

စိုးသိုးစာပေ

ဈေး

အဲဒီည လမင်းလည်း ဒီဂျေန်က
တိမ်တွေလည်းစပန်းနှစ်ဂီတထဲစီးဝင်
ရင်ခွင်လည်းနွေဦးအဝင်စောခဲ့ပြီ

BURMESE
CLASSIC

တိမ်ထဲစီးဝင် ရင်ခွင်လည်းနွေဦးအဝင်စောခဲ့ပြီ

မြန်မာမဆန်သော ရှိ(စ်)ရဲဝတ်စားဆင်ယင်မှုလေးက လှပသော ခန္ဓာကိုယ်လေးရဲ့ အလှတရားတွေကိုတော့ ထင်းထင်းရှင်းရှင်းလေး ပေါ်လွင်စေသည်။

ပေါင်လယ်ခန့်အထိပဲရှိသော အနီရောင်ဝတ်စုံအကျပ်လေးက ခန္ဓာကိုယ် ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်လေးနှင့် ငေးကြည့်လောက်အောင် ကြည့် ကောင်းပါသည်။

ဖြူစင်ဝင်းညက်နေသော အသားအရေလေးတွေက ကြည်လင် ကာ အကိုလက်ပြတ်လေးကြောင့် လက်မောင်းသားလေးတွေက ဝင်းပွတ် နေသည်။ လည်တိုင်လေးက ပြည့်ပြည့်လေး ပလက်တီနမ်ကြိုးပျော့ပျော့ လေးပဲ ဆင်ထားတာမို့ ရှင်းရှင်းလေး ဖြစ်သည်။

မဟော်ကနီရောင် ဆံပင်အမွှေအလိပ်လေးတွေနှင့် မျက်နှာလေး က ချစ်စရာကောင်းသည်။ 'တော်ဝင်ရှိ(စ်)' ဆိုသော အမည်လေးနှင့် လိုက်ဖက်အောင် ရှိ(စ်) အလှတရားတွေက တော်ဝင်ဆန်ပါသည်။

မျက်ခုံးမျက်ဝန်းလေးတွေက နက်မှောင်တောက်ပသည်။ နု ညက်ပြီး အစက်အပျောက်ကင်းစင်သော ပါးပြင်လေးတွေက သွေးကြော စိမ်းစိမ်းလေးတွေကိုတောင် မြင်ရသည်အထိ ရှင်းသန့်ကြည်လင်လွန်း၏။

နှာတံလေးက ချွန်မြဲမြဲလေး။ တောင်ချိုးညီသော နှုတ်ခမ်းလေး တစ်စုံနှင့် မေးဖျားချွန်ချွန်လေး။ တော်ဝင်ရှိ(စ်)ရဲ့ လှပသော မျက်နှာလေး သည် စွဲမက်ဖွယ် အလှတရားတွေနှင့် ပြည့်ဝစွာ ရှိပါသည်။

အလှနတ်သမီးလေး ကြည်နူးလွတ်လပ်စွာ ပျော်နေတာကို

မိန့်မိန့် ကိုယ်တိုင်လည်း သတိလက်လွတ် ငေးကြည့်နေမိ၏။

ပြောရလျှင် ရှိ(စ်)ဆိုတာက မိန့်မိန့်နှင့် ညီအစ်မဝမ်းကွဲတော် ပါသည်။ ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းတွေဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။ တက္ကသိုလ် အတူကျောင်းတက်ပြီးတော့ ရှိ(စ်) အမေရိကားကို ထွက်သွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ဟိုမှာပဲ ပညာတွေသင်၊ ဖခင်ဖြစ်သူဘက်က ဆွေမျိုးတွေနှင့် နေနေခဲ့တာ ရှစ်နှစ်ကျော် ကိုးနှစ်ကြာသည်။

အခုတော့ ရှိ(စ်) မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်လာပါပြီ။

"ရှိ(စ်) ကားထဲဝင်တော့လေဟာ ဘွားက နင့်ကို လေဆိုင်က ကြုံခဲ့ပြီးတာနဲ့ နာရီဝက်အတွင်း အိမ်ကို အရောက်ခေါ်လာဖို့ ငါ့ကို မှာလိုက်တာဟ"

မိန့်မိန့်သတိပေးစကားကို အပြုံးမျက်နှာလေးနှင့် ရှိ(စ်) ခေါင်း လေးငဲ့ကြည့်ပေမယ့် ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ခုန်ဆွတ္ကလှုပ်နေတာက ရပ်မသွား သေးပါ။

"ခဏလေးပါ မိန့်ရယ်၊ ငါ အခုမှ ဒီမြေကြီး ဒီရေ ဒီလေကို ရှူရှိုက်ခွင့်ရတာမို့ပါဟာ ခဏလေးနော် ပလိစ် ပလိစ်"

"နင်ကတော့လေ မတွေ့ရတာ ဆယ်နှစ်နီးပါးရှိပေမယ့် ဒီ အတိုင်းပဲ၊ ရင့်ကျက်လာမလား မှတ်တယ် ဘာမှမထူးဘူး၊ အရင် အချိုးအတိုင်းပါပဲလား ရှိ(စ်)ရယ်"

"ဒါ ငါ့တိုင်ပဲလေဟာ အဟင်း ခစ် ခစ် မူပိုင်စရာပင်"

မျက်လုံးလေးဝင့် နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်ကာ ရှိ(စ်)ဆိုတော့ မိန့်မိန့် ကားတံခါးမှာ လက်ထောက်ရပ်ရင်း ကြည့်နေမိသည်။

အမြဲတမ်း ရယ်မောပျော်ရွှင်နေတတ်သော ရှိ(စ်)သည် အခုလည်း ကလေးတစ်ယောက်အတိုင်းပဲ ဖြစ်သည်။

ရှိ(စ်)ကိုတော့ မိန့်မိန့် မနိုင်တာမှ လုံးဝ မနိုင်တာပါ။ မိန့်မိန့်ဘဝမှာ ရှိ(စ်)ငိုလ်ကျတာကို အမြဲတမ်း ခံယူနေကျမို့ ဒီလောက်ကတော့ စာမဖွဲ့လောက်ပါ။

ပြောရရင် ဘွားကိုယ်တိုင်က ရှိ(စ်)ကို အလိုလိုက် ချစ်တာဖြစ်သည်။ မိဘနှစ်ပါးစလုံး မရှိတော့ကတည်းက ရှိ(စ်)သည် ဘွားရင်ခွင်မှာပဲ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။ မိဘတွေ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ကာ ဆုံးပါးကုန်တော့ ရှိ(စ်)သည် မိခင်ဖြစ်သူရဲ့အမေဖြစ်သော ဒီအဘွားနှင့်ပဲ ရှင်သန်ခဲ့သည်။

ဘွားကလည်း ရှိ(စ်)အဖော်ရအောင် မိန့်မိန့်ကိုပါ ခေါ်ယူမွေးစားကာ စောင့်ရှောက်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

သားမက်ဖြစ်သူဘက်က ဆွေမျိုးတော်တွေက ရှိ(စ်)ကို အမေရိကားခေါ်ကာ သူတို့နှင့် ခဏအတူလာနေဖို့ခေါ်တော့ ဘွား ခွင့်မပြုချင်ဘဲ ပြုခဲ့ရရှာသည်။ အခုတော့ ရှိ(စ်) ဘွားရင်ခွင် ပြန်ရောက်လာပြီ။

“အား အမလေးဗျာ နာလိုက်တာ”

မိန့် အတွေးလွန်နေတုန်း ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသော အော်သံကြောင့် အထိတ်တလန့် လှည့်ကြည့်မိသည်။

ရှိ(စ်)ရဲ့အနောက်ဘက်က ယောက်ျားတစ်ယောက် ခြေထောက်တစ်ဖက် ခုန်ဆွ ခုန်ဆွလုပ်ကာ မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့နေသည်။ ရှိ(စ်)တစ်ယောက်ကတော့ ဘာပြဿနာရှာလိုက်ပြန်ပြီလဲမသိပါ။

“ဆောရီး ဆောရီးနော် ရှင့်ခြေထောက်ကို ရှိ(စ်) တက်နင်းသွားမိတယ်ထင်တယ်၊ ဆောရီးပါ”

ရှိ(စ်) တောင်းပန်နေသည်။ မိန့်မိန့်ကတော့ ရင်ထိတ်ချင်နေပြီ။ အပျော်လွန်ကာ ခုန်ဆွနေသည့် ရှိ(စ်)ရဲ့လေဒီရှူးဒေါက်ဖီနပ်နှင့် အနင်းခံလိုက်ရသောသူကတော့ အတော်နာသွားမှာ သေချာသည်။

မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့ကာ ဝေဒနာကို ခံစားနေရပုံက မသက်သာလှပါ။

“ခင်ဗျားဗျာ အားပါးတရ တက်နင်းပြီးမှ တောင်းပန်ရသလား တစ်ခါတည်း အသေသတ်ပြီးမှ နာနှပ်ယူပါတော့လားကွာ အ ကျွတ်ကျွတ်”

မကျေမနပ် မျက်ဝန်းတွေနှင့် ရှိ(စ်)ကို ခွန်းတုံ့ပြန်နေပုံက ယောက်ျားတန်ဖိုး ရန်တွေ့သလိုမို့ ရှိ(စ်) မျက်ခုံးလှလှလေးတွေ စုကျုံ့သွား၏။

တကယ်ဆို မတော်တဆတက်နင်းမိတာလေးကို အော်လိုက်တာမှ မြေပေါက်လိုက်သည့်အတိုင်း။ ရပ်လေးကဖြူးလျက်နှင့် မျက်နှာကြီး မဲ့ရွဲထားတာက အမြင်ကပ်စရာကောင်းသည်။ အခုထိတောင် စပ်သတ်နေတုန်းမို့

“ရှင် တော်တော်နာသွားလား”

စေတနာနှင့် စာနာမေးမိတာကို မျက်နှာထူထူတွေ တွန့်ချိုးကုပ်ကာ စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်ရင်း

“ခင်ဗျားလေး ဒေါက်ဖီနပ်ကြီးချွတ်ပြီး ကိုယ့်ခြေထောက်ကို ပြန်ရိုက်ကြည့်ပါလား။ ကလေးမဟုတ် သူငယ်မဟုတ် ကစုန်ပေါက်ပြီး အားကြီးနဲ့ တက်နင်းတာကိုး”

ပြောပုံက တကယ့်ဘု။ မျက်နှာချောချောက လှစ်ပေပေစတိုင်နှင့် မှန်ကုပ်နေတာ လုံးဝမလိုက်ဘက်။ ဒီလို တုံ့ပြန်မှုမျိုးကို ရှိ(စ်)ဆိုတဲ့ သူမကလည်း တုံ့ပြန်ဖို့အသင့်။ ဒါပေမဲ့ အနားရောက်လာသော မိနိမိန်ကြောင့် ဘာမှပြန်မပြောလိုက်နိုင်ခဲ့ပါ။

“ကဲ လာပါ ရှိ(စ်)ရယ်၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ ရှိ(စ်) နှင့်အိမ်က စေ့စပ်ပွဲက နှင် ပြန်မလာမချင်း အထမြောက်မှာ မဟုတ်ဘူးဟ”

မိနိမိန် သတိပေးမှ ရှိ(စ်) မျက်နှာလေးတွေ ပင့်တက်သွားကာ ကိုယ့်ကိုစောင့်နေကြမည့် ဘွားနှင့်ညှပ်သည်တွေကို သတိရတော့သည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့ မေ့နေလိုက်တာ လစ်ရအောင်”

ပြောရင်း ကားတံခါးဖွင့်ဝင်ထိုင်ပြီးမှ ဒေါသအိုး ကိုလူချောကို ဆံနွယ်လေးတွေ ဆတ်ခနဲ ခါရမ်းလှည့်ကြည့်ကာ

“ဟေ့ ဆော့ရီးနော် နောက်ကြုံမှ အကြွေပြန်ဆယ်မယ် အိုကေ”
မထိတခိုလေးပြောပြီး နောက်ဖြစ်အောင် နောက်ပစ်လိုက်သေး

၏။ ပိန်မိန်ကလည်း အလိုက်တာသိ ကားလေးကို ဝေါခနဲ မောင်းထွက်လိုက်၏။

ကိုရွှေဒေါသအိုးလေး ပေါက်ကွဲကျန်ခဲ့မည်ထင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ရှိ(စ်) စိတ်အာရုံတွေကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းတွေကိုငေးကာ ဘွားကို အာရုံထဲမှာ မြင်လာ၏။ ဘွားနှင့်ပြန်ဆုံရမှာ ကြည်နူးစရာကောင်းပေမယ့် မြန်မာပြည်ကို ရောက်ရောက်ချင်း ကြံစောင့်နေသည့် ပြဿနာထုပ်ကြီးက တော့ ဆိုးပါသည်။

“ရှိ(စ်) အိမ်ကပြဿနာကို နှင် ဘယ်လိုရှင်းမှာလဲ”

ရှိ(စ်) စိတ်ကို မြင်သိနေပုံရသော မိနိမိန်ကလည်း ကားမောင်းနေရင်းမှ မမြို့သိပ်နိုင်ဘဲ မေးလာသည်။

ရှိ(စ်) နှုတ်ခမ်းလေးတွေမဲ့ ပခုံးလေးကို ဟန်ပါပါ တစ်ချက်တွန့်ပြီးမှ သဘောကုဗ္ဗာ လက်ခနဲ ရယ်လိုက်သေး၏။

“ငါ့ဆီမှာ ဒီစေ့စပ်ပွဲကြီးမျက်စေ့ဖို့ လက်နက်ကြီးတစ်ခု ပါလာတယ်၊ ငါ့ဘဝကို အိမ်ထောင်ဆိုတဲ့ အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲမှာ ငရဲကျသလို မမြှုပ်နှံနိုင်ဘူး။ ငါက ငါ့ရဲ့အနာဂတ်မှာ လွတ်လပ်မှုကို အချိုးကျကျ အသုံးပြုသွားဖို့ စီစဉ်ထားပြီးသားလေ”

ရှိ(စ်) ပြောနေတာကို မိနိမိန် နားမလည်နိုင်သလို မျက်တောင်လေးတွေ ပုတ်ခတ်ပြီး တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။

“နှင့် ဘာတွေပေါက်ကရ လုပ်မလို့လဲ၊ ငါတော့ နှင်တို့ မြှေးအဘွားနှစ်ယောက်ကို ခရီးရောက်မဆိုက် ကွိုင်မတက်စေချင်ဘူးဟာ။

ဘွားကလည်း နင့်ကို ယောက်ျားပေးစားမယ့်အစီအစဉ်ကို လုံးဝ လက်
လျှော့မှာမဟုတ်ဘူးနော်”

“အေးပါ ငါ သိပြီးသားပါ။ ဘွား ဘာလို့ ခါ့ကို ယောက်ျား
ပေးစားချင်သလဲဆိုတာ”

“ဘာလဲ နင်က ဘာသိတာလဲ”

“ဘွားက မသေခင် မြေးချစ်နေတာလေ၊ ငါ သားသမီးတွေ
ရသွားမှ သူနဲ့မြန်မာပြည်မှာ တစ်သက်လုံးနေမှာလို့ ယုံထားတာ”

“အေးလေ ဘွားက နင့်ကို မြန်မာပြည်မှာပဲ သူနဲ့အတူ တစ်
သက်လုံးနေမှာလို့ ယုံထားတာ”

“အေးလေ ဘွားက နင့်ကို မြန်မာပြည်မှာပဲ သူနဲ့အတူ တစ်
သက်လုံးနေစေချင်တာ၊ နင် ငြင်းလို့ မလွယ်ဘူးနော်”

မိန့်မိန့် စကားကို ပြုံးပြီးလေးပဲ နားထောင်နေလိုက်မိသည်။
ဘွားရဲ့အိုင်ကျူလောက်တော့ ရှိ(စ်)ကလည်း ကြုံမြင်ပြီးသားပဲလေ။

ရှိ(စ်) ရောက်တာနှင့် စေ့စပ်ပွဲလုပ်ကာ မငြင်းနိုင်အောင် အပိုင်
စီစဉ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဒီစေ့စပ်ပွဲက အထမမြောက်မှာ ရှိ(စ်) တစ်ယောက်ပဲ
သိပါသည်။

တော်ဝင်ရှိ(စ်) ဆိုတာကလည်း ဘွားရဲ့မြေးပဲလေ။

အခန်း (၂)

ငယ်စဉ်ကတည်းက ကိုယ်နေတိုင်ကြီးပြင်းခဲ့သည့် အိမ်ကြီးက
နှစ်လို့ဖွယ် ဆီးကြိုနေသည်။ ယခင်ကထက်ပင် အဆောင်အယောင်
အသစ်အဆန်းတွေဖြင့် ပို၍ ခမ်းနားထည်ဝါနေ၏။

အိမ်ကြီး၏ခြံပဲ့အထိအတွေ့တွေက ငိုးအိမ်သွားပါ။ ငယ်စဉ်က
အငွေ့အသက်အတိုင်း ရင်းနှီးနေဆဲ။

ဧည့်ခန်းအဝကို ဝင်လိုက်သည်နှင့် သင်းထုံချိုအိမ်သော ပန်းရနံ့
တို့က ရှိ(စ်)ကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။

မျက်ဝန်းလေးတွေ မှေးစင်းပြီး ကြိုင်လှိုင်သင်းပျံ့သည့် ပန်းရနံ့
တို့ကို လောဘတကြီး ရှူရှိုက်မိသည်။

“မြေးလေး ရှိ(စ်)”

ညောင်ခန်းကျယ်ကြီးထဲတွင် ညောင်သည်များဖြင့် ထိုင်နေသော
ဘွားကိုတွေ့ရသည်။ ရှိ(စ်)ကိုတွေ့တော့ ဝမ်းသာလှိုက်ဖို့ဖြင့် နှုတ်ဆက်
လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘွားအသံက စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် အနည်းငယ်ပင်
တုန်ခါနေ၏။

ရှိ(စ်)လည်း ကြည်နူးပျော်ရွှင်မိတာ အမှန်။ ပီတိမျက်နှာကြီး
ဖြင့် ဆီးကြိုနေသော ဘွားဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လှမ်းသွားမိ
သည်။ ဘွား၏မျက်နှာက ဝတ်ထားသော စိန်တွေနှင့်အပြိုင် လင်းလက်
နေ၏။

ဘွားရင်ခွင်ထဲသို့ ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ခေါင်းတိုးနိုင်
လိုက်မိသည်။ မေတ္တာတရားတွေ ပြည့်နှက်နေသည်။ ဘွားရင်ခွင်က
ရှိ(စ်)အတွက် အိမ်ကနွေးထွေးနေသည်။

မိဘတွေ မရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်းမှာ ရှိ(စ်)က ဘွားရင်ခွင်
ဖြင့် အသက်ရှင်ခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ ဘွားရဲ့မေတ္တာတရားတွေကို ရှိ(စ်)
အပြည့်အဝ ခံစားနားလည်မိပါသည်။

“အို မြေးရယ်၊ တံကယုံ နိုင်ငံခြားသူကြီးလို ခေတ်ဆန်ပြီး
လှလာလိုက်တာကွယ်”

ပြည့်တင်းနုမူတ်နေသော ရှိ(စ်)မျက်နှာလေးကို လက်ကလေး
နှစ်ဖက်ဖြင့် ပင့်မော့ဆွဲယူရင်း ပြောသည်။ ဘွား အသံလှိုင်းတွေက
ပီတိတွေဖြင့် တုန်ခါနေ၏။

ဘွားအနှင်မြေး အလွမ်းသယ်နေကြပုံကို ညော်ပိုသတ်တွေက

အပြုံးမျက်နှာတွေဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။ ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားဟန်အပြည့်ပါ
သောအကြည့်ဖြင့် ထိုသူတွေကို ဘွားက လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ကဲ ကိုဖေဖော်မြင့်နဲ့ မခင်ထိပ်ထားတို့ရေ မြေးလေး ရောက်
လာပြီဖြစ်တဲ့အတွက် ကလေးတွေရဲ့စေ့စပ်ပွဲလေး စလိုက်ကြရအောင်
ကွယ်”

ဘွားက စေ့စပ်ပွဲစတင်ဖို့ စကားစလိုက်သည်။ ဦးဖေဖော်မြင့်က
ဘွားစကားကို တရိုတသေဖြင့် တုန်ပြန်ပြောဆို၏။

“ဟုတ်ကဲ့ မာမိကြီး အရင်ဆုံး သားနဲ့သမီးကို မိတ်ဆက်ပေး
လိုက်ရအောင်”

ဦးဖေဖော်မြင့်က ရှိ(စ်)နှင့် သူ့ဘေးမှာထိုင်နေသော သားဖြစ်သူ
ကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်လိုက်ပြီး

“သူက ဦးရဲ့တစ်ဦးတည်းသော သား မြတ်သူရ ပါ။ သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုမြတ်သူရ၊ ကျွန်မက
ရှိ(စ်)ပါ”

ရှိ(စ်) အကြည်လင်ဆုံးအပြုံးဖြင့် ပြန်လည်နှုတ်ဆက်လိုက်၏။
ရှိ(စ်)၏ဟန်ပန်က ရှက်ရွံ့ခြင်း မဝံ့မရဲဖြစ်ခြင်း လုံးဝမရှိ။ သမားရိုးကျ
မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို မိတ်ဆက်ရသလိုပင်။

ပေါ့ပါးသွက်လက်ကာ ရဲတင်းလွန်းနေတာကို မြတ်သူရ သတိ
ထားမိမှာ သေချာသည်။

“ရှိ(စ်) ဆိုတဲ့ နာမည်က ကျွန်တော့်ဘဝထဲကို ခိုဝင်နေခဲ့တာ

ကြာပါပြီ။ လူချင်းသာ အခုမှ တွေ့ဖူးတာပါ။ ကြားထဲမှာ မတွေ့ဖြစ်ခဲ့ဘဲ ကုန်လွန်ခဲ့တဲ့အချိန်တွေကို နှမြောမိတယ်ဗျာ”

အလဲ့ ဘယ်ဆိုလို့လဲ၊ မြတ်သူရ ဆိုတဲ့လူက ရုပ်ကသာ ပုံမလာ တာ အပြောအဆိုက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သား။ ကဗျာတစ်ပုဒ် ရွတ်ပြသလို ညက်ညောနေ၏။ ရှိ(စ်)စိတ်ထဲမှာ ခပ်ကျိတ်ကျိတ် ဝေဖန်ပြီးလေး ပြီး မိသည်။

ဒီအခြေအနေရောက်မှတော့ ရှိ(စ်) ကိုယ်ရေးလာတဲ့ ဇာတ်ညွှန်း ကို ဖွင့်ချပြရတော့မှာပေါ့။

ဘွားနှင့်တကွ ဧည့်ခန်းထဲရှိ ဦးဖေဖော်မြင့်တို့ ဇနီးမောင်နှံ နောက်ပြီး အပြောကောင်းလွန်းသော မြတ်သူရ တခြားဧည့်သည်လေးဦး တို့ကို ဝေဝဲကြည့်လိုက်မိသည်။

မိန့်မိန့်က ဧည့်ခန်းထောင့်တစ်နေရာရှိ စန္ဒရားခုံမှာထိုင်ကာ ရှိ(စ်)ကို အသေအချာ အကဲခတ်နေ၏။ ရှိ(စ်)ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် ဘာလဲ ဆိုတာ သူမလည်း သိချင်နေမှာပေါ့။

“ဘွား စီစဉ်တဲ့ စေ့စပ်ပွဲလေး မစခင်မှာ ရှိ(စ်) ဘွားဆီမှာ ဝန်ခံစရာတစ်ခုရှိပါတယ်။ ရှိ(စ်) ဘွားမသိအောင် အပြစ်တစ်ခု လုပ်ခဲ့မိပါ တယ်”

ရှိ(စ်) ပြောပြောဆိုဆို ဘွားဘေးမှာ ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်၏။ မွှေးပွကော်ဇောပေါ်သို့ ခပ်ကျုံ့ကျုံ့လေး ဆင်းထိုင်လိုက်သည်။

အားလုံးငြိမ်သက်သွားကြသည်။ ရှိ(စ်)ကို တအံ့တဩ ဝိုင်းကြည့်

နေကြ၏။ ဘွားကိုယ်တိုင် ဘာတွေ စတင်ထွင်နေပြန်ပြီလဲ ဆိုတာမျိုးဖြင့် ဝံ့ကြည့်နေရှာ၏။

“ဒီလောက်လိမ္မာတဲ့ ဘွား မြေးလေးက ဘွားမသိအောင် ဘာ တွေများ လုပ်ခဲ့လို့လဲကွယ်၊ ဘွားကို မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ။ ရင်တွေထိတ် လွန်းလို့ပါ”

ဘွားက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း မေးသည်။ ဘွား၏ မျက်ဝန်းအစုံမှာ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းတွေ တွဲခိုနေတာ ရှိ(စ်) မြင်လိုက်ရသည်။

တောင်းပန်ပါတယ် ဘွား။ ဘွား လိုချင်တဲ့ဘဝမျိုးကို မဖန်တီး ပေးနိုင်တဲ့ မြေးကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ စိတ်ထဲမှပဲ တောင်းပန်လိုက်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်က မြေး ဟိုဘက်တိုင်းပြည်မှာ ဒန်ဆာမော်ဒယ်တစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့တယ် ဘွား”

“အလို ဘုရား ဘုရား”

“ဟင်”

“အို”

ဘွား၏ တအံ့တဩ ရေရွတ်သံနှင့်အတူ အာမေဇိုတ်သံတွေ ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ဘွား မျက်နှာချက်ချင်း သွေးဆုပ်ဖြူလျော် သွား၏။

“ခွင့်လွှတ်ပါ ဘွား။ ဒီကိစ္စကို ဘွားဆီ လှမ်းအသိပေးမလို့ စီစဉ်ခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကယ်လ် ကယ်လ်ဗင် ရုတ်တရက် ကား အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားခဲ့တယ်လေ”

အံ့သြခြင်း မျက်နှာများပေါ်သို့ အံ့သြခြင်းအလွှာတစ်လွှာ ထပ်မံ လွှမ်းခြုံသွားသည်။

“ဒါ ဒါဆို ငါ့မြေးက မုဆိုးမ ဖြစ်သွားရပြီပေါ့”

ဘွားအသံက အပြစ်တင်လိုသော အသံမျိုးမဟုတ်။ ရှိ(စ်) အပေါ် စာနာနားလည်သော သဘော။ သနားကရုဏာဖြစ်သော အသံ မျိုးသာဖြစ်သည်။

မြတ်သူရ အီလည်လည် မျက်နှာမျိုးဖြင့် ရှိ(စ်)ကို လှမ်းကြည့် သည်။

နတ်မိမယ်လေးတစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ရတော့မယ်ဆိုသည့် အပျော်တွေ ပီတိတွေ လိုချင်တပ်မက်မှုတွေ သူ့အာရုံမှာ လွင့်ပျောက် ကုန်မှာ သေချာ၏။

မျှော်လင့်ချက်တွေ ဖရိုဖရဲဖြင့် စိတ်ပျက်နေတာက မျက်နှာမှာ အထင်းသား။ ဦးဖေဇော်မြင့်နှင့်ဒေါ်ခင်ထိပ်ထားတို့လည်း မျက်နှာတွေ ပျက်ယွင်းနေကြသည်။ ဘာပြောလို့ ဘာဆိုရမှန်းတောင် မသိအောင် အနေခက်နေကြ၏။

ညှော်သည်တွေကတော့ ခပ်ဆိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေကြသည်။ စေ့စပ်ပွဲ ဘယ်လိုအဆုံးသတ်မလဲဆိုတာ သိချင်စိတ်ပြင်းပြသော မျက်နှာ တွေဖြင့် အကဲခတ်နေကြ၏။

မိန့်မိန့်ကတော့ ရှိ(စ်)ကို နားလည်နိုင်သော အကြည့်ဖြင့် ခပ်ဝေးဝေးက လှမ်းကြည့်နေသည်။

“အောင်မလေး မြေးရယ် ဘာလို့ ဘွားကို စောစောစီးစီး မပြောရတာလဲကွယ်၊ ခုတော့ မောင်ဖေဇော်မြင့်တို့ဇနီးမောင်နှံနဲ့ မြေးလေး မြတ်သူရကို ဘွား ဘယ်လိုမျက်နှာမျိုးနဲ့ တောင်းပန်ရမှာလဲ၊ ဘယ်မိဘ ကရော သူတို့သားကို အသစ်စက်စက် မုဆိုးမလေးနဲ့ ပေးစားချင်မှာလဲ၊ ကိုယ်ကျိုးတော့ နည်းကုန်ပါပြီ”

ရှိ(စ်) ခေါင်းတောင် မဖော်ဝံ့တော့သော ပုံစံဖြင့် ဘွားရှေ့မှာ ခပ်ကွန့်ကွန့်လေး ထိုင်နေလိုက်သည်။ ဒီအချိန်မှာ ဘွားပေးသော အပြစ် ကို ခံယူဖို့ ရှိ(စ်) ပြင်ဆင်ထားပြီးသား။

“နောက် နောက်ပြီး ရှိ(စ်) ပြောစရာ ကျန်သေးတယ် ဘွား၊ အခု ရှိ(စ်) ရှိ(စ်)မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိချင်သလို ဖြစ်နေပြီ”

“ဟင် တကယ် တကယ်ပြောနေတာလား မြေး”

အဆိုးထဲမှ အကောင်းဟူသော ခံစားမှုမျိုးဖြင့် ဘွား မျက်နှာ ဝင်းထိန်သွားသည်။

မသေခင် မြေးချီရတော့မည်ဆိုသည့် ဝမ်းသာမှုကြောင့် ပြုံး ရောင်ပင်ခပ်သန်းသန်း ဖြစ်သွားရှာ၏။

ဦးဖေဇော်မြင့်တို့ မိသားစု ဆက်ပြီး မနေသင့်တော့ဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်သွားသည်။ သားဖြစ်သူ မြတ်သူရကို ပြန်ကြံဖို့ မျက်ရိပ် လှမ်းပြနေ၏။

ကျန်သော ညှော်သည်တွေပါ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီး ထပြန်ရန် ဟန်ပြင်နေကြသည်။

ဦးဖေဖေမြင့်တို့မိသားစုနှင့် ဧည့်သည်တွေ ပြန်ဖို့ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကြသည်။ မြတ်သူရ နှမြောတသနေသလို မထချင်ထချင်ဖြင့် လေးပင်စွာ ထလိုက်သွားသည်။

ရိုး(၆)ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ခံစားမှုနှစ်မျိုးစလုံး တပြိုင်တည်း ခံစားမိသည်။ ဝမ်းနည်းမိတာက ဘွားကို စိတ်ဒုက္ခပေးမိတဲ့အတွက် ဝမ်းသာမိတာက စေ့စပ်ပြုပြင်သွားတဲ့အတွက်ပေါ့။

အိမ်ထောင်ဆိုသည့် အနှောင်အဖွဲ့တွေကို ရှိ(စ်) မုန်းတီးမိသည်။ အချစ်ဆိုတာ ရှိ(စ်)အတွက်တော့ ကြားဖူးနားဝ အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လိုပါပဲ။ ယောက်ျားတွေကို စိတ်ဝင်စားဖို့ခံစားမှုမျိုး မရှိသေးတာတော့ သေချာသည်။

ရှိလည်း မရှိချင်ပါ။ လွတ်လပ်စွာ နေရသည့် ဘဝလေးကိုပဲ ခင်တွယ်မိပါသည်။

အချစ်ဆိုတာ တစ်စုံတစ်ဦး၏လွတ်လပ်ခွင့်ကို တစ်စုံတစ်ဦးက သိမ်းပိုက်လိုက်သောအရာဟု ရှိ(စ်) ခံစားနားလည်မိပါသည်။ ဘွားရဲ့ မေတ္တာရိပ်အောက်က ဘဝလေးကိုပဲ ရှိ(စ်) နှစ်သက်မိသည်။

ဒါကြောင့် စေ့စပ်ပွဲပျက်စေမယ့် လိုအပ်ချက်တစ်ခုကို ဘဝနှင့် ရင်းပြီး ပေးဆပ်လိုက်တာပါ။

တိုးတက်နေသော နည်းပညာခေတ်ကြီးထဲမှာ ယောက်ျား မယူဘဲ သားသမီးရရှိနိုင်သည့်နည်းလမ်းတွေ ရှိနေသည်ပဲ။

သိပ်မကြာတဲ့ အနာဂတ်မှာ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ မိသားစု ဘဝလေးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတော့မည်။ ဘွားလည်း ကျေနပ်ပျော်ရွှင်လိမ့်မည်ဟု ရှိ(စ်) တွေးထင်မိပါသည်။ ရှိ(စ်) ပြုံးမိပါသေး၏။

ဘယ်လောက် ရင်ခုန်စရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

အခန်း (၃)

“နင် ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ ရှိ(စ်)ရယ်၊ ငါတော့ အံ့သြလွန်းလို့ ဘယ်လိုအပြစ်တင်ရမလဲတောင် မသိတော့ဘူး”

မိန့်မိန့် ခပ်ညည်းညည်းလေး ပြောလိုက်သည်။ လက်ကလည်း အငြိမ်မနေပါ။ ရှိ(စ်) အဝတ်အစားသေတ္တာထဲမှ အဝတ်အစားတွေကို နံရံကပ်စီရိုကြီးထဲသို့ ပြောင်းထည့်နေသည်။

ဆံပင်တွေကို သားရေကြိုးပျော့လေးဖြင့် စုစည်းနေရင်း ရှိ(စ်) အလိုမကျစွာ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကိုစု၍ ပြောလိုက်သည်။

“ငါမှ ယောက်ျားမယူချင်တာ မိန့်ရယ်၊ ဘွားကို လွန်ဆန်ဖို့ဆိုတာက ငါ့မှာ ရွေးချယ်စရာ ဒီနည်းလမ်းပဲရှိတယ်လေ”

“ဟဲ့ ယောက်ျားမယူချင်တာနဲ့ ဒီလို ရှူးကြောင်ကြောင်အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့စရာလား၊ ပြီးတော့ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ ဆန့်ကျင်နေတဲ့ကိစ္စကြီး”

လေး အပျိုတစ်ယောက်က ဖန်ပြန်သန္ဓေသားယူတယ်ဆိုတာ ဒီမှာ ရှိမှ မရှိဘဲ”

“ဒါတွေကို ငါ ကြုံတွေ့ပြီးသားပါ။ နင် ဘာကိုစိတ်ပူတယ်ဆိုတာ ငါ သိပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ပြစ်တင်တာကို ငါ လုံးဝ ဖိလ်မရှိဘူး။ ယောက်ျားယူဖို့ဆိုတာကတော့ ဝေလာဝေးပဲလေ မှားစရာမရှိပါဘူး”

“ရဲ့(စ်) နင်လုပ်ရပ်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ဘယ် လောက် စုတ်ပြတ်သွားစေမယ်ဆိုတာ နင် နည်းနည်းမှ မစဉ်းစားခဲ့မိဘူး လား”

မိန့်မိန့် ပြောရင်းပြောရင်း ရဲ့(စ်)ရဲ့လုပ်ရပ်အတွက် တော်တော် လေး ခံပြင်းလာမိသည်။ သူ့ဟာသူ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ပေမယ့် လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်။

သူ့ရင်ထဲကို အချစ်ဝင်မလာသေးတာ။ ချစ်ရမယ့်သူ မတွေ့ သေးတာကို ရဲ့(စ်) မသိသေး။ အချစ်ကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူးဟု ခပ်မိုက်မိုက် ကြွေးကြော်နေပြန်သည်။ ဒီလို လုပ်ရပ်ကြီးလုပ်လာပြီးကာမှ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူတွေ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

ဗိုက်ဖုံးဂါဝန် တကားကားနှင့် ဗိုက်ကြီးသည်တစ်ယောက်က ကျွန်မ အပျိုပါလို့ လိုက်ပြောလျှင် ဘယ်ယောက်ျားက ယုံမှာတဲ့လဲ။ ဒီ မိန်းမ ရှုနေပြီလို့ပဲ ပြောသွားမှာ သေချာသည်။

ရဲ့(စ်)က ခေတ်ပညာတွေ အများကြီးတတ်ပြီး ဘွဲ့တွေအများ ကြီး ယူလာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်။ ရေရှည်ကို မစဉ်းစားဘဲနှင့် ဒီလိုလုပ်

လာတာ လိုက်မမီနိုင်တော့။

အတွေးအခေါ်တွေ အိုဗာဖြစ်နေပြီလား။ ဂေါက်နေပြီလား သံသယဝင်ချင်စရာကောင်းနေသည်။ ရဲ့(စ်) ဘေးမှာဝင်းထိုင်ပြီး ခုန မေးခွန်းကိုပဲ ထပ်မေးမိသည်။ ရဲ့(စ်)ပုံစံက ဘာမှမခံစားရသလို ခပ်အေး အေးပင်။

“ဒီမှာသာ အထူးအဆန်းဖြစ်နေတာပါဟယ် ဟိုမှာဆိုရင် အိမ် ထောင်မကျသေးတဲ့ အပျိုတွေ၊ ဖန်ပြန်သန္ဓေသား ယူနေကြတာ တစ်ပုံ ကြီး၊ ဆင်းရဲလဲမားသားအဖွဲ့ဝင်တွေတောင် သီးသန့်ဖွဲ့ထားကြတာ”

“ဟဲ့ ရဲ့(စ်)ရယ် နင်ပြောတဲ့ ဆင်းရဲလဲမားသားအဖွဲ့ဝင်တွေဆို တာ မြန်မာပြည်မှာ မရှိဘူး။ နိုင်ငံခြားမှာပဲ ရှိတာလေ။ ဘာလဲ နင်က ဒီမှာလည်း အဖွဲ့ဖွဲ့ချင်လို့လား”

“အင်း စဉ်းစားနေတာ”

ရဲ့(စ်) မိန့်မိန့်ကို တမင်စလိုက်သည်။ ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့သူက ဘာမှမဖြစ်ရ သန္ဓေသားလွယ်ရမယ့်အရေးကို ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခုလို့လည်း ထင်မှတ်မထားပါ။ ဒါကို မိန့်မိန့်က ကရုဏာဒေါသတွေ ဖြစ်နေတော့ ရယ်ချင်လာမိသည်။ ရဲ့(စ်)အပေါ်ထားသည့် စေတနာ မေတ္တာအတွက် လည်း ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။

မိန့်မိန့် ခံစားမှုတွေ အနိမ့်မြင့်တက်လာသည်။ မျက်လုံးကလေး ပြူးရင်း

“ငါတို့ မြန်မာမိန်းကလေးတွေ နင့်လို အရူးထဲတဲ့အရပ်ကို

တစ်ယောက်မှ လုပ်ကြံမှာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ဘဝမှာ သူတို့ချစ်တဲ့
ယောက်ျားနဲ့ ပေါက်ဖွားလာတဲ့ ရင်သွေးတွေနဲ့ အနာဂတ်ကို လှပစေမှာ
သေချာတယ်”

“အလဲ့ ပြောပုံက လန်းလှချည်လား မဆိုးဘူး နင် စာရေး
ဆရာမလုပ်ရင် အောင်မြင်နိုင်တယ်”

“မနောက်နဲ့ ငါ အတည်ပြောနေတာ”

ရွတ်နောက်နောက် လုပ်နေသော ရှိ(စ်)ကို မိန့်မိန့် မျက်စောင်း
ထိုးပြီး ဘုဆတ်ဆတ် ပြောသည်။ မိန့်မိန့်အသံက လိုတာထက် ပိုကျယ်
သွား၏။

“ဟေ့ ရှမ်း စတော့(ပ်) စတော့(ပ်) ခြေသံကြားတယ်၊ ဘွား
လာနေပြီလား မသိဘူး။ ငါ့ကိုစွဲကို ရှေ့ဆက်မပြောနဲ့တော့”

ရှိ(စ်) လက်ညှိုးရှည်သွယ်သွယ်လေးကို နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးစုစုလေး
ရှေ့တွင် ထိကပ်ပြီး သတိပေးလိုက်သည်။

မိန့်မိန့် ဇက်ကလေးပုပြီး မျက်လုံးကလေး ပြူးသွားသည်။
ရှိ(စ်) မိန့်မိန့်ကို မျက်လုံးတစ်ဖက် ခိုက်ပြလိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်
သည်။ အခန်းတံခါးဆီသို့ ခြေသံဖွဖွနင်းကာ လျှောက်သွား၍ အပြင်မှ
အသံကို နားစွင့်လိုက်သည်။

ကျိန်းသေပြီ။ တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းဆွဲလှည့်ပြီး
အပြင်ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဘွားကလည်း အခန်းရှေ့အရောက်နှင့်မို့
ရှိ(စ်) မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသွား၏။ ရှိ(စ်) ပြုံးပြီးပြီးလေး ရယ်ပြရင်း

“အဟဲ ဘွား မအိပ်သေးဘူးလား”

ရှိ(စ်) အမေးကို ဘွားက ချက်ချင်းမဖြေသေး။ မျက်မှန်ကို
မင့်တင်ပြီး တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၍ အကဲခတ်သည်။ ပြီးတော့ မျက်ခုံး
ထူထူကြီးတွေကို စုကျူလိုက်ပြီး

“မြေးရော မအိပ်သေးဘူးလား”

ဘွားအသံက အနည်းငယ် အေးစက်နေ၏။ နေ့လယ်က စေ့စပ်
ပွဲကို သိပ်ပြီး အစာကြေသေးပုံမပေါ်။ ဆယ်နှစ်တာ ခွဲခွာသွားတဲ့ မြေးကို
ခရီးရောက်မဆိုက် မဆူချင်လို့သာ မျှီသိပ်ထားလိုက်ရသည့်ပုံစံမျိုး။

ရှိ(စ်) ဘာမှမပြောဖြစ်ဘဲ ဘွားကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။
အလိုမကျသလို ဘွား သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်ရင်း

“ခရီးပန်းလာတာကို မအိပ်သေးဘဲ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

“အိပ်တော့မှာပါ ဘွား။ မိန့်မိန့် ဗီရိုထဲကို ရှိ(စ်) အဝတ်အစား
တွေ ပြောင်းထည့်နေလို့ စောင့်နေတာ”

“အေး ဒါဆို ဘွား မြေးနဲ့ စကား ခဏပြောချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွား ဒါဆို ဧည့်ခန်းထဲ သွားကြမယ်လေ”

“ဧည့်ခန်းထဲ ဆင်းမနေပါနဲ့တော့ မြေးအခန်းထဲမှာပဲ ပြောကြ
တာပေါ့”

ရှိ(စ်) ခေါင်းလေးကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်ကာ ဘွား လက်မောင်း
သား ပျော့အိအိလေးကို ဖေးမတွဲခေါ်လိုက်သည်။

ဘွား ရှိ(စ်) ခုတင်ခွန်းတွင် စိတ်မသက်သာစွာဖြင့် ထိုင်ချနေရာ

သည်။ ရှိ(စ်) ဘွားဘေး ခုတင်စွန်းမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး အာရုံကို ဘွားမျက်နှာ ဆီ ပို့ထားလိုက်သည်။ ဘွားက သူနှင့်ပြောလျှင် စိတ်ဝင်စားမှ ကြိုက် သည်လေ။

“မြေ အိမ်ထောင်ကျခဲ့တယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် မြတ်သူရကို လက်မထပ်ချင်လို့ တမင် လူကြားသူကြားထဲ ကိုယ့်သိက္ခာ ကို အကျခံပြီး ညာခဲ့တာလား။”

ဘွား သံသယမေးခွန်းတွေ စတင်ပြီ။

“တကယ် အိမ်ထောင်ကျခဲ့တာပါ ဘွား။ မြတ်သူရကို လက် မထပ်ချင်လို့ ညာခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“ဒါ ဒါဆို ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာလည်း တကယ်ပေါ့။”

ဘွား မေးခွန်းကြောင့် ရှိ(စ်) မျက်နှာလေး နီမြန်းသွားရသည်။ ရှိ(စ်) ဟိုမှာ အနေကြာခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက် မို့ ရှက်ရွံ့စိတ်တော့ ဝင်မိပါ၏။

“ရှိ ရှိဖို့များတယ် ဘွား ဟိုက အသိဆရာဝန်တစ်ယောက်က (ဘွား) ရှိ(စ်) ဖြစ်နေတဲ့လက္ခဏာက ကိုယ်ဝန်ရှိတဲ့ လက္ခဏာလို့တော့ မှတ်ချက်ချလိုက်တယ်။ ရှိ(စ်)လည်း မြန်မာပြည်ပြန်လာရမှာမို့ သူ့ဆီ မသွားဖြစ်တော့ဘူး။”

“ငါ့မြေးအတွက် ဘွား ဝမ်းနည်းရမှာလား ဝမ်းသာရမှာလား တောင် မသိတော့ပါဘူးကွယ်။ ငါ့မြေးလေး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မဆိုးမ ဖြစ်ရရှာတယ်”

ဘွားပြောရင်းဖြင့် မျက်မှန်လေးကိုမပြီး ဝေ့တက်လာသော မျက်ရည်ကို တို့သုတ်သည်။ ရှိ(စ်) ဘွားကို နှစ်သိမ့်မိသည်။ ပြီးတော့ ဘွား ပန်းလေးကို ခပ်ချွဲချွဲလေး မှီလိုက်သည်။

မိန့်မိန့်က ရှိ(စ်)တို့ မြေးအဘွားကို လှမ်းကြည့်ပြီး တတ်လည်း တတ်နိုင်သည့် ရှိ(စ်)ဟူသော ပုံစံမျိုးဖြင့် ခပ်မဲ့မဲ့လေး ပြုံးနေ၏။ ဘွားက ရှိ(စ်) လက်ချောင်းလေးတွေကို ဖျစ်ညှစ်ရင်း

“လူလောကထဲ မရောက်သေးတဲ့ ဘွား မြေးကလေး ဖတဆိုး လေး ဖြစ်ရရှာပြီ။ ဘွား ဘယ်လိုဖြေရမလဲကွယ်”

ပြောရင်းဖြင့် ဘွား တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုပြန်သည်။ ဘွား ငိုတာ မြင်တော့ ရှိ(စ်) ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

ကိုယ် အဆင်ပြေအောင် လိမ်လည်လိုက်တဲ့ ဖြစ်စဉ်လေးက ဘွားအတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာဖြစ်သွားတာကိုတော့ ရှိ(စ်) အမှန် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါသည်။ ဘွား စိတ်ပြေနိုင်မည့် စကားလုံးတွေဖြင့် ရှိ(စ်) ရွေးချယ်နှစ်သိမ့်မိပါသည်။

“စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့ ဘွားရယ်။ ကလေးရဲ့ ကုသိုလ်ကံပေါ့။ ဖတဆိုးလေး ဖြစ်သွားပေမယ့်လည်း ရှိ(စ်) ကလေးအပေါ်မှာ မိခင်စိတ် နဲ့ရော ဖခင်စိတ်နဲ့ပါ လိုအပ်ချက်မရှိအောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးမှာပါ။”

“အေးပါ မြေးရယ်။ ဘွားလည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်စေချင်ပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဒီမြစ်ကလေး လူလားမြောက်တဲ့အချိန်အထိ ဘွား မသေသေးဘဲ အသက်ရှင်ခွင့်ရချင်ပါသေးတယ်”

“အသက်ရှင်ရမှာပေါ့၊ ဘွားရယ်၊ ရှိ(စ်) အပေါ်မှာထားတဲ့ မေတ္တာတရားကြောင့် ကံကြမ္မာက ဘွားကို လူ့လောကထဲက စောစောစီးစီး နှင်မလွှတ်ပါဘူး။ နောက်ပြီး ဘွားရဲ့ ကုသိုလ်စိတ်နဲ့ အရင်တည်ထားတဲ့ ဒါန သီလ ဘာဝနာတရားတွေက ဘွားကို အသက်ဆက်ပြီး ရှင်သန်စေဦးမှာပါ”

“အောင်မလေး၊ ပြောတတ်လိုက်တဲ့ ငါ့မြေးလေးရယ်၊ ဒီစကားကြားရတာနဲ့တင် ဘွားအသက်တွေ ပိုရှည်သွားမှာ ကျိန်းသေပါရဲ့”

“လုံးဝကျိန်းသေတယ် ရှိ(စ်)ဘဝထဲက ဘွားကို လွယ်လွယ်နဲ့ ပေးမထွက်ဘူး၊ ရှိ(စ်)ဘဝမှာ ဘွားမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး”

ရှိ(စ်) ဘွားရဲ့ခန္ဓာကိုယ် ဝဇိုင်းဝဇိုင်းကြီးကို သိမ်းကျုံးဖက်လိုက်ပြီး ခပ်တိုးတိုးဆိုလိုက်မိသည်။ ဘွားကလည်း ရှိ(စ်)ကို ပြန်ဖက်ထားမိသည်။

ရှိ(စ်) ဘဝမှာခင်တွယ်စရာ ဘွားတစ်ယောက်တည်းရှိသည်။ ရင်သွေးလေး ရလာလျှင် ပျော်စရာကောင်းမည့် မိသားစုလေးကို စိတ်ကူးဖြင့် ပုံဖော်နေမိပါသည်။

“ဒါနဲ့ မြေး လက်ထပ်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးက ချောလား။ ဓာတ်ပုံလေးဘာလေးရှိရင် ပြပါဦး။ မြေး သားမက်ကလေးကို မြင်တောင်မြင်ခွင့်မရလိုက်တာကတော့ စိတ်မကောင်းစရာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဘွားက ဓာတ်ပုံတောင်းနေ၍ ရှိ(စ်) အခက်တွေ့သွားရသည်။

ကိုယ် ယူခဲ့သည့် ဖန်ပြန်သန္ဓေသား၏ဖခင်က ဖြူသလား၊ မည်းသလား၊ တောင် သိခဲ့တာ မဟုတ်။

ရှိ(စ်) နားထင်ကျောလေးတွေ ထောင်သွားအောင် ခေါင်းစားသွားရသည်။ ဘွားသာ အဖြစ်မှန်ကို သိခဲ့လျှင် လုံးဝခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်။ သတင်းကြားရုံဖြင့် အသက်ပါပါသွားနိုင်သည်။ ဘွားက မြန်မာဆန်လွန်းသော အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်လေ။

“ဟို ဟိုလေ သူရော ရှိ(စ်)ရော ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံတာ ဝါသနာမပါလို့ မရိုက်ဖြစ်ကြဘူး”

“ဘယ်လို ဓာတ်ပုံရိုက် ဝါသနာမပါလို့ ဟုတ်လား၊ အဟင်းဟင်း ဟင်း ဟင်း မြေးရယ် ဒန်ဆာမော်ဒယ်ဘွိုင်းလုပ်နေပြီး ဓာတ်ပုံရိုက် ဝါသနာမပါဘူးဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ယုတ္တိမရှိလိုက်တာ”

သေပြီဆရာ။ ဒီပါးစပ်က မိကျောင်းမင်းကိုမှ ရေခင်းသွားပြမိသည့်အဖြစ်။ ရှိ(စ်) ဦးနှောက်တွေ ထူပူတုန်ရပြီ။ ဘွားကို ရှေးအဘွားကြီးဆိုပြီး လျှော့တွက်လိုက်တာကိုက ရှိ(စ်)အံ့ဖူး။

ဘွား ဖွက်နာလေးကို ကြည့်စရာမလိုဘဲနှင့်ကို ရှိ(စ်) သိနေပါသည်။ ရှိ(စ်)အပေါ် သံသယအနည်းငယ် ဝင်သွားမှာတော့ သေချာ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ် ရေးခဲ့တဲ့ဇာတ်ကိုတော့ ကိုယ်နိုင်အောင် ကရတော့မည်။

“အယ် အင်း မဟုတ်ပါဘူး ဘွားရဲ့ ရှိ(စ်)နဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ မအားခဲ့တာ၊ ဝါသနာမပါတဲ့သူက ရှိ(စ်)ပါ။ သူကလေ ပရောဖက်ရှင်နယ်

အကသမားဆိုတော့ ရှိ(စ်)နဲ့ အပန်းဖြေခရီးထွက်ဖို့တို့ ဘာတို့တောင် မအားရှာဘူး။ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံတွေ စုဆောင်းထားတာတို့ ဘာတို့လည်း မရှိ ပြီးတော့ ဒီလို ခွဲကြရလိမ့်မယ်လို့လည်း အထူးအဆန်းချည်း ပါပဲလား။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မြေးရယ်၊ ကြားလိုက်ရရင် အထူးအဆန်း ချည်းပါပဲလား။ သေရောသေချာလို့လား။ ဘွားကို လိမ်ပြောနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ရှိ(စ်) ကျိန်ပြောပုံပါတယ်၊ ဘွားကို မလိမ်ပါဘူး။ ရှိ(စ်) အစွဲအလန်း မထားတတ်တာလည်း ဘွား အသိသားနဲ့”

ရှိ(စ်) သက်ပြင်းလေးရှိက်ရင်း နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ ပြောလိုက်သည်။ ဘွား ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ရင်း စဉ်းစားသလို ခေတ္တ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ဘွား နဖူးကျောတွေ ပြေလျော့သွားမှ ရှိ(စ်) ရင်ထဲက အပူလုံးကြီးကျသွားသည်။

တော်ပါသေးရဲ့။ အလျှောက်ကောင်းလို့ အထောင်းသက်သာသွားရတာ။ ဒီအနေအထားလောက်ဆိုလျှင်တော့ ဘွား သံသယတွေ လျော့ပါးသွားလောက်ပြီ။

“ဒါဆို သူ့အကခွေတွေ ဘာတွေရော ပါမလာခဲ့ဘူးလား”

ဘွားက ရှေးအဘွားကြီးဖြစ်ပေမယ့် မေးပုံကတော့ ထောင့်စေ့သည်။ ရှိ(စ်) ဘွား မမြင်အောင် တစ်ဖက်လှည့်၍ မျက်နှာလေး ရှုံ့မိသည်။ လာပြန်ပြီ ပြဿနာတစ်ခု။

“ဪ ခုလည်း မိန့်မိန့်နဲ့အဲဒါကိုပြောပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖြတ်ရိုက်ပစ်ချင်ရလောက်အောင်ကို ဒေါသထွက်နေရတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မြေးရဲ့”

“ဘာဖြစ်မှလဲ ဘွားရယ်၊ သူ့ရဲ့အကအခွေတွေရော မော်ဒယ် နှိုးအခွေတွေရော စုပြီးသိမ်းထားတဲ့ ဘောက်စ်ကလေးရော လပ်တော့ပဲ မနိမ့်ရီစတစ်တွေပါ ကျန်ခဲ့တာ”

“ဟင် မြေးတို့က ပေါ့လျော့လိုက်တာကွယ်”

ရှိ(စ်) မိန့်မိန့်ကို လျှာလေးထုတ်ပြီး ထောင့်ကပ်ပြတော့ မိန့်မိန့် မျက်စောင်းထိုးပါသည်။ ဘွား အပြစ်ဆိုနေပုံက မချီတင်ကဲပုံစံလေးနှင့် ဖြစ်သည်။

သေချာသွားပြီ။ ရှိ(စ်)ပြောတာကို ဘွား အကြွင်းမဲ့ယုံကြည် သွားပြီ။ တော်ပါသေးရဲ့ ရှိ(စ်)အဖြစ်က ဘွား နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မစစ်သေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်နေရသည့်အဖြစ်။

ပြဿနာက မသေး။ ဒါတောင် ဘွားက လက်လျှော့ချင်မှ လျှော့ဦးမှာ။ ရှိ(စ်) စိတ်ကူးယဉ်လုပ်ကြံဇာတ်လမ်းထဲက ရှိ(စ်)ရဲ့ချစ်သူ ဒန်ဆာ မင်းသားလေးရဲ့ခွေဝယ်ပေးပါလို့ ပြောချင်ပြောဦးမှာ။

အဲဒီအခါကုန်ရင် ကြွဖန်ဖြေရှင်းရဦးမည်။ ဘွား ယုံကြည်အောင် တော့ ကြည့်လုပ်ရမှာပေါ့။ ရှိ(စ်) စိတ်ထဲမှာ ညည်းညူမိပါသည်။

ယောက်ျားမလိုချင်တဲ့ ဝန်ခံကွလည်း မသေးပါလားနော်။

အခန်း (၄)

“တောက်”

တက်ခေါက်သံ ပြင်းပြင်းတစ်ချက်ကြောင့် ရှို့(စ်) ဒိုးနပ်စား လိုက်၊ ကော်ဖီသောက်လိုက်လုပ်နေရင်း အနောက်ကို မသိမသာ လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။

တီရုပ်အနီစင်းလေးကို စမတ်ကျကျ ဝတ်ထားသည်။ ဖြူဖွေး သော အသားအရည်နှင့်မို့ အတော် ကြည့်ကောင်းပါ၏။ ဂျင်းဘောင်းဘီ အကျပ် အပြာဖျော့ဖျော့က တောင့်တင်းသော ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစား ဖြင့် လိုက်ဖက်ပါသည်။

ဖိနပ်က အော(လ်)စတား အဖြူစွတ်စွတ်ဖြင့် မင်းသားရှုံး လောက်သည့် ပုံစံနှင့်လူတစ်ယောက် စားပွဲကို ကျောပေးထိုင်နေသည်။

ရှို့(စ်) ဆက်မကြည့်တော့ဘဲ စားစရာရှိတာကို ဆက်စားလိုက်

သည်။ ထပ်ကြားရသော အသံကြောင့် ကိုက်စားလိုက်သည့်မုန့်ပင် လည် ချောင်းနင်ချင်သွားသည်။

“တောက် တော်တော် ယုတ်မာတဲ့မိန်းမ၊ ရုပ်ကလေး သနား ကမားနဲ့ လိမ်ညှာတဲ့နေရာမှာ ဆရာကျတယ်၊ ယောက်ျားမရှိဘဲ ကလေး မွေးမယ့် မိန်းမ”

ရှို့(စ်) ဒိုးနပ်ဝါးနေရင်း မျက်လုံးကလေးဝိုင်းပြီး လည်ပင်း ကျောကလေးတွေ ထောင်တက်သွားရသည်။ ဒါ ဒါ ရှို့(စ်) အကြောင်းသိ လို့ စောင်းပြောနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ယောက်ျားမရှိဘဲ ကလေးမွေးမှာ သူနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ။

ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ စောင်းပြောနေလိုက်တာ ရှို့(စ်) ဒေါသ ကြောင့် အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကိုက်ထားလိုက်မိသည်။ ဒီလူ ဘယ်သူ လဲ။ ရှို့(စ်)ကို ကျောပေးပြီး ဘာဖြစ်လို့ မထီတထီ လာပြီး ရန်စနေရတာ လဲ။

ရှို့(စ်) ခံပြင်းစိတ်ကြောင့် ထိုင်ရမလို ထရမလိုဖြင့် လက်သီး လေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ရင်း ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေမိသည်။

ပါးစပ်ထဲမှ ဝါးလက်စ ဒိုးနပ်တွေပင် ဆက်မဝါးနိုင်တော့ဘဲ ဖျိုချင်သလို အန်ချင်သလို ဖြစ်လာသည်။ သူ့ရဲ့အသံတွေက အဆက် မပြတ်နိုင်သေး။

“တောက် မိန်းမယုတ် ဒင်းကြောင့်တော့ ငါ့ဘဝကို အပျက် မခံဘူး၊ သိက္ခာမရှိတဲ့မိန်းမ၊ တံတွေးနဲ့ ပိတ်ထွေးပစ်ဖို့တောင်ကောင်း

တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင် အလယ်မှာ မျက်နှာမဖော်ရဲအောင် တံတွေးခွက် ပက်လက်ချောမယ့်မိန်းမ”

လွန်လာပြီ တော်တော်လေးတော့ တရားလွန်လာပြီ။ တစ်ယောက်တည်း ဆိုပြီး ကျောပေးလျက် ရှိ(စ်)ကို ရန်စနေသော လူကို ပေစောင်းစောင်း ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။ ပြီးတော့ စိတ်ထဲက ကျိန်ဆဲ လိုက်မိ၏။

ဒဲ့ မပြောရဲဘဲ စောင်းမြောင်းပြောဆိုနေသော လုပ်ရပ်အတွက် ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်တော့။ ထိုင်ရာမှ ဂုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး ထိုလူ့ဆီ သို့ ခပ်ဆောင့်ဆောင့် လှမ်းသွားလိုက်သည်။

အနားရောက်တော့ ဘာမှ ပြောမနေတော့ဘဲ ထိုသူ ကျောကုန်းကို စိတ်ရှိတိုင်း တဘုန်းဘုန်း ထုရိုက်ပစ်မိသည်။

“အောင်မလေးဗျ”

ရှိ(စ်)တို့က သူ့လိုပါးစပ်နှင့် လေမကျယ်ဘူး လက်တွေ့ပဲ လုပ်ပစ်လိုက်သည်။ ကဲ မှတ်ပြီလား။ စိတ်တိုတိုဖြင့် ဘယ်နှချက်လောက် ရိုက်လိုက်မိမှန်းတောင် မသိ။

လက်သံကတော့ ဘာပြောင်သလဲ မမေးနဲ့။ သံစုံတီးဝိုင်း လာဖျော်ဖြေသလားတောင် မှတ်ရသည်။ ရှိ(စ်)တို့အဖြစ်ကို ဘေးလူတွေပင် ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်။

ထိုလူ ရှိ(စ်)ကိုကြည့်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ကြောင်တွေ နေသည်။ သူ့အကျင့်စရိတ်ဖြင့် ဆန့်ကျင်စွာ ထိုလူမျက်နှာကတော့

နိုင်ငံခြားမင်းသား တစ်ယောက်လို ယောက်ျားပီသ ချောမောလွန်းပါသည်။

ကြောင်တွေနေရာက ဘေးကကြည့်နေသော လူတွေကို သတိထားမိသွားတော့ ထိုသူ့မျက်နှာချောချောက နီစွေးရဲတွတ်သွား၏။

ချက်ချင်း မေးကျောကြီးတွေ ထောင်တက်လာပြီး ရှိ(စ်) ပခုံးသားလုံးဝန်းဝန်းလေးကို ဖျစ်ဆုပ်ဆွဲခါပြီး တွန်းထုတ်ပစ်သည်။ ရှိ(စ်) အနောက်သို့ ယိမ်းထိုးသွားပြီး ပခုံးဆီမှာ အနည်းငယ် နာကျင်သွားသည်။

သူ့ဒေါသတွေက အရှိန်မပြယ်သေးပါ။ ရှိ(စ်)ကို လက်ညှိုး ငေါက် ငေါက်ထိုးပြီး စူးရှသောမျက်ဝန်းတွေဖြင့် ကြည့်ကာ

“မင်း မင်း ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို အသားလွတ် လာရိုက်ရတာလဲ၊ မင်းကွာ တောက် မိန်းကလေးဖြစ်နေလို့ ကံကောင်းတယ်မှတ်”

ကြည့် ငပြူးက ပြန်ဖြုတ်နေသည်။ ရှိ(စ်) ရှုံ့မဲ့မဲ့မျက်နှာလေးဖြင့် ထိုလူကို ပြန်အော်ပစ်လိုက်သည်။

“ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို ဘာလိုင်းကြီး လာရန်စလဲ၊ ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ပြောတတ်လိုက်တာ ခုံပလုံးနေတာပဲ”

“ဒီမှာ မင်း အူကြောင်ကြောင်လာလုပ်မနေနဲ့ ဘာကိစ္စကြောင့် ငါက မင်းကိုပြောရမှာလဲ၊ ရန်စစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး”

“ဒါဆို သိက္ခာမရှိတဲ့မိန်းမ၊ လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ ကလေးမွေးမယ့်မိန်းမဆိုတာက ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဟင် ဘာ ဘယ်လို မင်း ရှာနေပြီလား၊ ငါ့ဟာငါ ဒေါသကြောင့် တစ်ယောက်တည်း ပြောချင်တာပြောနေတာ မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လဲ”

“ဆိုင်တယ် ရှင်အနားမှာရှိနေတာက ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ပဲလေ၊ ရှင်က ကျွန်မကို မပြောလို့ ဘယ်သူ့ကိုပြောတာများ ဖြစ်မှာလဲ”

ရိုး(စ်) မျက်စောင်းလေးခဲပြီး ချက်ကျကျ ပြောလိုက်သည်။ လက်ကလေးပိုက်ပြီး ဘယ်နှယ်ရှိစဆိုသည့်ပုံစံဖြင့် ဝံ့ဝံ့ကြွားကြွားလေး လုပ်ပြလိုက်၏။

“ကျွတ် ကျွတ်ပဲကွာ၊ ငါက ငါ့ရည်းစား ငါ့အပေါ် သစ္စာဖောက် သွားလို့ ပေါက်ကွဲပြီး ပြောချင်ရာပြောနေတာ၊ မင်း ငါ့နောက်မှာ ရှိလို့ ရှိမှန်းတောင် သိတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းဘာသာ တစ်ဖက်သတ် ပေါက်ကွဲ နေတာ”

သူက စိတ်ရှုပ်သွားဟန်ဖြင့် သူ၏မြင့်မားသော အရပ်ကြီးဖြင့် ခါးထောက်လျက် ရိုး(စ်)ကို အပေါ်စီးမှ မိုးကြည့်ရင်း အဆက်မပြတ် ချေပနေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ အနီးကပ်မြင်တွေ့နေရသည့်မျက်နှာက အစက်အပျောက် မရှိအောင် ချောမွေ့ပါသည်။

“မယ့်ဘူး ရှင် ခုမှ စကားကို လမ်းကြောင်းမလွဲနဲ့ ကျွန်မက ဝတ်စုံမဟုတ်ဘူး”

“ဘာ မယ့်သေးဘူး ဟုတ်လား၊ ကဲ လာ မယ့်ရင် ယုံအောင် လက်တွေ့ပြရသေးတာပေါ့”

ထိုသူက အပြောအဆို ရဲတင်းသလို လက်ရဲဖက်ရဲလည်း ရှိပါ

သည်။ ဆတ်ခနဲ ရိုး(စ်) လက်ကို ဆွဲခေါ်သွားသည်။ ဒရွတ်တိုက်မတတ် ရိုး(စ်) ခန္ဓာကိုယ်လေးက သူ တွဲခေါ်ရာ ရိုး(စ်)ပါသွား၏။ ရုန်းကန်မိပေမယ့် အားချင်းမမျှတာမို့ ဒရွတ်တိုက် ပါသွားသည်။

သူ ဦးတည်ရာ နေရာကိုကြည့်မိတော့ ကော်ဖီဆိုင်၏ သီးသန့် ခန်းလေးတစ်ခုဆီ ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရန်ရှာမိတာ မှားပြီလားဟု နောင်တရမိသည်။ အခုတော့ ရိုး(စ်)အဖြစ်က သူ့လက်ထဲ မှာ အရုပ်လေးတစ်ရုပ်လို့။

“ဟေ့ ရှင် လွှတ်နော်၊ ကျွန်မလက်တွေ အရမ်းနာလာပြီ”

“မလွှတ်ဘူး၊ ငါ့ကို ဘာလိုင်းကြီး လာရိုက်တဲ့ မင်း ကိုယ့်အပြစ် ကိုသိအောင် လက်တွေ့ပြမယ်၊ ပြီးရင် ငါ ကျေနပ်တဲ့အထိ မင်း ဒူး ထောက်တောင်းပန်ရမယ်”

“လဲသေလိုက် ဘယ်တော့မှ မတောင်းပန်ဘူး”

အမိန့်ဆန်ဆန် စကားကြောင့် မခံချင်စိတ်က ဆို့တက်လာ သည်။ ရိုး(စ်)ကို ခပ်ပျော့ပျော့ မိန်းမတစ်ယောက်လို့တွက်ရင် မှားသွားမှာ ပေါ့။ လုံးဝ အလျှော့မပေးနိုင်ပါ။

“အေးပါ ငါကလည်း လက်တွေ့ပြမှာပါ၊ ပြီးရင်တော့ တောင်း ကို တောင်းပန်ရမယ်”

သူ့မျက်နှာက ရှက်စိတ်နှင့် ဒေါသတွေပေါင်းစပ်ကာ နီရဲတွတ် နေ၏။ ရိုး(စ်) သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ရင်းက မြင်ဖူးသလိုဖြစ်လာသည်။ ဘယ်နေရာမှာလဲတော့ မမှတ်မိ။

သီးသန့်ခန်းရှေ့ရောက်တော့ မှန်တံခါးကို ဒေါသဖြင့် တွန်းဖွင့်
ပစ်လိုက်သည်။ ဝိတ်တာတွေလည်း ဟန့်တားဖို့ မဝံ့ဘဲနေကြသည်။
အထဲမှာ ကြည့်နားနေသော စုံတွဲ ရုတ်တရက် ဝင်လာသော ရှိ(စ်)နှင့်ထိုသူ
ကို ကြည့်ပြီး လန့်သွားကြသည်။

အမျိုးသမီးရဲ့ မျက်နှာက သူ့ကိုမြင်တော့ အတော်လေး သွေး
ပျက်သွားတာ ထင်ရှားသည်။ အတွဲလူကို လက်ချင်းချိတ်ရင်း ခန္ဓာကိုယ်
လေး ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။ သူပြောတာတွေ အမှန်ဆိုတာ ရှိ(စ်)
တွက်ဆလိုက်မိသည်။

အမျိုးသမီးကို စူးစူးရှရှဲ ကြည့်နေသည့် သူ့မျက်ဝန်းတွေက
မီးထွက်လှပတတ်။ အမျိုးသမီး မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်စိတ်တွေ ကြောက်ရွံ့
စိတ်တွေ လိပ်ပြာမလှုံမှုတွေဖြင့် ညိုမှောင်သွားတာ အထင်းသား။

“ကဲ မြင်ပြီလား၊ အဲဒီမှာကြည့် ဒီလို သစ္စာမရှိတဲ့ မိန်းမကို
ငါ့ဘာသာ ပေါက်ကွဲနေတာ ရှင်းပြီလား”

“ရှင်က သူ့ရည်းစားဆို ဘာဖြစ်လို့ သူနဲ့ လာတဲ့နေရတာလဲ”

“အေး အဲဒီလို တွဲလို့ ငါ ပေါက်ကွဲနေတာပေါ့၊ လင်ကောင်
မပေါ်ဘဲ ကလေးမွေးမယ့် မိန်းမဆိုတာလည်း သူ့ကိုပြောတာ မင်းနဲ့
မဆိုင်ဘူး”

သူ့ဖြေရှင်းချက်က ပြတ်သားလွန်းပါသည်။ ဟိုစုံတွဲကိုကြည့်ပြီး
ရှိ(စ်)ပင် အားတုံအားနာ ဖြစ်မိသည်။ သူ့အပြောကြောင့် တစ်ဖက်လူ
ရှူးရှူးရှူးရှူး ဖြစ်သွားသည်။ သူကတော့ ဘယ်လိုမှ မခံစားရသလို

အေးအေးဆေးဆေးပင်။

“ဟေ့လူ ခင်ဗျား စကားပြော ရှင်းလှချည်လား”

“ရှင်းတော့ မင်းက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ လာလေ၊ မင်းတို့လို
ကြာကူလိကောင်မျိုးတွေရှိနေလို့ ဒီလောကမှာ ဒီလို မိန်းမမျိုးတွေ မှီလို
ပေါက်နေတာကွ”

“ခင်ဗျား ခင်ဗျား လွန်လာပြီနော်”

“ငါက အမှန်ပြောတာကွ၊ အဲဒီကောင်မက မနေ့ကအထိ ငါ
ရင်ခွင်ထဲမှာ ပတ်ချွဲနပ်ချွဲနဲ့ ကြူနေတုန်း၊ ဒီနေ့တော့ အခြေအနေက
ပြောင်းပြီး မင်းရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေပြီ၊ တော်တော်မျက်နှာများတဲ့ မိန်းမ”

ဇာတ်ရှိန်က မြင့်တက်လာပြီ။ ရှိ(စ်) ပွဲကြည့်ပရိသတ် ပြန်ဖြစ်
သွားသည်။ သူ့စကားကြောင့် အမျိုးသမီးပါ ကြောက်ရွံ့စိတ်တွေပျောက်ပြီး
ဒေါသတွေ ရောက်လာသည်။ သူ့လူက ရှေးက ဦးဆောင်နေတာကြောင့်
လည်း ပါမှာပေါ့။

“ညီ ရှင် တရားလွန်လာပြီနော်၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မပြတ်ပြီ၊ ဘာမှ
ပတ်သက်စရာ မလိုတော့ဘူး၊ ပတ်သက်စရာ အကြောင်းလည်း မရှိတော့
ဘူး”

အမျိုးသမီးက အရှက်သည်းစွာဖြင့် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်
အုပ်ပြီး ငိုသည်။ စကားတွေက ဗလုံးဗထွေးဖြင့် ဘာတွေပြောနေမှန်း
တောင် မသိတော့။ သူ့လူက ပခုံးကို ထွေးပွေ့ရင်း နှစ်သိမ့်နေ၏။ သူ
ကလည်း လုံးဝမလျှော့ပါ။

“ထို့ နှင်က ပတ်သက်ပါရစေလို့ ခြေသလုံးလာဖက်ပြီး တောင်းပန်ရင်တောင် ငါက ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး။ မသတိလွန်းလို့ အနားတောင် အကပ်မခံနိုင်ဘူး။ အရှင်းဆုံးပြောရရင် နင့်အရိပ်တောင် ငါ့ရှေ့ဖြတ် မလျှောက်မိစေနဲ့”

ရင်သီးမှုကတော့ နှိုင်းယှဉ်၍တောင် မရပါ။ ရှိ(စ်)လည်း သူ့ နေရာမှာဆို ဒီလိုလုပ်မိမှာတော့ သေချာသည်။ ရှိ(စ်)လက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း အဆွဲခံလိုက်ရမှ ရှိ(စ်) သတိပြန်ဝင်သွားရသည်။ ပြီးတော့ သူက ရှိ(စ်)ကို ဆွဲခေါ်သွားသည်။

ဟိုနှစ်ယောက်တော့ ဘာတွေဖြစ်ကျန်ခဲ့သည် မသိ။ ရှိ(စ်) သူ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ ယက်ကန်ယက်ကန် ပါသွားသည်။

“ဟေ့ ရှင့်ကိစ္စပြီးပြီပဲ။ ကျွန်မလက်ကို လွှတ်တော့လေ”

ပြောကာမှ ရှိ(စ်) လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်တွေက ပြုတ်တူလို ပိုပြီးတင်းကျပ်သွားသည်။ နာကျင်မှုကြောင့် ရှိ(စ်) ငြိမ်နေလိုက်ရ၏။

“မလွှတ်နိုင်ဘူး။ မင်းနဲ့ငါ့ကိစ္စ ရှင်းလို့မပြီးသေးဘူး။ ဘုမသိဘာမသိနဲ့ အထူအနက် ခံလိုက်ရတဲ့ကိစ္စကို လွယ်လွယ်နဲ့ ကျေအေးမပေးနိုင်ဘူး”

ရှိ(စ်) ကိုယ့်အမှားကိုသိပေမယ့် ပြန်ပြီး တောင်းပန်ဖို့ဆိုတာတော့ လုံးဝ စိတ်မကူးမိပါ။ ငယ်ငယ်တည်းက ရှိ(စ်)အကျင့်က ဘယ်လောက်မှားမှား မတောင်းပန်တတ်ခဲ့။ သူ့ပုံစံကိုတော့ နည်းနည်းလန့်မိ

သည်။ ပြီးပြီးရော ဝတ်ကျောတန်းကျော တောင်းပန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဆောရီးပဲ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကျွန်မကို ပြောတယ်ထင်ပြီး ကိုယ်ထိလက်ရောက် လုပ်လိုက်မိတာ”

“ဒီလို လွယ်လွယ်နဲ့ လုံးဝမရဘူး။ ငါက ဘူးဆို ဗရုံမသီးတတ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်တက်က မှန်နေရဲသားနဲ့ ဘယ်သူ လာကျောတာကိုမှ ခေါင်းညိတ်ခံနေမှာမဟုတ်ဘူး”

စောစောက ရှိ(စ်)တို့ထိုင်တဲ့ စားပွဲနားရောက်တော့ ရှိ(စ်) လက်ကို လွှတ်လိုက်ပြီး ရှိ(စ်)မျက်ဝန်းတွေကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ

“ကဲ မင်း ငါ့ကို ဒူးထောက်ပြီး တောင်းပန်စမ်း”

သူက ရှိ(စ်)ရှေ့မှာ ခါးထောက်ပြီး ရပ်နေသည်။ သူ့ပုံစံက တကယ်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်မှာတော့ အသေအချာ။ ရှိ(စ်) စိတ်ထဲမှာ သူ့လုပ်ရပ်အတွက် ဒေါသထွက်ရမှာကိုပင် မေ့လျော့သွားသည်။ သူ လုပ်နေတာက ရယ်စရာကောင်းလွန်းပါသည်။

ရှိ(စ်) သူ့ကိုမတောင်းပန်လျှင် ဘယ်လိုမျိုး တုံ့ပြန်လာမလဲဆိုတာ တဒက်အတွင်း ရှိ(စ်) ပြင်းပြစွာ သိချင်လာသည်။

“တို့ လုံးဝ မတောင်းပန်နိုင်ဘူး”

ရှိ(စ်) ပခုံးလေးတွန့်ကာ ဟန်ပါပါလေး ငြင်းလိုက်သည်။ သူ ရှိ(စ်)ရှေ့မှာ လက်ဝိုက်ပြီး ရပ်နေရာက ခပ်စူးစူးကြည့်ပြီး ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။

“အိုကေ မတောင်းပန်ချင်ဘူးဆိုလည်း မင်းသဘောပဲ ဟုတ်

ဦးလား။ ကိုယ့်နာမည် မှတ်ထား ညီသုတ တဲ့၊ ကိုယ့်ကို ရန်လာစတဲ့ ပွဲတစ်ပွဲကို အဲဒီလို ငြိမ်ကုတ်ပြီး ပွဲမသိမ်းပေးတတ်ဘူး”

ရိုး(စ်) ရှေ့မှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူက ကောင်တာ ရှေ့ရောက်တော့ အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ရိုး(စ်)ကို မဲ့ပြုံးပြုံးပြပြီး ကျသင့်ငွေရှင်း ကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွား၏။

ရိုး(စ်) ပိုပြီးရယ်ချင်သွားမိသည်။ သူ တုန့်ပြန်မှုက ဘာလဲ။ အကြွေးမှတ်သွားတာလား။ ဒီလောက်နဲ့တော့ ရိုး(စ်)တို့က ဆောရီးပဲ။ လုံးဝ မတုန်လှုပ်မိပါ။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားမိတော့ လူတွေအများကြီး ဝိုင်း ကြည့်နေတာမို့ ဆက်ပြီးမနေရဲတော့။ ကျသင့်ငွေကို ကောင်တာမှာ သွား ရှင်းပြီး ဆိုင်ထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့သည်။

အလကားလူ ဘဝင်ကြီးတစ်ဦးနဲ့ လေလုံးတွေကြီးပြနေတာ ရိုး(စ်)ကို သူက ဘာလုပ်နိုင်မှာမို့လို့လဲ။ ထိုလူ့အကြောင်း ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး အသင့်ရပ်ထားသော ကားဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်လေး လျှောက်ခဲ့သည်။

ဒီနေ့ ရိုး(စ်)အတွက် တကယ့်ကို ကံကြမ္မာမကောင်းတဲ့ နေ့လေး ပဲဟု တိတ်တဆိတ် မှတ်ချက်ချပြီး ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ကားတံခါးကို ဆွဲပိတ်ပြီးမှ နံဘေးတွင် စောစောကလူကို မြင် တွေ့လိုက်ရုံတော့ မျက်လုံးကလေး ပြူးပြီး ရိုး(စ်)ခန္ဓာကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။ နှုတ်ခမ်းဖူးလေးတွေပါ ဝလုံးလေးလို ဝိုင်းစက်သွား

သည်။

“ဟင် ရှင် ရှင် ကျွန်မကားထဲ ဘာဝင်လုပ်နေတာလဲ”

“အဟင်း စောစောက မင်း ငါ့ကို ဖဲ့သွားတယ်လေ၊ အခု မင်းကို ငါပြန်ဖို့ဖို့ စောင့်နေတာ”

ပါးလှလှ နှုတ်ခမ်းတွေ တွန့်ကွေးရုံပြုံးလျက် ပြောလိုက်သည့် သွေးအေးအေးအသံကြောင့် ရိုး(စ်) သွေးပျက်စွာ ချွေးလေးတွေ စိုလာ သည်။

သူက မခိုးမခန့်ဟန်ဖြင့် ရိုး(စ်) မျက်နှာလှလှလေးမှာ ချွေးစ လေးတွေ သီးနေတာကို အရသာခံကြည့်ရင်း ပါးပြင်စိမ်းမြေ့လေးတွေကို ပွတ်သပ်နေသည်။

“ရှင် ရှင်နော် ကျွန်မ ရဲစခန်းကို ဖုန်းဆက်လိုက်ရမလား”

“ဆက်ပေါ့ ငါက မင်းကို အသရေမျက်နှာနဲ့တောင် ပြန်ပြီးတော့ တရားစွဲလိုက်ဦးမယ်”

ရိုး(စ်)ခြိမ်းခြောက်မှုက အချည်းအနှီး။ သူ့ပုံစံက ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်မှာသေချာ၏။ နီးကပ်ကပ် အနေအထားကြောင့် မွန်းကျပ်၍ အသက် ရှူမဝတော့။ ကျယ်လောင်သော ကိုယ့်ရင်ခွင်သို့ တခုတစ်ခုကိုပင် ပြန် ကြားရသည်။

ရိုး(စ်)အဖြစ်က မြွေပွေးကို ရန်သွားစမိသလို ဖြစ်နေပြီ။ မဆင် မခြင် လုပ်ရပ်အတွက် နောင်တရမိပေမယ့် ရိုး(စ်)မှာ ပြန်ပြင်ခွင့်မရှိတော့။

“ရှင် ဆင်းတော့နော်”

“မဆင်းဘူး”

ရို့(စ်) မျက်နှာနှင့် နီးနီးကပ်ကပ်ဖြစ်အောင် ရှေ့သို့ တိုးကပ်ပြီး ပြောလိုက်တာကြောင့် ရို့(စ်) ကိုယ်လေး နောက်သို့ ခပ်ယိုင်းယိုင်းလေး ရှောင်လိုက်ရသည်။

သူ ရှုထုတ်လိုက်သည့် လေငွေ့က ရို့(စ်) မျက်နှာကို တိုးဝှေ့သွားသောကြောင့် အိလည်လည် ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်သွားပြီး ထိတ်လန့်နေမိသည်။

ဒါပေမဲ့ စိတ်ကိုတင်းပြီး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ဖို့ အသင့်အနေအထား ပြင်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ရှင်ကို ကျွန်မ ဆင်းလို့ ပြောနေတယ်နော်”

ရို့(စ်)အသံက ဒေါသကြောင့် အက်ကွဲနေသည်။

“လုံးဝ မဆင်းဘူး”

“ဒီလောက်တောင်ဖြစ်တာ အင်းဟာ”

အင်းဟာ ဆိုပြီး လက်သည်းရှည်ရှည်ချွန်ချွန်တွေဖြင့် ထိုလူမျက်နှာကို ကုတ်ဆွဲလိုက်သည်။

သူ့ကို လျော့တွက်လိုက်မိတာ ရို့(စ်) မှားသွားပြန်ပြီ။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ရို့(စ်)ကို အလွတ်မပေး အလျင်မြန်ဆုံး အရှိန်ဖြင့် ရို့(စ်)လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားသည်။

ပြီးကော့ ရို့(စ်) ခန္ဓာကိုယ်လေးကို သူ့ဘက်သို့ ဆွဲဆောင်ပစ်လိုက်သည်။ ရို့(စ်) မျက်နှာနှင့် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးဆီသို့ ပူနွေးစိုစွတ်မှု

တွေက အဆက်မပြတ်။

အပြီးတကြီး အနမ်းတွေကို ဘယ်လိုမှ ရှောင်တိမ်း၍မရ။ ရို့(စ်) တစ်ကိုယ်လုံး နှမ်းလျှော့ပျော့ပွေ့ပြီး ဒူးတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လျက် အားအင်တွေ မဲ့သွားသည်။

တွန်းထိုးရန်ကန်နေသည့်လက်တွေ ရုတ်ချည်း အားအင်ချည့်နဲ့ သွားသည်။ ဆန့်ကျင်ဘက် အထိအတွေ့က ရို့(စ်)အင်အားတွေကို အပြီးတိုင် စုပ်ယူသွားခဲ့၏။ အာခေါင်တွေ စေးကပ်လျက် ဝမ်းနည်းခံပြင်းစွာ အကြိတ်ပစ်လိုက်မိသည်။

သူက စိတ်ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် မမှီတရံပြီးရင်း ရို့(စ်) မျက်နှာဆီက အနမ်းတွေကို ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။

“ရှင် ရှင် လူယုတ်မာ၊ အစုတ်ပလုတ်ကောင်”

ရို့(စ်) မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်ဥတို့ ဝေ့တက်လာပြီး မျက်တောင်ကော့ကြီးတွေ ပုတ်ခတ်လျက် ပိုးစိုးပက်စက် ဆဲရေးပစ်လိုက်သည်။

သူက ရို့(စ်) ပေါက်ကွဲနေတာကို အရသာခံ တစ်မိမိကြည့်ပြီး ခေါင်းကို လေးတွဲတွဲ ခါရမ်းပြသည်။ မွတ်စင်နေတဲ့ မျက်နှာကို လက်သည်းတွေဖြင့် တစ်စဉ်စီ စုတ်ဖြုတ်ချင်မိပေမယ့် သူက ပါးနပ်စွာ ရို့(စ်) လက်တွေကို ချုပ်ကိုင်ထားဆဲ။

“မင်း မနာပါဘူး၊ မင်းခွဲငါ ဆုံတာ နှစ်ခါရှိပြီ၊ ဆုံတွေ့တဲ့ နှစ်ခါစလုံးမှာ ငါကပဲ နာကျင်လိုက်ရတာ၊ ငါ့ဘက်က အသာစီးတော့ နည်းနည်းပြန်ယူဦးမှပေါ့၊ မင်း မနာကျင်ပါဘူး၊ ရင်ကလေးပဲ နည်းနည်း

ခုန်သွားမှာပေါ့။ ကဲ ပွဲပြီးပြီ သရေကျတယ် အိုကေ”

မထိတတ် အမှုအရာဖြင့် ပြောပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။
အပြင်ရောက်တော့ ရှိ(စ်)ကို လက်ဖြုတ်ပြီး ကရော်ကရော် လုပ်သွား၏။

ရှိ(စ်) သူ့ကို မကျေမချမ်းဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ အခဲမကြေဖြစ်၍
ကျန်ခဲ့ရသည်။ ပြီးမှ မွန်းကျပ်နေတာတွေ လွှင့်စင်သွားပြီး လေပူတစ်
ချက် မှုတ်ထုတ်မိသည်။

မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်း အဖြစ်အပျက်ကတော့ ဖျောက်ဖျက်
မရအောင် ထင်ကျန်နေသည်။ ပုံဖော်၍မရသော ခံစားမှုကြီးက ဒေါသ
တွေနှင့်အပြိုင် ဝုန်းဒိုင်းကျဲကာ တွန်းတိုက်နေကြသည်။

ခံစားမှုအသစ်တွေက ရှိ(စ်)ကို ကျီစယ်သွားတာတော့ အမှန်။
ဘာဖြစ်တာလဲ ရင်ခုန်တာလား။ ဒေါသထွက်တာလားဆိုတာ မခွဲခြား
တတ်သေး။ မလုံမလဲ ရှက်ရွံ့နေမိတာတော့ သေချာသည်။

အမှန်ဆို ကိုယ်က လုံးဝ အပျိုစင်နုနုထွတ်ထွတ်လေး။

အခန်း (၅)

“ဘယ်လို နင့်ကို လေဆိပ်မှာတွေ့တဲ့လူက ဖက်နမ်းလိုက်
တယ် ဟုတ်လား။ အဟင်း အဟွတ် အဟွတ် ဟွတ်”

မိန့်မိန့် ထမင်းစားနေရင်းက ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့်
တအံ့တသြဖြင့် သီးပင်သီးသွားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို”

ရှိ(စ်) ထမင်းပန်းကန်ထဲမှ ထမင်းကို ဇွန်းဖြင့် စိတ်မပါ
တပါမွှေရင်း မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် စိတ်မရှည်စွာဆို၏။

မိန့်မိန့် ထမင်းနှင့်နေသဖြင့် ခေဖန်ခွက်ထဲမှရေကို အငမ်းမရ
အရင်ဆုံး သောက်သည်။ ပြီးတော့ ရင်ဘတ်ကို တဘုန်းဘုန်းနှင့်ထု၏။

ရှိ(စ်) မိန့်မိန့်အဖြစ်ကို မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့ပြီး စိတ်မသက်သာစွာ

ကြည့်နေမိသည်။ သူ့ပါ ရောယောင်ပြီး အနားက ရေဖန်ခွက်ကို လှမ်းယူသောက်လိုက်သည်။

မိန့်မိန့် မျက်နှာလေး ရဲတွတ်ကာ မျက်ရည်ပူတွေကျလာပြီး ဆိုငင်နေသည့် အသံလေးဖြင့်

“အင်း ဟင်း အဟမ်း အောင်မလေး ရှိ(စ်)ရယ်၊ နင် ဖက်အနမ်းခံရတာကို ငါ ထမင်းစားပြီးမှ ပြောပါတော့လား၊ နင်ကတော့လေ ပြောလိုက် ဖြစ်လိုက်မှဖြင့် အထူးအဆန်းတွေချည်းပဲ”

“ထူးဆန်းတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒီလူနဲ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပြန်ကြတာလေ”

“နေပါဦး အဲဒီလူက နင့်ကို ဖက်နမ်းရလောက်အောင် ဘာတွေ အိမ်ကလီ သွားလုပ်ပြလို့လဲ၊ တကယ်ပါဟယ် နိုင်ငံခြားမှာနေသလို မြန်မာပြည်မှာ လာနေလို့ကတော့ နင့်တန်ဖိုးတွေကို တွင်းနက်နက်ထဲမှာ ပြီး မြှုပ်ပစ်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

မိန့်မိန့်က စိုးရိမ်ပူပန်စွာ အပြစ်တင်သည်။ ကရုဏာဒေါသနှင့် အလိုမကျပုံလေးက သူမ မျက်နှာတွင် အထင်းသား။

မိန့်မိန့်က ရှိ(စ်)အတွက် ပြောနေတယ်ဆိုတာ သိပေမယ့် တစ်ဖက်သတ် ဆန်လွန်းသော အယူအဆကိုတော့ ဘဝင်မကျစွာ ထုံပြန်မိသည်။

“ဟယ် နင် ငါ့ကိုအဲဒီလောက်ထိ အထင်စမောရသလား၊ ဘာ အိမ်ကလီမှ မလုပ်ဘူး၊ သူ့ကျောကုန်းကို တဘုန်းဘုန်းနဲ့ သွား

ရိုက်မိလို့”

“ဟမ်”

မိန့်မိန့် ပါးစပ်လေး အဟောင်းသားဖြင့် ရှိ(စ်)ကို မျက်လုံးလေး ပြူးကြည့်သည်။ မိန်းမဆန်သည့် ရှိ(စ်)လုပ်ရပ်ကြောင့် စိတ်ဝင်စားသွားပုံက အထင်းသား။

“ရိုက် ရိုက်ရတဲ့အကြောင်းရင်းက”

“ငါ ကော်ဖီဆိုင်မှာ ကော်ဖီသောက်နေတော့ သူက ငါ့နောက်ကျောက စားပွဲမှာ ထိုင်နေတာလေ၊ အဲဒီမှာ သူ ပြောနေတဲ့အကြောင်းတွေက ငါနဲ့လာတိုက်ဆိုင်နေတယ်လေ၊ ကော်ဖီဆိုင်လို နေရာမျိုးမှာဆိုတာတောင် သတိမထားမိတော့ဘူး၊ ဒေါသနဲ့ သူ့ကျောကုန်းကို တဘုန်းဘုန်း သွားထုမိတော့တာပါပဲ”

“ဒါနဲ့ ဘာဆက်ဖြစ်လဲ နင့်ကို ဖက်နမ်းရောလား၊ သူကရော ဘယ်သူ့ကို ပြောတာတဲ့လဲ”

မိန့်မိန့်က နားမထောင်သေးဘဲ ထင်ကြေးပေးနေတော့ ရှိ(စ်) စိတ်ပျက်သွားမိသည်။ မိန့်မိန့် ထမင်းပင် ဆက်မစားနိုင်တော့ဘဲ ရှိ(စ်) ပြောတော့ ပဋိမက္ခဖြစ်စဉ်လေးထဲတွင် စီးမျောသွားသည်။

“ငါ ပြောတာကို နားထောင်ပါဦး မိန့်မိန့်ရယ်၊ စကားကို ဖြတ်မပြောပါနဲ့”

“ကောင်းပါပြီ ကောင်းပါပြီ”

“တကယ်တော့ သူ ပြောတာက ငါ့ကိုမဟုတ်ဘူး၊ သူ့အပေါ်

သစ္စာဖောက်သွားပြီး နောက်တစ်ယောက်တွဲသွားတဲ့ သူ့ရည်းစားကို”

“ဟေ တိုက်ပဲ တိုက်ဆိုင်လွန်းပါတယ် ဟာ”

“ဟုတ်တယ် သူက သီးသန့်ခန်းထဲ အတွဲတစ်ယောက်နဲ့ ဝင်သွားတဲ့ သူ့ရည်းစားကို မကျေမချမ်း ပြောနေတာ ငါက မသိတော့ ငါ့ကို ပြောနေတာပဲလို့ယူဆပြီး ထပေါက်ကွဲပစ်လိုက်တာ”

မိန့်မိန့်က စိတ်မောသွားသလို သက်ပြင်းလေး ရှိုက်သည်။

“ဟင်း နင် တကယ့်ကို ကျွင်အကြီးကြီး သွားရှာလိုက်တာပဲ တော်သေးတာပေါ့ ဟိုက နင့်မျက်နှာလှလှလေးကို လက်သီးနဲ့ တခွပ်ခွပ် ထိုးမသွားတာ၊ ဖက်နမ်းရုံလေး နမ်းသွားတာ ကံကောင်းတယ် ခစ် ခစ် ခစ် ခစ်”

ရဲ့(စ်)ကိုကြည့်ပြီး မိန့်မိန့် မအောင့်အီးနိုင်တော့ဘဲ ထရယ်သည်။ ရဲ့(စ်) တော်တော်လေးတော့ ဖုသွားမိသည်။ မိမိခံလိုက်ရတာကို ပျက်ရယ်ပြုနေသည့် မိန့်မိန့်ကို မျက်စောင်းလေး လှမ်းထိုးလိုက်ပြီး

“ဟဲ့ ဒါ ရယ်စရာလား၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ခံလိုက်ရတာကို”

“ရယ်မှာပေါ့ နင့်လုပ်ရပ်က တလွဲချည်းပဲကို လေဆိပ်မှာတုန်းကလည်း နင်ပဲ သူ့ကိုသွားပြီး ကျွင်စရာတာ၊ နောက်ဆို နင့်ကိုတွေ့ရင် ဝေါင်ဝေါင်ရှေး ဝေးဝေးရှောင်လိမ့်မယ်”

မိန့်မိန့်က မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့လျက် လက်ဟန်ခြေဟန်လေးဖြင့် ရဲ့(စ်)ကို ကျီစယ်သည်။ ရဲ့(စ်)ကလည်း မျက်လုံးကလေး ထောင့်ကပ်၍ ပခုံးလေးကို ဟန်ပါပါ တွန့်ပြလိုက်ရင်း

“ထပ်သနီး ရှောင်ပါလိမ့်မယ် ငါ့ကိုဖက်နမ်းလိုက်တဲ့ အရသာနဲ့ ခံစားမှုကို သူ ကောင်းကောင်း ဖီလင်ဝင်သွားမှာ ဒဲ့ရှူးပါးပဲ”

“နင်လည်း ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားလိုက်ရတယ် မဟုတ်လား”

“နီး”

“မနီးနဲ့ နင့်မျက်လုံးထဲမှာ ဖီလင်တွေ တလိပ်လိပ်တက်နေတာ ကို ငါ မြင်လိုက်ရတယ်၊ လုံးဝ မညာနဲ့”

ရဲ့(စ်)မျက်နှာရှေ့မှာ လက်ညှိုးလေးကို ဘယ်ညာရမ်းပြရင်း မိန့်မိန့် ပြောသည်။ ရဲ့(စ်) သဘောကျစွာ အားပါးတရ ရယ်မောပစ်လိုက်သည်။ မိန့်မိန့်က ပညာရှိကြီးတစ်ယောက်လို မေးစေ့ကို ပွတ်သပ်လိုက်ရင်း

“ငါ မှန်းတာ မမှားဘူးဆိုရင် နင်နဲ့သူနဲ့ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ဆုံကြလိမ့်ဦးမယ်၊ ပြီးရင် နင်တို့ကို ကံကြမ္မာက ရင်ခုန်စရာဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ် ဖန်တီးပေးလိမ့်မယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာတွေကို ဆရာကြီးလုပ်ပြီး ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ဟာ၊ အဲဒီလိုကိစ္စမျိုးကြီး ငါမှ မနှစ်သက်တာ”

ရဲ့(စ်) နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တွန့်ကျွေးကာ ခပ်မဲ့မဲ့လေး ပြောလိုက်သည်။ အခု ရဲ့(စ်) ရင်ထဲမှာ ဘာမှမရှိပါ။ ထိုအခြေအနေမျိုး ရောက်လာဖို့ဆိုတာ ရဲ့(စ်) ခံယူထားတာနှင့် အဝေးကြီး။

“အချိန်မကျသေးလို့ပါဟာ၊ အချိန်ကျလာရင် နင့်နှလုံးသားကို မီးခံသေတ္တာထဲ ထည့်ပြီးသိမ်းထားတာတောင် အံ့ကြွပြီး သူ့အလိုလို တဒတ်ဒတ်နဲ့ ဖလမ်း ဖလမ်း ထနေမှာ”

ဒီတစ်ခါတော့ ရို(စ်) မတုံ့ပြန်မိပါ။ ရို(စ်)ဘဝမှာ ယောက်ျား
တစ်ယောက်နှင့် နီးနီးကပ်ကပ် ကြင်နာခြင်းခံလိုက်ရတာက ဒါ ပထမဆုံး။
ကြမ်းရှုအနမ်းတွေရဲ့ မွန်းကြပ်သည့်ခံစားမှုကိုတော့ အမှတ်ရဆဲဆိုတာ
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငြင်း၍မရ။

ရို(စ်)စိတ်တွေ လွင့်ပျံ့သွားတုန်း မိန့်မိန့်အသံကြောင့် စကား
ပိုင်းက ပြန်လည်ဦးထလာသည်။

“ဟဲ့ နေပါဦး နင်ကို နာမည်လေးဘာလေးရော မေးမသွားဘူး
လား”

“မမေးဘူး သူ့နာမည်ပဲ ပြောသွားတယ်။ သူ့နာမည် ‘ညီသုတ’
တဲ့ ကိုယ့်ကို ရန်စလောတဲ့ ရန်ပွဲတစ်ပွဲကို ငြိမ်ကုတ်ပြီး ပွဲမသိမ်းပေးတတ်
ဘူးတဲ့”

ရို(စ်) ဟိုကပြောသွားတဲ့လေသံအတိုင်း ဆောင့်ဆောင့်လေး
ပြန်ပြောပြလိုက်၏။ ကိုယ် ခံလိုက်ရသည့်အကြောင်းအရာမို့ ရင်ထဲမှာ
မခံချင်စိတ်က ပြန်လည် ရုန်းကြွလာရပြန်သည်။

“ဒါဆိုရင်တော့ ငါ ခန့်မှန်းတာ မမှားဘူး။ နင်တို့ ပြန်ဆုံဦးမှာ
ပဲ။ နာမည်က မိုက်တယ်ဟ၊ လူကလည်း ရုပ်ရည်ရော ဒေါင်ရော
စတိုင်ရော ဘာမှ ပြောစရာမရှိအောင်ကို အားလုံးပြည့်စုံတယ်”

“ဟင်း မထင်ပါနဲ့ မိန်းမစိတ်ကြီး၊ ရန်တွေ့လိုက်တာများ မိန်းမ
ရှုံးတယ်”

ရို(စ်) မဲ့ကာရွဲကာဖြင့် ညီသုတ ဆိုသောလူကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်

ဆန်လိုက်သည်။ ရို(စ်)ကို တုံ့ပြန်သွားသော သူ့အပြုအမူနှင့် ဟန်ပန်
ဆွဲကာ အာရုံထဲမှာ ရှပ်ရှပ်ပိတ်ကားတစ်ခုလို ပြန်ပေါ်လာသည်။

တကာယ် မုန်းဖို့ကောင်းတဲ့လူ။

အခန်း (၆)

“ကား ဘာဖြစ်တာလဲ မိန့်”

ရုတ်တရက် ကားမောင်းနေရင်းက ထိုးရပ်သွားသဖြင့် ရှိ(စ်) မိန့်မိန့်ကို ငဲ့စောင်းကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။ မိန့်က စိတ်ရှုပ်သွားသလို ခေါင်းကလေး ကုပ်ရင်း

“ကျွတ် ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ မသိပါဘူးဟာ”

ခေါင်းမှ ဖရိုဖရဲ ဝဲကျနေသော သမီးစတက် ဆံပင်တွေကြား လက်ထိုးဖွရင်း မသက်မသာ ပြောသည်။

ရှိ(စ်) လက်က နာရီလေးကို စိတ်လောကြီးစွာဖြင့် ငဲ့ကြည့်မိသည်။ ဒီနေ့ အိုဂျီ ဒေါ်စန္ဒာဝင်းနှင့် ကိုယ်ဝန် ရှိ မရှိ သေချာသိရအောင် ရက်ချိန်းယူပြီးပြရမှာ ဖြစ်၏။ အရေးအကြောင်းဆို ကားက ပျက်ပြီ။ တော်တော်လေး စိတ်အိုက်သွားမိသည်။

“ဒါဆိုလည်း ဝပ်ရှော့ကို ဖုန်းဆက်လေဟာ၊ တော်ကြာ အိုဂျီ နဲ့လွဲသွားဦးမယ်”

မိန့်က ကားစက်ကိုသပ်ပြီး လက်က နာရီကိုငဲ့ကြည့်ကာ

“ဟင်း နင်ပဲ ကားငှားပြီး သွားလိုက်မလား”

“အေးလေ ဒီလိုပဲ လုပ်ရတော့မှာပေါ့”

ရှိ(စ်) ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ရှိ(စ်)က အိုဂျီနဲ့ပြမည်သာ ပြောတာ ဝတ်စားလာတာကတော့ အလန်းစား။ ကြည့်လေ တဆက်တည်း လက်ပြတ်ဂါဝန်အရည် အနီရောင်လေးက ရှိ(စ်) အသားအရည် ခြုံနုနုလေးဖြင့် အလွန်လိုက်ဖက်ပါသည်။

ဆံပင်တွေကို အပြောင်သိမ်းတင်ပြီး နဖူးနှင့်နားသယ်စပ်မှာ ဆံစလေးတွေ ကိုက်ကရို ကျနေတာက ကဗျာဆန်လွန်းသည်။

ပလက်တီနမ် နားဆွဲကွင်း အဝိုင်းကြီးတွေ ဆွဲထားပြီး လည်တိုင်မွတ်မွတ်လေးမှာ ပလက်တီနမ် ကြိုးမျှင်မျှင်လေးသာ ဆွဲထား၏။ ဝဲဘက် လက်သူကြွယ်လေးတွင်လည်း ပလက်တီနမ် မောင်းကွင်းလေး တစ်ကွင်းသာ ဝတ်ထားသည်။

ဖိနပ်ကတော့ ဖန်ဆယ်လ်ဟီး အနီရောင်ကို စီးထားသည်။

ရှိ(စ်) အသွင်က ဂျန်ဇာအင်နစ္စတန်နှင့်တောင် ခပ်ဆင်ဆင်ဟု မိန့်မိန့် မှတ်ချက်ပြုမိသည်။

အဝေးမှ မောင်းလာသော တက္ကစီအပြာရောင်လေး ထိုးရပ်သွားသည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“မဟာမြိုင် အထူးကုဆေးခန်း သွားချင်လို့”

“ရတယ် တက်လေ”

ကားဒရိုင်ဘာက ရောဘင်မျက်မှန်ကို တွန်းကပ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ စတိုင်အပြည့်နှင့် ဂိုက်ပေးကြမ်းလွန်းသော ဒရိုင်ဘာကိုကြည့်ပြီး မိန်မိန် ပြုံးမိသေးသည်။ ပြီးမှ ရှိ(စ်)ဘက် လှည့်ပြီး

“ရှိ(စ်) လာလေ ရပြီ”

ကားနားတွင် ရပ်စောင့်နေသော ရှိ(စ်)ကို မိန်မိန် လက်ယပ် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ရှိ(စ်) ခေါင်းကလေး ဆတ်ပြပြီး ကားအနားကို ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်လာသည်။ ပြီးတော့ အဆင်သင့်ဖွင့်ထားသည့် ကားနောက်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“နင် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်တယ်နော် ရှိ(စ်)”

“ဖြစ်ပါတယ် နင်သာ ကားကို ဝပ်ရှော့ပို့ဖို့လုပ်”

“အိုကေ ဒါဆို ဒီကားစွဲ ငါ့ဘာသာ ကြည့်စီစဉ်လိုက်မယ်”

“ပြီးတာနဲ့ ဖုန်းဆက်လိုက်နော် မိန်”

“အေးပါ နင် ဆေးခန်းမှာသာ စောင့်နေ၊ ငါ လာခေါ်မယ်”

ရှိ(စ်) ပါးစပ်ပြင်ရုံရှိသေးသည့် ကားလေးက သူ့သဘောဖြင့် သူ မောင်းထွက်သွား၏။ မိန်မိန်ကို မှာစရာရှိတာပင် မမှာလိုက်ရ။

“မင်းမှာ ဘာရောဂါရှိလို့ ဆေးခန်းသွားပြမှာလဲ”

တက္ကစီဒရိုင်ဘာ မေးခွန်းကြောင့် ရှိ(စ်) ကြောင်သွားသည်။

ကိုယ်နှင့်လည်း မသိဘဲနှင့် စပ်စပ်စုစုနိုင်လွန်းပါသည်။ ရင်ထဲကမပါဘဲ ဖောရှောရိုက်တာမျိုးကို ရှိ(စ်) အလွန်ခွဲမုန်းမိပါသည်။

“အဲဒါ ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ”

ရှိ(စ်) ခပ်တင်းတင်းပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဒရိုင်ဘာက သဘောကျသွားသလို ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်သည်။

“ရှင် ဘာရယ်တာလဲ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းဆိုပြီး တော့ ခိုသဲ့သဲ့လုပ်မယ်တော့ မကြန့်နော်၊ လုံးဝကို မကြောက်ဘူး”

ဒရိုင်ဘာက ပိဋ္ဌိသဘောကျသွားသည်။ ရှိ(စ်) စကားကို အရေး မစိုက်သလို ကျယ်လောင်စွာ ပိုရယ်ပြပြီး မျက်မှန်ကို ချွတ်ကာ အနောက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်အနမ်းတွေ ပိုးစိုးပက်စက် ချွေခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဇိတ်ပူလို့ မေးတာပါကွာ၊ မကြိုက်ရင်လည်း မမေးတော့ပါဘူး”

“ဟင် ရှင် ရှင်”

ရှိ(စ်) ထိုလူမျက်နှာကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ ဆောင့်ခနဲသွားသည်။ သေချာပါသည်။ လုံးဝ မျက်စိမမှားနိုင်ပါ။ သူမှ သူ့အစစ်။

“အဟဲ ကိုယ်ကို မှတ်မိသွားပြီပေါ့”

“ရှင်ရပ်ကြီးကို ဘာမှ မမှတ်မိစရာအကြောင်းမရှိဘူး”

“ဟုတ်တာပေါ့ ကိုယ့်လို လူချောလူခန့်ကြီးကို မိန်းကလေး

တော်တော်များများက တစ်ခါမြင်ဖူးရုံနှင့် အသည်းထဲမှာ စွဲပြီးတော့ကို မှတ်မိကြတယ်”

“လဲသေလိုက်၊ ရှင်ရုပ်ကြီးကို ကျွန်မက မုန်းလွန်းလို့ကို မှတ်မိ နေတာ၊ ဟွန်း အလကား အခွင့်အရေးသမား”

ရိုး(စ်) မကျေမနပ်ဖြင့် မျက်စောင်းထိုးကာ ခပ်ကြိတ်ကြိတ် ကျိန်ဆဲပစ်လိုက်သည်။ သူက ရေမြှုပ်ကျက်ကြီးနဲ့ ရုတ်တရက် မမှတ်မိ ခြင်းပါ။ ရိုး(စ်) ပိုမိုပက်စက် ပြောတာကိုတောင် ညီသုတက အပြုံးမပျက် တတ်လည်း တတ်နိုင်ပါ၏။

“မင်း အဲဒီနေ့က တစ်နေလုံး ကိုယ့်ကို သတိရနေတယ် မဟုတ်လား၊ မညာနဲ့ ကိုယ် လုံးဝ ကျိန်းသေသိတယ်”

“အို သတိရစရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး၊ ရှင့်ရဲ့ ယုတ်မာမှု တွေကိုပဲ တွေးတွေးပြီး ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့ ရှင့်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ဖျော်ရည် စက်ထဲထည့်ပြီး ကြိတ်ပစ်ချင်နေတာ သိရဲ့လား”

“ဟုတ်လား ဒါဆို ကိုယ်က မင်းအတွက် ချိုမြိန်တဲ့ သစ်သီး လေးတစ်လုံးပေါ့”

“သွားသေလိုက် ပုတ်အဲ့နေတဲ့ ရှောက်သီးပဲဖြစ်လိမ့်မယ်”

ရိုး(စ်)က မျက်နှာလေးကို ရှုံ့မဲရင်းပြောလိုက်တော့ သူ ပြုံးသလို မဲ့သလိုနှင့် သရော်တော်တော် လုပ်ပြနေတာကိုက မခံချင်စရာ။

“ဒါနဲ့ အခု မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဆေးခန်းသွားပြမှာလဲ၊ မင်းပုံစံ ကိုကြည့်ရတာတော့ အလတ်ကြီးပါ အနာအဆာဖြစ်တဲ့နေရာ တစ်ခုမှ

မတွေ့ဘူး”

ပြောပုံကိုက အဆီအငေါ့မတည့်။ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို ပဲ သူက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း မြင်ဖူးကြည့်ဖူးသည့်ပုံစံမျိုး။ တင်တင်စီးစီး ပြောပဲပြောတတ်သေး၏။

အိုကိုကို သွားပြမည့်ကိစ္စက သူ့ကိုပြောစရာတဲ့လား။ ဒီကိစ္စကို ဒီလူ ညီသုတ သိသွားလို့မဖြစ်။ တွေးရင်းနှင့်ပင် ကိုယ့်ကိစ္စကြီးက ညီသုတလို လူမျိုးရှေ့မှာ ဘွားခနဲ ပေါ်သွားမှာကို စိုးကြောက်မိလာသည်။

ညီသုတက စိတ်မရှည်တော့သလို မျက်မှောင်ကျူရင်း

“ဟေ့ ပြောလေ ကိုယ် တကယ် စိုးရိမ်လို့ မေးနေတာ”

ညီသုတ အသံက ရိုး(စ်)အပေါ်မှာ စိုးရိမ်နေတာတော့ သေချာ လောက်ပါသည်။ နွေးထွေးသွားသလို ခံစားမိတာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

“ဟေ့ ကိုယ် ပြောနေတာ ကြားလား၊ ဘာတွေ့နိုင်နေတာလဲ”

“အို ရှင့်အပူမပါပါဘူး၊ ကျွန်မဘာသာ ဘာကိစ္စနဲ့သွားသွား”

“ရော် ခက်နေပြန်ပါပြီ၊ ကိုယ်က စိတ်ရင်းနဲ့မေးတာကွ၊ မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ဆုံကြတာ ဒီတစ်ကြိမ်နဲ့ဆို သုံးကြိမ်ရှိသွားပြီ၊ ပထမအကြိမ်တွေ တုန်းကတော့ ပဋိပက္ခလေးတွေနဲ့ ဆုံဖြစ်ကြတယ်၊ ခု တတိယအကြိမ် မှာတော့ မိတ်ဆွေတွေဖြစ်ကြဖို့ အကြောင်းပြချက် ခိုင်လုံသွားပြီပေါ့”

“ကျွန်မကတော့ ရှင်နဲ့ မိတ်ဆွေမဖြစ်ချင်ဘူး၊ ဖြစ်စရာလည်း ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူးလို့ ထင်တယ်”

ရိုး(စ်) ပြတ်ပြတ်သားသားပင် ငြင်းဆန်ပစ်လိုက်သည်။ ဒီလိုက

ဒီလိုပြောမှ ရမည်သူ။ နှစ်ကြိမ်တွေ့ဖူး၊ ဆုံးရှုံးရုံနှင့်တင် သူ့ကို အော့ကြော
လန်လှပြီ။ သူကလည်း လုံးဝ အလျော့မပေးပါ။ ရှိ(စ်) စိတ်ဆင်းရဲမိတာ
တော့ အမှန်။

“ကိုယ်ကတော့ ဖြစ်ချင်တယ်၊ မင်း သဘောမတူလည်း မင်းနဲ့
သူငယ်ချင်းစွတ်ဖြစ်မှာပဲ။ အဲဒီနေ့က မင်းတော့ မသိဘူး၊ ကိုယ်တော့
တစ်နေ့ကုန်ကို နေမထီထိုင်မသာ ဖြစ်သွားတယ်”

သူက စကားကို ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ နက်မှောင်စူးရှလျက်
မျက်ဝန်းတွေဖြင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။ ရဲတင်းလွန်းသော အကြည့်ကြောင့်
ရှိ(စ်) ကြက်သီးပင် ထဲသွားသည်။ ညီသုတက အကြည့်ကိုလွှဲ၍ ကားကို
ဂရုတစိုက် ပြန်မောင်းရင်း

“ကိုယ် ရည်းစားတွေ အများကြီး ထားဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့
သူတို့နဲ့ချစ်ကြောင်း ကြိုက်ကြောင်း ပြောနေတဲ့အချိန်တွေအားလုံးဟာ
မင်းကို ဖက်နပ်ခဲ့တဲ့အချိန်ရယ် မင်းနဲ့အချေအတင် စကားများခဲ့တဲ့
အချိန်လေးတွေလောက် ရင်ခုန်စရာမကောင်းဘူး၊ အနှစ်အရသာ
မရှိဘူး”

ညီသုတဆီမှ မထင်မှတ်သော စကားကြောင့် ရှိ(စ်) ဘယ်လို
တုံ့ပြန်စကားမှ မဆိုနိုင်တော့ဘဲ ဆွံ့အသွားသည်။

ရှိ(စ်)လည်း ညီသုတနှင့် ရန်ဖြစ်ခဲ့တဲ့အချိန်မှာ ပျော်သလိုလို
ရှိခဲ့တာကိုတော့ မငြင်းပါ။ ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည့် စကားတွေ
ကြောင့် အေးစက်ငြိမ်သက်သွားသည်။ အပြုအမူကို မနှစ်မြို့စိတ်က

ချက်ချင်းပေါ်လာသည်။

ကိုယ့်စိတ်တွေ ယိုင်နဲ့မသွားအောင် တည်ငြိမ်စွာထိန်းရင်း
မျက်နှာလေးကို ချက်ချင်း တင်းမာပစ်လိုက်သည်။ သူကပဲ စကားကို
ပြန်စ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုယ်တို့ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ကြဖို့ မင်း စိတ်ဝင်
စားတယ် မဟုတ်လား”

“လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ကားကို ခုချက်ချင်း”

“ဟောင်း”

“အမလေး”

ဟောင်း ဆိုသည့် အသံကျယ်ကြီးကြောင့် ရှိ(စ်)ဒေါသတွေ
ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိ။ ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီး ကားရှေ့ခန်းက
ညီသုတ လက်မောင်းကို အားကိုးတကြီး လှမ်းကိုင်မိလျက်သား ဖြစ်
သွားသည်။

ညီသုတ အားကိုးတကြီး ဖမ်းကိုင်လိုက်သည့် ရှိ(စ်) လက်က
လေးကို ကားမောင်းနေရင်း အုပ်မှီးဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။

“မလန့်ပါနဲ့ ရှိ(စ်)ရယ်၊ ကားဘီးပေါက်သွားတာပါ”

ရှိ(စ်)ကို နှစ်သိမ့်သော သူ့အသံက ညင်သာနူးညံ့လွန်းပါသည်။
ရင်ခုန်သံစည်းချက်တွေကြားမှ တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့လူဟု တွေးမိသေး
သည်။

ထိတ်လန့်ခြင်းတွေ တဖြည်းဖြည်း ပြေလျော့သွားတော့ ညီသုတ

ရို(စ်) လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားတာ သတိထားမိသည်။ ရင်ထဲမှာ မခံချင်
စိတ်က လှိုက်ဖိုသွားပြီး သူမ လက်ကလေးကို အတင်းပြန်ရုန်းသည်။
ညီသုတက လုံးဝ လွှတ်မပေးပါ။ ကားကို လက်တစ်ဖက်
တည်းဖြင့် ကျင်လည်စွာမောင်းပြီး လမ်းဘေးတွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။
ကားဘီးပေါက်သွား၍ ရှေ့ဆက်မောင်းမရတော့တာကို သတိရမိသည်။
ကားရပ်သွားသည့်တိုင်အောင်တောင် ညီသုတက လက်ကို
မလွှတ်သေး။

“ဟေ့ လွှတ်လေ သူများလက်ကို”

“မလွှတ်ပါရစေနဦး မင်းရဲ့နှုတ်အသားလေးတွေကို တစ်
မိနစ်လောက်ဖြစ်ဖြစ် ကိုင်ခွင့်ရထားချင်လို့”

“ရှင် လွန်လာပြီနော်၊ ရှင့်မှာ နှမချင်း ကိုယ်ချင်းစာတတ်တဲ့
စိတ်မရှိဘူးလား ဟင်”

ရို(စ်) လက်ကို အတင်းရုန်းနေရင်းက ခပ်စူးစူးအသံလေးဖြင့်
ရန်တွေ့သည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ရန်တွေ့
ဖူးတာ ရို(စ်)အတွက်တော့ ဒါဟာ ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သည်။

“ရှင် ပြောနေတာတောင် မလွှတ်ဘူးလား”

“မလွှတ်ဘူး ကိုယ်က တစ်ဦးတည်းသော သား”

“ရှင် တကယ်မလွှတ်ဘူးပေါ့၊ ရတယ်လေ နောက်မှ ကျွန်မ

ကြောင့် ရှင်အသား နာတယ်မလုပ်နဲ့”

ညီသုတက မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေ၏။ ရို(စ်) ပြောပြော

ဆိုဆိုဖြင့် ညီသုတ နားရွက်ကို လိမ်ဆွဲပစ်လိုက်သည်။

“အာ ဘာလို့ နားရွက်လိမ်ဆွဲတာလဲ၊ ကိုယ့်ကို မူလတန်း
ကလေး မှတ်နေလား”

သူ့နားရွက်အဆွဲရမှ ရို(စ်) လက်ကိုလွှတ်သည်။ ပြီးမှ ပြုံးပြီး
ဒီမျက်နှာပေးဖြင့် ရို(စ်)ကိုကြည့်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

ကားဘီးလဲရန် စပယ်ယာဘီးကို နောက်ဖုံးဖွင့်ပြီး ထုတ်လိုက်
သည်။ စပယ်ယာဘီးကလည်း လေလျော့နေ၍ ညီသုတ စိတ်လေသွား
သည်။

ဘိုဘိုတို့ကားကို ဘယ်လိုမောင်းနေကြသလဲ မသိ။ ကားဘီး
အပိုလေလျော့နေတာတောင် မသိ။ တော်တော်ပေါ့လျော့လွန်းသည်။

စိတ်ထဲတွင် ညီဝမ်းကွဲ ဘိုဘိုကို မကျေမနပ် ရေရွတ်ပြစ်တင်
နေမိသည်။

“ရို(စ်) အချိန်ရဦးမလား၊ ကားဘီးက လေလျော့နေတော့
နီးစပ်ရာဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဝင်ဖာပြီး လေထိုးရဦးမယ်”

“ဟွန်း ဘယ်လိုကားစုတ်ကို ငှားလာမိလဲ မသိဘူး”

ရို(စ်) တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်သလို ပြောပြီး အချိန်ရတယ်
မရဘူးဆိုတာကို ပြန်မဖြေ။ ကားပေါ်တွင် ခပ်တင်းတင်း မျက်နှာလေး
ဖြင့် ထိုင်နေလိုက်သည်။

ညီသုတမှာသာ ကားဘီးဖာရန် ဆိုင်ဘယ်နေရာရှိမှန်းမသိ
ယောင်ဝါးဝါးဖြစ်နေသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမေးရလို့ မေးရမှန်းလည်း မသိပါ။

အချိန်တော်တော်လေးကြာသွားသည်။ ရှိ(စ်) အကြောအချဉ်
တွေ တောင့်တင်းလာ၏။ ညီသုတက လာသမျှကားတွေတား၍မေးရင်း
အဆင်မပြေသလို ခေါင်းတက်ကုတ်ကုတ်။

ရှိ(စ်) အိုကျီဆီမသွားတော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်၏။
မိန့်မိန့်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး လှမ်းပြောလိုက်သည်။ မိန့်မိန့်ကလည်း ကား
ဝပ်ရှောမှ မပြန်ရဲသေးသဖြင့် ရှိ(စ်)ကို လာမခေါ်နိုင်သေးပါ။

အမှန်ဆို ရှိ(စ်)အနေနှင့် သူ့ကားကို စောင့်စီးမနေတော့ဘဲ
အခြားကား ငှားဆီးသွားလည်း ရပါသည်။ ရှိ(စ်)စိတ်တွေက ပေါ့ရွတ်
ရွတ်ဖြင့် အချိန်တွေဖြုန်းနေမိတာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

ယောက်ျားတွေကို အထင်မကြီးတတ်သော ရှိ(စ်) ခုတော့
ကျစ်တန်ကန် ညီသုတအကြောင်းတွေ ခေါင်းထဲဝင်လာသည်။ ခပ်ရွတ်ရွတ်
ညီသုတ ပုံစံက ရှိ(စ်)ကို ဆွဲဆောင်ထားတာ ဘာကြောင့်လဲ။ မစဉ်းစား
တတ်အောင် စိတ်အစဉ်က မြန်ဆန်စွာ ပြောင်းလဲနေ၏။

သူ့အကြည့်တွေက ရှိ(စ်)ရင်ကို နွေးထွေးစေတာတော့ အမှန်
လေ။ အို ရှိ(စ်) ဘာတွေ တွေးမိနေပါလိမ့်။ ထိုအကြောင်းတွေကို
ခေါင်းထဲက အမြန်ဆုံး မောင်းထုတ်ပစ်မိသည်။

ရှိ(စ်) လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ညီသုတက ကားတစ်စီးဆီ
စပယ်ယာဘီးတစ်လုံးကို တောင်းယူလိုမိလာနေသည်။

သက်ပြင်းလေးရှိရင်း ရှိ(စ်)အကြည့်ကို လွှဲဖယ်ပစ်လိုက်
သည်။

ဒါပေမဲ့ ပုံရိပ်တွေက အာရုံထဲမှာ ငြိတွယ်နေတာတော့ အသေ
အချာ။

အခန်း (၇)

“မြေးလေး မြေးသူငယ်ချင်း အိမ်ရှေ့မှာ ရောက်နေတယ်”
အခန်းတံခါးအပြင်မှ ဘွားရဲ့အသံကြောင့် အင်တာနက်သုံး
နေရာက ရှိ(စ်) ထလိုက်သည်။ ရှိ(စ်)ရဲ့သူငယ်ချင်းတဲ့။ ဘယ်သူများပါ
လိမ့်။

တံခါးလော့ခ်ကိုဖွင့်ကာ အပြင်သို့ ခေါင်းပြူးကြည့်လိုက်သည်။
ပုတီးလေး တချောက်ချောက်နှင့် ဘွားကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘယ်သူလဲ ဘွား”

“လူငယ်ချောချောလေးတစ်ယောက်ပဲ မြေးရဲ့ ရှိ(စ်)ရဲ့ အရင်း
နှီးဆုံးသူငယ်ချင်းလို့ ဘွားကို ပြောတာပဲ”

ဘွားဆိုမှာ ရှိ(စ်)အပေါ် သံသယတွေ ရောက်လာမှာကို ရှိ(စ်)
မလိုလားပါ။ ဘွားကို ဆက်မမေးတော့ဘဲ ဆင်းလာခဲ့လိုက်သည်။

“ဟင် ရှင် ရှင် ညီသူတာပဲ”

ဘွားကို ဘယ်လောက်များ ငြီးလုံးတွေ ထုတ်လိုက်သည်မသိ။
ဘွားက ယုံကြည်နေတာတော့ သေချာသည်။ ဘာတဲ့ ရှိ(စ်)နဲ့သူနဲ့ကပဲ
အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းတဲ့။ တော်တော်ဆိုးတဲ့ ညီသူတာ။

လက်ညှိုးလေးထိုးကာ တအံ့တကြာဆိုရင်း ညီသူတာ အနားသို့
ရှိ(စ်) ရောက်ရှိသွားသည်။ သူကတော့ ခပ်အေးအေးပင်။

“တော်သေးတာပေါ့ အိမ်မှာရှိနေလို့”

“အို ကျွန်မက အိမ်မှာရှိမနေလို့ ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ”

ရှိ(စ်) ဘုဆတ်ဆတ်လေးပြောပြီး ဆိုဖာခုံမှာ ထိုင်လိုက်သည်။
လက်တစ်လုံးကြိုးလေးနှင့် ပေါင်လယ်ခန့်ထိရည်သော ဆွဲသား
ဂီဝန်အနက်ရောင်လေးဖြင့် လှပပြီးချစ်စရာကောင်းလွန်းပါသည်။ ရှိ(စ်)
၏ ဘိုဆန်သော အလှကို ညီသူတာ အသက်ရှူဖွယ် မေ့လျော့သွားမိသည်။

ကော့ညွတ်သွယ်တန်းနေသည့် စိမ်းဖန်ဖန် မျက်ခုံးကွေးကွေး
လေးတွေနှင့် ပြာလဲ့လဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ညှို့အားပြင်းထန်လွန်းပါသည်။

ဆွဲငင်အားပြင်းလွန်းသည့် အကြည့်တွေဖြင့် အကြည့်ချင်းဆုံ
လိုက်တာနှင့် တော်ရုံယောက်ျားမျိုးတွေ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဖြစ်သွား
မလားပင် ထင်ရ၏။

ဖူးဖူးစိုစိုနှင့် နှင်းဆီငုံလေးလို နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေက ပြုံး
ထိုက်တိုင်း နှလုံးသားကို ဆုတ်ချေဖျစ်ညှစ်နေသလို ခံစားမိသည်။ တဖျပ်
ဖျပ်လှုပ်ခါနေသည့် ကိုယ့်ရင်ခုန်သံကိုပင် ပြန်ကြားနေမိသည်။

အဟင်း”

ညောင်ခန်းထဲသို့ ဘွား ရောက်လာသဖြင့် ရှိ(စ်) ဘာမှပြန်မပြောလိုက်ရ။ တော်တော်လည်တဲ့လူ။ ချော်လဲရောထိုင်လုပ်ပြီး ရှိ(စ်)ကို အပြင်ခေါ်ထုတ်ဖို့ ဂွင်ဆင်သွားသေးသည်။

“ဟေ ဟုတ်လား အေးအေး ဒါဆိုလည်း ကောင်းပါပြီကွယ်”

ရှိ(စ်)ဘက်က ဘယ်လိုမှ တုံ့ပြန်ခွင့်မရှိသည့် အနေအထားသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ဘွားက အပြင်ထွက်မည့်ကိစ္စကို လုံးဝ ကန့်ကွက်ခြင်းမရှိပါ။ သူကပါ ဝိုင်းပြီး ထောက်ခံပေးနေတော့ ညီသုတ ပို၍ သဘောရွှေသွားသည်။

ဘွား မမြင်အောင် လှမ်းကြည့်ပြီး ရှိ(စ်) ညီသုတကို ခပ်တိတ်တိတ် ကျိန်ဆဲပစ်လိုက်သည်။

“ကဲ ဒါဆိုလည်း မြေးအဝတ်အစား သွားလဲလေကွယ်၊ သူငယ် စောင့်နေရတာ အားနာစရာ”

ဘွားက ဘုမသိဘမသိ အရောက်သို့နေသဖြင့် ရှိ(စ်) စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ အဲဒါ ဒီလူကြောင့်ဖြစ်တာဆိုပြီး စိတ်ထဲမှ ပွစိပွစိရေရွတ်နေမိသည်။

“ဟို ရှိ(စ်) ခေါင်းနည်းနည်း ကိုက်နေလို့ လိုက်မစားတော့ပါဘူး ဘွားရယ်”

ရှိ(စ်) နားထင်လေးကို လက်ညှိုးလေးထောက်ပြီး ပြောတော့ ညီသုတ ပြာပြာသလဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟာ အဲဒီလိုတော့ မခေါက်လိုက်ပါနဲ့ ရှိ(စ်)ရ၊ ကိုယ့်မှာ အလုပ်တွေ မအားရတဲ့ကြားထဲက ရှိ(စ်)ကို လိုက်ကျွေးချင်လို့ တမင်တကာ အလုပ်တွေ ဖျက်ပြီး လာရတာ ဘွား လုပ်ပါဦး ကူပြောပေးပါဦး”

ဘွားကိုပါ ပတ်ချဲ့နှပ်ချဲ့ဖြင့် စစ်ကူတောင်းနေတာကိုကြည့်ပြီး ရှိ(စ်) ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းထိန်းထားရသည်။ သူ့ကို စိတ်ဒုက္ခကောင်းကောင်းပေးရတာ အရသာရှိလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

“အေးလေကွယ် မြေးရယ်၊ ခမြာလေးမှာ တကူးတက လာခေါ်ရရှာတာ၊ လိုက်သွားလိုက်ပါကွယ်၊ အိမ်ထဲမှာပဲ တစ်နေကုန်ထိုင်ပြီး အင်တာနက်သုံးလိုက်၊ ဂိမ်းကစားလိုက်၊ သီချင်းနားထောင်လိုက်နဲ့ အညောင်းမိရောပေါ့”

မရမက ဇွတ်အတင်း တိုက်တွန်းနေသည့် ဘွားကိုကြည့်ပြီး ရှိ(စ်) ပခုံးလေးတွန့်လိုက်သည်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီ မသိ။

တကယ်တော့ ရှိ(စ်) သူ့ကို စိတ်ဒုက္ခကောင်းကောင်း ပေးနေမိတာပါ။ ဒီလို အခွင့်အရေးမျိုးကိုတော့ လက်မလွှတ်ချင်ပါ။ ညီသုတနှင့် အဆီအငေါ်မတည့်သော စကားစစ်ထိုးပွဲလေး ဆင်နွှဲရမှာလေ။ ဂိမ်းပွဲတစ်ပွဲ ကစားရတာထက်တောင် အပျင်းပြေပြီး ပျော်စရာကောင်းမှာ သေချာ၏။

ရှိ(စ်)အတွက် တစ်နေလုံး ဘာမှ မယ်မယ်ရရရှိတာမဟုတ်။ စကားပြောဖော်မရှိ စားလိုက်သောက်လိုက် စာဖတ်လိုက်၊ ဂိမ်းကစားလိုက်နှင့် အချိန်တွေကို ဖြုန်းတီးပစ်နေရတာ ငြီးငွေ့နေပါပြီ။

စိတ်လှုပ်ရှားစရာ စကားပွဲလေးကို လိုချင်မိပေမယ့် မြန်မာ
မိန်းကလေးတစ်ယောက်မို့ မူလိုက်ရတဲ့သဘောပါပဲ။

ယောက်ျားတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဘယ်ယောက်ျားနှင့်မှ
အဆက်အဆံ မလုပ်ချင်ဘူးဟူသော ရှိ(စ်) ကြွေးကြော်သံတွေ မသိ
မသာ တိမ်ဝင်သွားခဲ့တာကိုတော့ ရှိ(စ်) ကိုယ်တိုင် သတိမထားမိခဲ့ပါ။

ရှိ(စ်) ကိုယ့်စိတ်ကို ထိန်းသိမ်းဖို့အတွက် ခက်ခဲ့ပါသည်။ အစ
ကတည်းက ရှိ(စ်)က လွတ်လပ်သည့် လိုက်ဖက်စွာကို မြတ်နိုးမိတာလေ။

ဒီအချက်ကပဲ ရှိ(စ်)ရဲ့ အားနည်းချက်ဖြစ်နေသလား။

အခန်း (၈)

“နင် ညီသူတကို ငြိနေပြီ မဟုတ်လား ရှိ(စ်)”

ဒဲ့တိုးကြီး မေးလာသော မိန်မိန် စကားကြောင့် ရှိ(စ်) ခန္ဓာ
ကိုယ်လေး တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့ကာ ချက်ချင်းပဲ ငြင်းပစ်လိုက်သည်။

“ငါက ဘာလို့ ငြိရမှာလဲ၊ ဝေးသေးတယ်”

ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းဆိုရင်း လက်ထဲက လက်ကိုင်အိတ်ကို
အိပ်ရာပေါ် ဘုတ်ခနဲ ပစ်တင်လိုက်မိ၏။ ပြီးတော့ ခုတင်စွန်းမှာ ဝင်ထိုင်
သည်။

ရှိ(စ်) လှုပ်ရှားနေတာမှန်သမျှ မျက်တောင်မခတ်စတမ်း လိုက်
ကြည့်နေသော မိန်မိန် မျက်ဝန်းတွေကို သတိထားမိပါသည်။

“နင်က ငါ့ကို ညာနေပေမယ့် နင့်မျက်လုံးတွေက ဝန်ခံနေ
တယ်၊ နင် ဘာငြင်းချင်သေးလဲ”

ရဲ့(စ်) မျက်မှောင်လေး ကပ်သွားသည်။ ဘယ်လိုလဲဟ လူကို တရားခံစစ်သလို စစ်နေပုံက ရဲ့(စ်)စိတ်ကို လိပ်ပြာရောင်သလိုဖြစ်စေသည်။

ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ရဲ့(စ်)ရဲ့အပြုအမူ အခြေအနေတွေကို အရိပ်လိုကြည့်ကာ မိန့်မိန့် ပြောနေတာ ထင်သည်။ အသေအချာ ပြန်ဆန်းစစ်ကြည့်တော့ ရဲ့(စ်) ကိုယ်တိုင်ကလည်း သတိထားစရာတွေ ပြုမူနေမိတာပါပဲ။

ညီသုတ ခေါ်တာကို လိုက်သွားခဲ့သည်။ ဖုန်းအခါခါဆက်တာကိုလည်း လက်ခံကာ စကားတွေ ပြောမိသည်။

ရင်ထဲမှာ ညီသုတနှင့်ပတ်သက်ပြီး တွယ်ငြိမုန်းမသိ တွယ်ငြိနေခဲ့သည်လား။ အခုလည်း ရဲ့(စ်)ကို စူးစိုက်အကဲခတ်ကြည့်ကာ မေးခွန်းတွေ ထုတ်နေသော မိန့်မိန့်ကို ပြန်ပြီး စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ကာ ခပ်ပေါ့ပေါ့လေး ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

“နင်က အကြားအမြင်တွေရပြီး ငါ့ကို ဆိုက်ကိုတွေ မေးနေတာလား အဟင်း ဟင်း”

“ရယ်မနေနဲ့ ရဲ့(စ်) နင် မစဉ်းစား မဆင်ခြင်ဘဲ လုပ်ခဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်ကြောင့် မကြာခင်မှာ နောင်တအကြီးအကျယ် ရတော့မှာကို ငါ မြင်ယောင်နေတယ် ရဲ့(စ်)”

ရဲ့(စ်) ရယ်မောမောလေး လှောင်ပြောင်ပစ်ပေမယ့် မိန့်မိန့်ကတော့ အဲလေးအနက်လေးပဲ ဝေဖန်ချက်တွေ ပေးနေတာမို့ ရဲ့(စ်) မျက်နှာလေး တည်ပစ်ရင်း

“ငါက ဘာကို နောင်တအကြီးအကျယ် ရရမှာလဲ မိန့်မိန့်ရဲ့၊ နင်ဟာလေ ငါ့ကို စကားလုံး အသစ်အဆန်းတွေနဲ့ ထွက်ပေါက်ပိတ်ဖို့ ကြိုးစားနေသလား မှတ်ရတယ်၊ ငါက နင့်လောက်စကားမကြွယ်ဘူး မိန့်မိန့်ရဲ့၊ ငါ့ကို ဒဲ့သာပြောစမ်းပါ”

“အေး ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ နင် ဟိုကနေ ဖန်ပြန်သန္ဓေသား ယူလာတဲ့ကိစ္စပဲလေ၊ အခု နင် ညီသုတကို ချစ်မိသွားခဲ့ရင် အဲဒီကိစ္စ ကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ ပြောလေ”

မိန့်မိန့်စကားက ရဲ့(စ်) ရင်ကိုထိထိမိမိပါပဲ။ ဒီမေးခွန်းအတွက်လည်း ရဲ့(စ်) ချက်ချင်းမဖြေနိုင်ဘဲ တွေ့ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့၏။

“နင် မပြောတတ်တော့ဘူးမို့လား ရဲ့(စ်)၊ ငါ့ပြောတာ အဲဒါပဲ၊ လူ့စိတ်ဆိုတာ မျောက်စိတ်လိုပဲဟဲ့၊ အခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုးနဲ့ အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲနေတတ်တာ၊ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ သွေးလည်ပတ်မှုကြောင့် ခန္ဓာက ပန်းသီးမစားချင်ပေမယ့် ဒီနေ့မှ စားချင်စိတ်ပေါ်ချင် ပေါ်လာမှာပဲ၊ အဲဒီလိုပဲ ရင်ထဲမှာ လုံးဝ အချစ်မရှိတူးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု ရှိထားပေမယ့်လည်း တစ်ချိန်ချိန်မှာ အဲဒီအချစ်ဆိုတာကြီးက ရင်ထဲကို အလိုလို ရောက်ချင်ရောက်တတ်လာမှာပဲ၊ နင့်နဲ့လုံးသားထဲကို မက်ဆေ့ချ်မို့ဘဲ ဝင်ချင်ဝင်လာမှာ သိလား”

မိန့်မိန့် ပြောသလို ဖြစ်နေပြီလားဟုတောင် ရဲ့(စ်) သံသယလေး ဝင်လာချင်မိသည်။ ဘာကြောင့်များ ညီသုတနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်က ကြည်နူးသာယာချင်နေခဲ့တာလဲ မသိပါ။

အသံလေး ကြားမိတာနှင့်တင် စိတ်က ကြည်နူးပျော်ရွှင်သွား
မိတာတော့ မဟုတ်သေးဘူး ထင်သည်။

“ရင်ထဲမှာ အချစ်တွေနှင့် ပြည့်နေပါတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်
ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲကိုလည်း အမုန်းတွေ ချက်ချင်းဝင်လာချင် လာတတ်
တယ်။ စိတ်ကို တသမတ်တည်း ထားတတ်တယ်ဆိုရင် အဲဒီလူက
ကျောက်တုံးလိုလှပဲဖြစ်မယ်”

“ဒါဆို ငါက ကျောက်တုံးလူသားပေါ့ ဟုတ်လား”

အလေးအနက် ပြောနေသော မိန်မိန် စကားတွေကို ရှိ(စ်)
ခပ်ပေါ့ပေါ့လုပ်ပစ်နေတော့ မိန်မိန် ခေါင်းလေးခါမိသည်။

နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ ကျောင်းတွေထက် ခေတ်ပညာတွေ အများကြီး
တတ်ကာ ပြန်လာသော သူငယ်ချင်းလေးရဲ့စိတ်တွေက ကလေးလေး
တစ်ယောက်လို ဖြူစင်လွန်းနေတာတော့ သေချာသည်။

အခုလည်းကြည့် အရာရာကို ပြောင်သလို နောက်သလို လှုပ်
နေတာ မဟုတ်သေးပါ။

“နင်သာ ကျောက်တုံးလို လူသားဆိုရင် နှင့်ရင်ထဲကို ချစ်တာ
တွေ သံယောဇဉ်တွေ ဝင်လာစရာမရှိဘူး။ နင်က ခံစားတတ်တဲ့ နှလုံး
သားနဲ့လူသားပါ”

ဖက်ကလေးပု မျက်နှာလေးရှုံ့ကာ ရှိ(စ်) ပြုံးပြီးလေး လုပ်နေ
သေး၏။

“နင်ပြောသလိုဆိုရင် ငါ့ရင်ထဲကို အချစ်ရောက်နေပြီပေါ့

ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် နှင့်ရင်ထဲကို နင် မသိလိုက်တဲ့အချိန်မှာပဲ အချစ်
က တိက်တိတ်လေး နိုးဝင်သွားပြီ၊ အဲဒါကြောင့် ငါပြောတာပေါ့။ နင်က
အနာဂတ်အတွက် ကြိုတင်မစဉ်းစား မပြင်ဆင်ထားတဲ့ ခပ်ရိုးရိုး မိန်းမ
တစ်ယောက်လို့”

“ဟင် ရိုးသားတာက အပြစ်မှ မဟုတ်တာဘဲ”

“ရိုးသားတာ အပြစ်မဟုတ်ပေမယ့် တစ်ခါတလေ အဲဒီ ရိုးသား
မှုကြီးက ကိုယ့်ကို ပြန်ပြီး ဒုက္ခပေးတတ်တယ်”

“ဘုရားရေ ရိုးသားမှုက ဒုက္ခပေးတယ်”

“အေးလေ အခုပဲ နင် လက်တွေ့လေ၊ ဘွား ပေးစားတဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မယူချင်တာနဲ့ဘဲ နိုင်ငံခြားက ဖန်ပြန်သန္ဓေ
သား ထည့်လာတယ်၊ ဒါ သင့်၏ မသင့်၏ နှင့် စဉ်းစားသင့်တာပေါ့”

“ဘာအချုပ်အနှောင်မှ မလိုတော့ဘဲ ဘွားလိုချင်တဲ့ ကလေး
ရမယ့်ကိစ္စလေ၊ ဘွား ကျေနပ်စရာပဲဟာ”

“နင် အဲဒီတစ်ဆင့်ကတည်းကြည့်ပြီး မပြောနဲ့ ရှိ(စ်)။ နှင့်လုပ်ရပ်
အများကြီးကို နှင့်နှလုံးသား သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ထွက်အောင် ခံစားရမှာစိုး
လို့ ငါက သတိပေးနေတာနော်”

မိန်မိန် ဘာကို ဆိုလိုတာလဲဆိုတာ ရှိ(စ်) ကောင်းကောင်း
သဘောပေါက်ခဲ့လေပြီ။ မိန်မိန်က ရှိ(စ်) ရင်ထဲမှာ ခိုဝင်နေသော အရာ
တစ်ခုကို ဖောက်ထွင်းမြင်နေသည်။

ရို့(စ်) နှလုံးသားက ညီသူတကို ချစ်နေခဲ့ပြီဟု မသေချာပေမယ့် ခင်တွယ် သံယောဇဉ်တွယ်နေခဲ့မိတာတော့ သေချာပါသည်။

ထိုအတွေးက ရို့(စ်) ရင်ထဲကို ချောက်ချားထိတ်လန့်စွာ တိုးဝင် လာချိန်မှာ ရို့(စ်) သွေးပျက်ချင်သွားမိ၏။

“နင် ဘာကို ရည်ရွယ်ပြောတာလဲ၊ ငါက ညီသူတကို ချစ်နေ တယ်လို့ နင် ဆိုလိုတာလား၊ ဟုတ်လား မိန့်မိန့်”

“အဲဒါ ငါ့ကိုမေးရမှာမဟုတ်ဘူး၊ နင့်နှလုံးသားကို နင် ပြန်မေး ရမှာလေ”

စကားအဆုံးမှာ မိန့်မိန့် ခုတင်လေးမှာ ထိုင်နေရာက ထထွက် သွားခဲ့သည်။

ရို့(စ်)တစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲက ခုတင်လေးမှာ ငုတ်တုတ် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ တကယ့်ကို စိတ်ရှုပ်စရာကောင်းပါလား။

ဟင့်အင်း ကျွန်မရင်ထဲကို ဝင်လာဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ညီသူတ။

ရို့(စ်)ရဲ့ အနာဂတ်ကို ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်မှာ မကုန်ဆုံးရှုံးချင်သလို ရို့(စ်)နှလုံးသားနဲ့ ဘဝကိုလည်း ယောက်ျားတစ် ယောက်ရဲ့ ခြေရင်းမှာ ပြားပြားမဝပ်နိုင်ပါ။

ရို့(စ်) အနာဂတ်ဘဝကို ရို့(စ်) စိတ်ကူးနဲ့ တည်ဆောက်ပုံဖော် ထားပြီးသားပဲ ဖြစ်ပါသည်။

အချစ်ဆိုတာ တပ်မက်မှု၊ ပူလောင်မှုတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့ အရာတစ်ခုလို့ပဲ ရို့(စ်) ထင်ပါသည်။ ရို့(စ်) ဖန်တီးချင်တာ အေးမြငြိမ်း

ချမ်းတဲ့ ကမ္ဘာသစ်လေးတစ်ခုပါပဲ။

ထိုကမ္ဘာသစ်ကလေးထဲမှာ ရို့(စ်)ရယ် ဘွားရယ် နောက်ပြီး ရို့(စ်) ဝမ်းနဲ့လွယ်ထားရသော ရင်သွေးရတနာလေးရယ်၊ ဘယ်လောက်ထိ ကြည်နူးစရာကောင်းသည်လဲ။

ဘွားကလည်း ရို့(စ်)ရဲ့ရင်သွေးလေးကို အကြွင်းမဲ့ချစ်မှာ သေ ချာသည်။ ရို့(စ်)အတွက်လည်း ဝမ်းနဲ့လွယ်ကာ ပိုင်ဆိုင်ရသည့် ရင်သွေး လေးမို့ တစ်သက်လုံး ကြင်နာစွာ စောင့်ရှောက်ပေးသွားမှာပဲ ဖြစ်၏။

ဒါဟာ ရို့(စ်)ဘဝမှာ သိပ်ကို ခမ်းနားသော ဘဝလေးပဲဟု ယုံထားခဲ့သည်။

အခုတော့ ရို့(စ်)ရဲ့ ယုံကြည်မှုတွေ မိန့်မိန့်ရဲ့ သတိပေးစကား တွေကြောင့် ပြိုကွဲချင်ချင် ဖြစ်နေပြီ။

အချစ်ဆိုတာ နှလုံးသားကို မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ရောက်လာတာတည်း ခန့်သည့်လား။ ဒါဆိုလျှင်တော့ ရို့(စ်) ရင်ထဲကို ရှင်ဝင်မလာပါနဲ့လို့ပဲ ကြိုတင်တောင်းပန်ထားချင်တယ် ညီသူတရယ်။

အချစ်ကို ရို့(စ်) လက်မခံနိုင်လို့ပါ။

အခန်း (၉)

ကားမောင်းနေရင်းမှ ရှိ(စ်)စိတ်တွေ ဝမ်းသာရမလို ဝမ်းနည်းရမလို ခံစားနေရ၏။

နားထဲမှာ အိုဂျီဒေါက်တာ ခင်မြတ်မွန် ပြောလိုက်သော စကားတွေကို ပြန်ကြားယောင်နေမိဆဲ။

“အင်း ပုံမှန်ရာသီသွေးရပ်သွားပြီဆိုတော့ သန္ဓေသားတည်နေပြီဆိုတာ သေချာသလောက်ရှိပါတယ် ရှိ(စ်)ရဲ့ ရှိ(စ်) ဝမ်းသာနေပြီလား”

“ဟို အဲ အင်း ဟိုလေ ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိဘူး။ ဝမ်းသာပြီး ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ မမမွန်ရဲ့”

“အဟင်း ရှိ(စ်)ကိုလည်း မမက အံ့သြနေတာ၊ ရှိ(စ်)ရဲ့စိတ်ဓာတ်က တစ်မျိုးပဲနော်၊ ထူးဆန်းတယ် အဟင်း”

မမမွန်လို အိုဂျီတစ်ယောက်ကတောင် ရှိ(စ်)ကို နှုတ်က စွဲပြော အံ့သြနေခဲ့သည်။ ရှိ(စ်) လုပ်ရပ်က ကိုယ့်မြေ ကိုယ့်လေ ယဉ်ကျေး

မှုစရိုက်နှင့် ကွာခြားလွန်းနေသည်ကို။

တော်ဝင်ရှိ(စ်) ဆိုသော အမေရိကားရောက် မြန်မာအမျိုးသမီးအပျိုစင်တစ်ယောက်က ဖန်ပြန်သန္ဓေသားနှင့် ရင်သွေးလွယ်ချင်သည်ဆိုတော့ ဟိုမှာနေထိုင်သော မြန်မာလူမျိုး ဒေါက်တာ ခင်မေလွင်တောင် တားမြစ်ခဲ့သေး၏။

“ညီမလေးရယ် မမလွင်တော့ အားမပေးချင်ဘူး၊ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ ဒါ တို့မြန်မာယဉ်ကျေးမှုလေ့နဲ့ ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ်လို့ပါ၊ ညီမလေးအတွား ပေးစားတဲ့ယောက်ျား မယူချင်တာနဲ့ ဒီလိုလုပ်တာမျိုး မဖြစ်သင့်ဘူးလေ”

“မဟုတ်ဘူး မမလွင်၊ အဲဒီတစ်ချက်တည်းကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘွားက ရှိ(စ်) ငွေ့ဖွားတဲ့ ရင်သွေးရတနာကို အရမ်းမျှော်လင့်နေတာကြောင့်ပါ”

“ဒါဆိုလည်း မြန်မာပြည်ရောက်မှ ကိုယ်လည်း ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ ယောက်ျားယူပြီး မိသားစုတဝလေး တည်ဆောက်ပေါ့ကွယ်”

“ဟင့်အင်း ရှိ(စ်) တစ်သက်လုံး အိမ်ထောင်မပြုချင်ဘူး၊ အဲ ဘွားရဲ့ဆန္ဒကိုလည်း ဖြည့်စွမ်းပေးချင်တယ်၊ မမလွင် ကူညီပေးပါနော်”

ရှိ(စ်)ကို မမလွင်က အကြောင်းပြချက်တွေ ခိုင်မာစွာနှင့် အကြိမ်ကြိမ် တားမြစ်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ရှိ(စ်)၏ပြင်းပြလွန်းသော ဆန္ဒကြီးကိုလည်း မမလွင် မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့ပါ။

ရှိ(စ်) ဆန္ဒအတိုင်း ဖန်ပြန်သန္ဓေသားအရေးကိစ္စကို မမလွင်

ကိုယ်တိုင်ပဲ စီမံဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပါသည်။

မြန်မာပြည်ရောက်လျှင်လည်း သူမရဲ့ညီမရင်းချာဖြစ်သူ ဒေါက်တာ ခင်မြတ်မွန်နှင့် ဆက်ပြီး ပြသစစ်ဆေးဖို့ကအစ စီစဉ်ပေးခဲ့၏။

“ရဲ့(စ်) မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်တာနဲ့ တခြားဆရာဝန်တွေနဲ့ မပြန်နော်၊ မမလွင်ရဲ့ညီမ အိုဂျီနဲ့ပဲ ပြပါ။ ရဲ့(စ်)ရဲ့ဆေးမှတ်တမ်းနဲ့ လိုအပ်တာမှန်သမျှကို ညီမလေးဆီ မမလွင် လွှဲပေးထားတယ်ဟုတ်လား၊ ဒီအချက်ကိုတော့ အထူးဂရုစိုက်လိုက်နာပါနော်”

ရဲ့(စ်) နာခံခေါင်းညိတ်ခဲ့ပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း အခု ရဲ့(စ်) ရဲ့ကိုယ်ဝန်အရေးကိစ္စမှန်သမျှ ဒေါက်တာ ခင်မြတ်မွန်နှင့်ပဲ ပြသဖြစ်ပါသည်။

အခုတော့ မမမွန် ကိုယ်တိုင်က ရဲ့(စ်) ဝမ်းထဲမှာ လွယ်ထားသော သန္ဓေသား အောင်မြင်စွာ တည်နေပြီဟု မှတ်ချက်ပြုခဲ့ပြီ။

မကြာခင်အချိန်လေးမှာ ရဲ့(စ်) ရင်သွေးရတနာတစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ရတော့မည့် မိခင်လောင်းတစ်ဦးဖြစ်တော့မည်။

ပတ်ဝန်းကျင်က ရဲ့(စ်)ကို ဘယ်လိုကဲ့ရဲ့ကြမည်မသိပါ။ ဒါပေမဲ့ ရဲ့(စ်) ဂရုမစိုက်ပါ။ ကဲ့ရဲ့ခုနစ်ရက် ချီးမွမ်းခုနစ်ရက်တဲ့။

ရဲ့(စ်) ရင်ဆိုင်ဖို့အသင့်ရှိနေ၏။ ဒါ ရဲ့(စ်) ကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်စီမံခဲ့သော အရေးကိစ္စကြီးပဲလေ။

အတွေးတွေက ကားဒက်ချ်ကုတ်ပေါ် တင်ထားသော လက်ကိုးဖုန်းလေး မြည်သံကြောင့် ပြိုကွဲသွားခဲ့၏။ ကောက်ယူနားထောင်မိတော့

ဘွားဆီက ဆက်သည့်ဖုန်းဖြစ်နေ၏။

“ဟဲ့လို ဘွား ပြောပါ”

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ သမီး၊ ဘွား သမီး ပြန်လာချိန်ကို မစောင့်နိုင်လို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်တာ”

ရဲ့(စ်) ပြုံးမိသည်။ ဘွား ကိုယ်တိုင်လည်း ရဲ့(စ်)လိုပဲ ဒီသတင်းကိုပဲ ရင်ခုန်မျှော်လင့်နေခဲ့သည်ဆိုတာ သိပြီးသားပါ။

“ဟုတ် ကျိန်းသေသွားပြီ ဘွား၊ အိုဂျီက နောက်လ နှစ်ဆယ့်ငါးရက်မှာ ထပ်လာပြဖို့ ချိန်းလိုက်တယ်”

“ဟင် ဒါဆို မြေးလေးမှာ တကယ် ရင်သွေးရှိနေပြီပေါ့၊ ဘွား မြစ်တစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်ရတော့မှာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွား ပျော်နေတယ် မဟုတ်လားဟင်”

“မြေးရဲ့သွေးသား ပိုင်ဆိုင်ရတော့မှာပဲကွယ် ဘွား ပျော်တာပေါ့၊ ဪ သမီး ကလေးအတွက် လိုအပ်တာတွေ တစ်ခါတည်း ဝင်ဝယ်ခဲ့မှာလားဟင်”

“ဟာ ဘွားကလည်း အခုမှ တစ်လတောင်မရှိသေးတာကို အဟင်း ဟင်း”

အခုမှ ဝမ်းထဲမှာ သန္ဓေတည်သည့် မြေးအတွက် ဘွား ကြိုတင်ရင်ခုန်အကဲပိုနေတာကို ရဲ့(စ်) ရယ်မိသေး၏။

“အေး ဟုတ်ပါရဲ့ ကဲ ကဲ သမီး အိမ်ပဲတန်းပြန်ခဲ့နော်၊ ကားတိုလည်း ဂရုစိုက်မောင်းနော် မြေး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွား ဒါပဲနော် ဟုတ်”

ဖုန်းလေးကို ပြန်ပိတ်ရင်း ရှိ(စ်) အပြုံးလေးတွေ မျက်နှာပေါ်မှာ ထင်ကျန်နေဆဲရှိသည်။

လောကအလယ် မိဘမဲ့တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သော ရှိ(စ်)ကို ဘွားက မေတ္တာတွေ ပို့အပ်ပေးခဲ့သည်။ ရှိ(စ်)ကလည်း ဘွားကိုပဲ သံယောဇဉ်ကြီးမားခဲ့ပါသည်။ ဖေဖော်ကက ဆွေမျိုးတွေက အမေရိကား ကို ခေါ်သည့်တိုင် ရှိ(စ်) သွားနေထိုင်ဖို့ စိတ်မကူးခဲ့ပါ။

သူတို့ကျေနပ်အောင် ကာလအတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ နေပေး ခဲ့သည်။ ရှိ(စ်) ပညာတွေလည်း သင်ယူခဲ့သည်။

မြန်မာပြည်မှာ ဘွား ပိုင်ဆိုင်ထားသော ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေ ကို ရှိ(စ်) ဆက်ပြီး တာဝန်ယူဖို့ ရည်ရွယ်ထားသည်။ ရှိ(စ်) ဘွားကိုချစ် သည်။ ဘွားနှင့်တစ်သက်လုံး အတူနေဖို့ ရည်ရွယ်ထားသည်။

ဒါပေမဲ့ ဘွားက မယုံကြည်ခဲ့ပါ။ ပိုပြီး တိကျသေချာအောင် ဟုဆိုကာ အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ အကွက်ကျကျ စီမံထားခဲ့သည်။

ဒါကြောင့်လည်း ရှိ(စ်)ဘက်က ဘွားလည်း မဖြစ်မနေ လက်ခံ ရကာ ရှိ(စ်) အပြည့်အဝ လွတ်လပ်ခွင့်ရမည့် အစီအစဉ်တစ်ခုကို လုပ်ဆောင်ခဲ့တာပဲဖြစ်ပါသည်။

အချစ်ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိခဲ့သော ချစ်သူရည်းစားတစ်ယောက် တောင် မထားခဲ့ဘူးသော အပျိုစင် တော်ဝင်ရှိ(စ်)ရဲ့ဝမ်းထဲမှာ အခုတော့ ရင်သွေးလေး တည်ရှိနေပြီတဲ့။

ရှိ(စ်) ခံစားချက်ကြီးက ရယ်ရအခက်၊ ငိုရအခက် မရေရာ သော ခံစားချက်ကြီးနှင့် တကယ့်ကို တစ်မျိုးကြီးပါပဲ။

“ကွီး”

ရှိ(စ်) အတွေးတွေ တိခနဲ ပြတ်တောက်ကာ ကားဘရိတ်ကို အထိတ်တလန့် ဖိနှင်းလိုက်ရသည်။

ရုတ်တရက် ကားရှေ့ကို ပလက်ဖောင်းပေါ်က ဆင်းကာ ချောက်လာသော လူရိပ်ကြောင့်ပါပဲ။ ကြောက်စိတ်နှင့် မျက်လုံးတွေ ပြာဝေကာ ဒေါသတွေလည်း ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့၏။

ဘယ်လိုလူလဲ။ ရှိ(စ်)ကို ဒုက္ခရောက်အောင် မိုက်မိုက်မဲမဲ လုပ်လိုက်သောလူကို စူးစူးနစ်နစ် မျက်ဝန်းတွေနှင့်ကြည့်လိုက်မှ

“ဟင် ညီသုတ”

ရှိ(စ်) ကားရှေ့မှာ မတ်မတ်မားမား ရပ်နေသော ညီသုတ တတော့ ရှိ(စ်) ကြောက်လန့်ဒေါသဖြစ်နေတာကို သဘောကျစွာ ဟက် ဘက်ပက်ပက် ရယ်မောနေသေးသည်။

ရှိ(စ်)ကားပြတင်းတံခါးမှ ခေါင်းပြုထွက်ရင်း မပြေနိုင်သော ဒေါသမျက်ဝန်းတွေနှင့် ညီသုတကို စိုက်ကြည့်ပစ်ရင်း

“ရှင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ညီသုတ”

“အဟဲ့ ဆောရိပဲ ရှိ(စ်) မင်း ကားမောင်းလာတာကိုတွေ့ တာတည်းက ဒီကကောင် ဝမ်းသာလုံးဆွဲပြီး အသေခံတပ်သားလို ကား ချွပ်တံရပ်ချင်စိတ်ပေါက်သွားတာ”

ကြည့် ပြောပုံကိုက ပြောင်စပ်စပ် ရွတ်နောက်နောက် စတိုင် အပြည့်။ ဝတ်ထားတာက အော်တာရှုပ်နှင့် အကြောင်းပျင်းဘောင်းဘီ နက်ပြာရောင်။ ရှင်းသန့်ချောမောသော ရုပ်သွင်ကတော့ မော်ဒယ်မင်း သား ရှုံးလောက်ပါသည်။

“ရှင်သေတာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ အလကားသက် သက် ဂျေးထဲမဝင်နိုင်ဘူး သိလား”

ရီ(စ်)အသံရှူးရှူးလေးနှင့် ဘုတောပစ်လိုက်တာကို အပြုံးမပျက် ဘဲ ကားဘေးကွေ့လျှောက်လာကာ တံခါးဖွင့်ဝင်ထိုင်သည်။

“စိတ်ချပါ ရီ(စ်)ရယ်၊ ကိုယ်လည်း မင်းအချစ်တွေ မရသေးလို့ မသေနိုင်သေးသလို မင်းဒုက္ခရောက်အောင်လည်း မလုပ်ရက်ပါဘူး ကဲ အခု ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ဘယ်မှ မသွားဘူး အိမ်ပြန်မှာ”

“ကိုယ် ဘွားဆီ ဖုန်းဆက်ခွင့်တောင်းထားပြီးပါပြီကွာ၊ ရီ(စ်) နဲ့ကိုယ် တစ်ခုခုစားရင်း စကားတွေ ပြောရအောင်”

“ဟင် ရှင်က ဘွားဆီဖုန်းဆက်တယ်”

“အင်းလေ ဒါကြောင့် ရီ(စ်) ဒီလမ်းက ပြန်လာမှာ ကိုယ် သိနေတာပေါ့၊ ဘော်ဒါတစ်ယောက်ဆီမှာ ကားထားခဲ့ပြီး ကိုယ် လမ်းက ဖြတ်စောင့်နေတာ”

ရီ(စ်) အံ့သြသွားမိသည်။ ဘာကြောင့်များ ညီသုတ ရီ(စ်)ကို လာတွယ်ပြီချင်နေတာလဲ။

“ကဲ မောင်းပါကွာ ကိုယ် ဗိုက်ဆာနေပြီ၊ ရီ(စ်)ကိုလည်း တစ်ခုခုကျွေးမွေးချင်လို့”

ထိုင်ခုံမှာ ကျောမှီထိုင်ရင်း ဘယ်လက်ကို တံခါးဘောင်ပေါ် တင်ထားသော ညီသုတကိုကြည့်ကာ ရီ(စ်) ငြင်းဆန်လိုက်ဖို့ အင်အား တွေ ကင်းမဲ့နေခဲ့၏။

စတွေ့တုန်းက ဂျစ်ပေပေနှင့် မုန်းစရာကောင်းသော ကိုရွှေ ဒေါသအိုးလေးသည် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပေါင်းသင်းကြည့်မှ ခင်မင်စရာ ကောင်းမွန်း ရီ(စ်) သိခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

မိန့်မိန့် ပြောကတည်းက မရစ်နှောင်သင့်သော သံယောဇဉ် တွေကို ရီ(စ်) ပြတ်တောက်ဖို့ ကြိုးစားချင်ခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ အခုတော့ သူ တောင်းဆိုသည့်အတိုင်း ကားလေးကို ရီ(စ်) မောင်းထွက်ခဲ့ပြီးဖြစ်နေသည်။

အနားမှာ ညီသုတ ရှိနေတာကိုပဲ ရီ(စ်) ကျေနပ်နေမိခြင်းက ဘာကြောင့်လဲ။

မိန့်မိန့် ပြောသလို အချစ်ဆိုတဲ့အရာကြောင့်လား။

ပင့်သက်မောလေးသည် ရင်ထဲမှာပဲ ကြွေပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ တာ နောက်ကြည့်မှန်လေးထဲမှာ မြင်လိုက်သော ညီသုတ မျက်နှာလေး ကြောင့်ပဲ ဖြစ်၏။

ခက်တော့ ခက်နေပြီ ထင်ပါရဲ့ ညီသုတရယ်။

“ရှင် သူများအိမ်ကို အစောကြီး ဘာလာလုပ်တာလဲဟင် ညီသုတ”

မငြိမ့်ညောင်းသော ရှို(စ်)၏ဘုဆတ်ဆတ် အမေးစကားကို ညီသုတ အပြုံးမပျက်ကြည့်နေရင်း ထိုင်ခုံက ထရပ်ကာ လျှောက်လာ သည်။

ရှို(စ်)ရှေ့နားအထိ နီးနီးကပ်ကပ် ယှဉ်ရပ်လာတာမို့ ရှို(စ်) နောက်ကတောင် ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်မိသည်။ ရှို(စ်)ထက် ခေါင်းတစ်လုံးစာ ခန့် ပိုမြင့်မားသော သူ့အရပ်အမောင်းကြီးကြောင့် ရှို(စ်) မော့ကြည့်ရ၏။

အိပ်ရာနီးထစ ရှို(စ်)ရဲ့ မပြင်မဆင် မျက်နှာလေးကို ညီသုတ တမြတ်တနီး စူးစူးနစ်နစ် ငုံ့မိုးကြည့်ရင်း

“ရှို(စ်)နဲ့တွေ့ဆုံခဲ့တဲ့ အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ကိုယ့်ခံစားချက်တွေကို ဒီနေ့ အတိအလင်း ဖွင့်ဟပြောဖို့ ကိုယ် လာခဲ့တာ လေ”

သူ့စကားကြောင့် ရှို(စ်) ရင်ခုန်သံတို့ ဖျပ်ခနဲ သွေးနွေးသွားခဲ့ သည်။ ဘွားများ အနောက်က ပါလာမည်လား မလုံမလဲစိတ်လေးဖြင့် ရှို(စ်) လှည့်ကြည့်မိသေး၏။ ဘွား ပါမလာခဲ့ပါ။

“ဘွား သိမှာစိုးလို့လား၊ ဘွားက ကိုယ့်ကို မြွေတစ်ယောက်လို ချစ်ပြီးသား၊ လုံးဝ ငြိမ်းတယ်”

ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ညီသုတ ပြောနေပြန်သည်။ ဘွားနှင့် အဆင်ပြေ အောင် ညီသုတ ပေါင်းသင်းထားတာတော့ ရှို(စ်) သိနေပါသည်။ ဘွား

ကလည်း ညီသုတရဲ့အပေါ်မှာ နားလည်မှုတွေ အပြည့်အဝ ပေးထား၏။

မြွေမလေးဖြစ်သူ ရှို(စ်)အတွက် ဘွားက ညီသုတကို မျှော်လင့် နေသည်လား မသိပါ။

ရှို(စ်) သူ့ကိုတွေ့ရှောင်ပြီး ဆိုဟထိုင်ခုံမှာ သွားထိုင်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ရှို(စ်) မျက်နှာသွားသစ်ဦးလေ”

“နီး မသစ်ဘူး”

ရှို(စ်) တမင်ရွဲ့ကာ ပြောလိုက်သည်။ ညီသုတ လက်ချောင်း တွေကို ဂျယ်လီမီးကာ ထောင်ထားသော ဆံပင်တွေထဲ ထိုးသွင်းကာ ဟက်ခနဲ သဘောကျသလို ရယ်လိုက်သေးသည်။

ပြီးမှ ရှို(စ်)အနားသို့ လျှောက်လာကာ နံဘေးမှာ ဆတ်ခနဲ ခင်ထိုင်သည်။ ရှို(စ်) တစ်ဖက်သို့ ကိုယ်လေးကျွံကာ တိုးရွှေ့ပေးလိုက်၏။

ညီသုတ တမင်ကနီစယ်သလိုနှင့် ရှို(စ်)နဖူးပေါ် ကပိုကရို ဝဲကျ နေသော ဆံနွယ်လိပ်လေးတွေကို လေနှင့်လှမ်းမူတ်၏။

“ဟား မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အိပ်ရာထစ အလှကလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားကို ဖမ်းစားနိုင်တယ်တဲ့ မှန်လိုက်တဲ့ စကားပဲ ကိုယ့်နှလုံးသားတွေ ဟိုးအရင်ကထက် ဒီအချိန်လေးမှာ ပိုပြီး ရင်ခုန်သံတွေ မြန်နေတယ် သိလား ရှို(စ်)”

သူ့စကားက ရှို(စ်) ရင်ခုန်သံတွေကို လှုပ်ခတ်စေတာပါပဲ။ ဒီပေမဲ့ ရှို(စ်) မျက်နှာလေးမဲ့ပစ်ရင်း

“ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ တခြား မိန်းမတွေရှေ့မှာ ရှိရင်

သွားရွတ်ပြလိုက်သင့်တာ”

“တခြားမိန်းမတွေကို သွားရွတ်ပြရအောင် ဘယ်မိန်းမကိုမှ ကိုယ် ရင်မခုန်တာပဲကွာ၊ ကိုယ် ရင်ခုန်တာ ရှိ(စ်)၊ ကိုယ့်စိတ်တွေ ပျော်ဝင်နေတာ ရှိ(စ်)ကိုပဲလေ၊ ကိုယ် ရှိ(စ်)ကို ချစ်တယ်၊ ဘယ်မိန်းမကို မှ မချစ်ဖူးတဲ့အချစ်ခွဲချစ်တာ၊ ရှိ(စ်)ကို ချစ်မိတဲ့ ကိုယ့်အချစ်တွေက ရင်ထဲမှာ နက်နက်နဲနဲကို အံ့ဖွဲ့နေတာ၊ ဘာနဲ့မှ အစားထိုးလို့ မရလောက်ဘူး”

ချောင်ပိတ် ညှို့ယူခံနေရသူတစ်ယောက်လို့ ညီသုတာရဲ့ စကားလုံးတွေအောက်မှာ ရှိ(စ်) ရင်ခုန်သံတွေ လှောင်ပိတ်မွန်းကြပ်နေခဲ့၏။

ရှင် ရှိ(စ်)အကြောင်း ဘယ်လောက်သိလို့ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ဖွင့်လှစ်ပြနေတာလဲ ညီသုတာရယ်။ ရှိ(စ်)ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက မကြာခင်မှာ မိခင်လောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီဆိုတာကို ရှင် သိသွားလျှင်...။

ရှိ(စ်) ရင်ထဲမှာ ကြေကြေကွဲကွဲလေး ခံစားလိုက်ရတာ ဘယ်လောက်အဆိုးတုန်းလဲ။

အမှန်တရားတွေကိုသာ ညီသုတာ သိနေခဲ့လျှင် အခုလို စကားလေးတွေ သူ့နှုတ်က ထွက်ကျလာပါဦးမလား။

ညီသုတာ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာတော့ အခုချိန်မှာ ရွှန်းလဲ့တောက်သော ချစ်ခြင်းအရိပ်တွေ ဖြာနေခဲ့သည်။

“ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်နိုင်မယ် မဟုတ်လား ရှိ(စ်)”

စိုးမိုးစာပေ

တိုးတိုးလေး မေးလာသော အမေးစကားကြောင့် ရှိ(စ်) အိပ်မက်က ဝန်းရံသူလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ကျွန်မ ရှင်ကို လုံးဝ မချစ်သင့်ဘူး၊ ရှင်ကို ချစ်ခွင့်မရှိတူးဆိုရင် ပိုမှန်ကန်လိမ့်မယ် ညီသုတာ”

“ဘယ် ဘယ်လို ရှိ(စ်)၊ ရှိ(စ်) စကားအဓိပ္ပာယ်က ရှုပ်ထွေးလိုက်တာ ကိုယ် နားမလည်ဘူး၊ ပြောစမ်းပါ၊ ကိုယ့်မျက်ဝန်းတွေထဲ ကြည့်ပြီး ရှိ(စ်) ဖြေစမ်းပါကွာ”

သူ့မျက်ဝန်းတွေကို ရင်မဆိုင်ရဲအောင် ရှိ(စ်) အကြည့်လွှဲထားမိသည်။ ထိုမျက်ဝန်းတွေကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ရှိ(စ်) ကြောက်ပါသည်။

“ရှိ(စ်) မင်း မညာပါနဲ့၊ မင်းမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ကိုယ် တွေ့နေတယ်၊ မင်းကို ဘယ်လိုအရာက လိမ်ညာစေတာလဲ”

သူ မေးနေတာမို့ ရှိ(စ်) အမှန်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်သင့်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ထို့အတွက် ရှိ(စ်) ပြန်လည်ပိုင်ဆိုင်ရမည့်အကျိုးသက်ရောက်မှုကို လက်မခံရဲပါ။ သူ ရှိ(စ်)ကို မုန်းသွားမှာ၊ ပြီးတော့ အံ့သြရှုံ့ရှာသွားမှာ ရှိ(စ်) သိပ်ကြောက်နေခဲ့သည်။

အရာအားလုံးကို ရှိ(စ်) စိတ်တိုင်းက ရွေးချယ်ခဲ့ပြီးမှ နောင်တတွေ ရချင်နေတာ ဘာကြောင့်လဲ။

“ရှိ(စ်)”

ညီသုတာ ရှိ(စ်) ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ရှိ(စ်) မျက်ဝန်းတွေနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ကြည့်သည်။

စိုးမိုးစာပေ

“ဖြေပါ ရှိ(စ်) အမှန်ကိုပဲ ကိုယ်သိချင်တာ မင်း ကိုယ့်ကိုချစ်
တယ်မှီလား”

“ရှိ(စ်) မညာချင်ပါဘူး ညီသုတ၊ ရှင့်ကို ချစ်နိုင်ပါတယ်၊
ဒါပေမဲ့ အဲဒါ နှလုံးသားထဲကဆန္ဒအဖြေပါ၊ ဦးနှောက်နဲ့စဉ်းစားဆုံးဖြတ်
ရမယ်ဆိုရင် ရှင့်ကို ရှိ(စ်) မချစ်သင့်ပါဘူး”

ညီသုတ စိတ်ညစ်ညူးသလို ခေါင်းကိုခါရမ်းသည်။

ရှိ(စ်) မျက်ဝန်းထဲမှာ အချစ်တွေရှိနေတာ သူ သိပါသည်။
ဘာကြောင့်များ ချစ်ခွင့်မရှိတာလဲ၊ ရှိ(စ်) ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ စဉ်းစား
မရနိုင်ပါ။

“မင်း အိပ်ရေးမဝသေးဘူးထင်တယ်၊ ဒီထက် ရင်ခုန်ပွင့်လင်း
တဲ့ အဖြေတစ်ခုကြားရဖို့ အချိန်ကာလတစ်ခုအထိ ကိုယ် စောင့်နိုင်ပါ
တယ်၊ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး မင်း နှလုံးသားကို ပြန်စစ်ဆေးပေးပါ
ရှိ(စ်)၊ နှစ်ယောက်ရဲ့အနာဂတ်တစ်ခုတဝှာအထိ မင်းကို ကိုယ် အလေး
အနက် ရည်ရွယ်ထားတာမို့ပါ”

“ဟင့်အင်း အဲဒါ ကျွန်မ အဖြေပဲ ညီသုတ၊ ဒီထက်တိကျတဲ့
အဖြေမျိုး ကျွန်မ ဦးနှောက်က ထပ်ထွက်လာမှာမဟုတ်ဘူး”

“အချစ်ကို မင်းနှလုံးသားနဲ့ပဲ ခံစားအဖြေရှာပေးပါ ရှိ(စ်)
ကိုယ်လိုချင်တာ မင်း နှလုံးသားထဲက အချစ်ပါ၊ မင်းကိုလည်း ကိုယ့်
နှလုံးသားကပဲ ချစ်ခဲ့တာ၊ ကဲ ကိုယ်ပြန်မယ်၊ နောက်တစ်ခါ ထပ်ဆုံရင်
ရှိ(စ်) ရင်ထဲမှာ လေးနက်တဲ့အဖြေရှိမှာ ကိုယ် ယုံကြည်တယ်”

ရှိ(စ်) လက်ဖဝါးလေးကို တစ်ချက်မျှစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ကာ သူ
နှုတ်ဆက်ထွက်သွားခဲ့သည်။

ရှိ(စ်) ဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ တစ်ယောက်တည်း ပင့်သက်ရှိုက်ကျန်ရစ်
ခဲ့သည်။

စိတ်ညစ်လိုက်တာ ညီသုတရယ်။ အမှန်ကို ဝန်ခံပြောရင်
ညီသုတ နားလည်ခံစားနိုင်မှာလား။ သေချာပါတယ် တော်ဝင်ရှိ(စ်)
ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရှင် နားလည်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

တကယ်ဆို အချစ်ကို မယုံခဲ့သူ ရင်ထဲကိုမှ အချစ်က စူးစူး
နှစ်နှစ် ဝင်ရောက်လာတဲ့အဖြစ်က ရှိ(စ်) နောင်တတွေ ရချင်နေပြီ
ညီသုတရယ်။

အခန်း (၁၁)

“နင့်အစား ငါ ရင်မောတယ် ခို့(စ်)ရယ်”

သွား ဝယ်ပေးလာသော ကလေးအင်္ကျီလေးတွေကို တစ်ထပ်
ချင်း ဖြန့်ကြည့်နေသော ရီ(စ်)ကိုကြည့်ကာ မိန့်မိန့် ပင့်သက်ကြီးရှိုက်
ပြော၏။

“ရွှေမန်းတောင်ရှိကယ်လေ မိန့်ရဲ့၊ မှူးရင်ရှု။ မောရင်သောက်
တကယ်ဆို ရှိ(စ်)လည်း စိတ်ညစ်မောမန်းနေခဲ့တာပါပဲ။ မိန့်
ပြောလာတော့ သက်သာလို့ သက်သာငြား ပြန်တုံ့ပြန်မိတာ ဖြစ်သွား

“နင်နော် ဒီလိုအချိန်မှာတောင် လျှောင်နိုင်ပြောင်နိုင်သေးတာ၊
နင်ရင်ထဲမှာ ဘာခံစားချက်မှ မရှိသလိုပဲ၊ တကယ် အံ့ဩတယ် သိလား
၊ မိန့်မိန့်စကားကြောင့် ရှိ(စ်) မချီပြီးလေး ပြီးမိသည်။ ရင်ထဲ
ခံစားချက်တွေ ရှိခဲ့လို့ ရှိ(စ်) ခံစားနေရတာကို မိန့်မိန့်မှ မသိခဲ့ဘဲ

ဒါနိဗ္ဗာန်လည်းမရဘဲ၊ ဟိန္ဒူဘုရားဝန်ထုပ်ထွေးသော သူလည်းကောင်း၊ အခြားသူလည်းကောင်း၊

“မိန့်ရယ် မှားပြီးသားကိစ္စကို နောင်တတွေ ရင်မှာပိုက်ပြီး
သောကတွေ ပွေနေမယ့်အတွက် အတိတ်က အမှားရယ်၊ အနာဂတ်ရဲ့
ချစ်သူရယ် ပစ္စုပ္ပန် ပြဿနာတွေရယ်ကို သုံးပွင့်ဆိုင်တွေ့ပြီး ဖြေရှင်းလိုက်
ရင်ကောင်းမလား”

“ဘယ် ဘယ်လို ခို့(စ်)”

“သူ ငါ့ကို တကယ် ချစ်လာရင် ငါ့မှာရှိတဲ့ သုခဖြစ်ဖြစ် ဒုက္ခ တွေပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့မျှဝေခံစားပေးနိုင်ရမှာပေါ့ဟယ်”

“နင့်မှာ အဲဒီလို သုံးပွင့်ဆိုင် ဖြေရှင်းပေးဖို့ သတ္တိရှိလို့လား။ ညီသူတကာ နင့်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်လို့ ပေးပြီးသား အချစ်တွေ ဘွားခတ် နောက်ဆုတ်သွားခဲ့ရင်ကော”

ဒုဗေဒလိုက်တော့ ရိုး(စ်) ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် သွားခဲ့ပြန်ပါသည်။

မိန့်မိန့်မှာသာ ရှိ(၆)နှစ်ပတ်သက်သမျှ မနေနိုင် မထိုင်နိုင်ဘဲ အရာရာ ဝင်ပါနေခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။ တကယ်ဆို ဒါ မိန့်မိန့်နှင့်သက်ဆိုင်သော ပြဿနာအရေးမဟုတ်ပါ။

ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ ဂျိ(စ်)ကိုကြည့်ကာ အားမရပါ။ ဘေးက ကြည့်ခံစားရင်မောနေရတာနှင့်တင် စိတ်က ပိန်နေပြီ။

မိန့်မိန့်က အသေးအမွှေးကိစ္စကစလို့ ကြီးကြီးမားမား ဖြေရှင်းရ
မည့် ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးမဆို အမြဲအလေးထားသည့်။ ခေါင်းအေးအေးထူး
ကာ အလေးအနက်စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်တတ်သူ။

ရဲ့(စ်)ကျတော့ ထိုသို့မဟုတ်။ ဘယ်အရာကိုမှ ကြိုတင်ချိန်ဆပြီး မလုပ်တတ်ဘဲ စိတ်ခံစားမှုအတိုင်း ဝန်းဒိုင်းကြလုပ်တတ်သည်။

ဒါက ဟိုးငယ်စဉ်ကတည်းက ရဲ့(စ်)ရဲ့အကျင့်ပဲ ဖြစ်သည်။ အမှားတစ်ခုလုပ်ပြီးတော့လည်း ထိုအမှားရဲ့အကျိုးကို ရဲ့(စ်)က ပြုံးပြီးလေး ခံယူတတ်ပါသည်။

အခုတော့ နှလုံးသားနှင့် သက်ဆိုင်လာသောကိစ္စမှာ ရဲ့(စ်)အရင်တုန်းကလို ပြုံးနိုင်မည်လား။

“ငါ ဒီည ညီသုတကို ဖွင့်ပြောမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

ရဲ့(စ်)အသံလေးက တည်ငြိမ်လို့နေသည်။ မိနိမိနိ ရဲ့(စ်)မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း

“ဒီည သူနဲ့ နင် ဒီတံထားလို့လားဟင်”

“အင်း ညီသုတက ဒင်နာလိုက်ကျွေးချင်လို့တဲ့ အရင်အချိန်ကဆို ငါ လုံးဝ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းမိမှာပဲ။ အခုတော့ ငါ ခေါင်းညှိတ်လိုက်တယ်ဟာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ပြောသင့်လို့လေ”

ဒီတစ်ခါ မိနိမိနိ ပင့်သက်လေးချကာ နှုတ်ဆိတ်သွားရပြန်သည်။ ရဲ့(စ်)ရဲ့ရင်ထဲကို မြင်သိနေသည်ပဲ။

“မတင်မကျ အခြေအနေကြီးနဲ့ ငါ သူ့ကို မလှည့်စားချင်ဘူး အစောကြီး ဝန်ခံထားတာ ကောင်းမယ်လေ”

မိနိမိနိ လက်ခံပါသည်။ ဘယ်လိုမှ လိမ်ညာလို့မရသောအထောက်အကူကြီးကိုလည်း ရဲ့(စ်) အချိန်ယူနေလို့မှ မရတာပဲလေ။

မကြာခင်မှာပဲ ရဲ့(စ်)ရဲ့ဝမ်းလေးက အထင်အရှား အပီအပြင် ဗုလာတော့မှာ အထင်အရှားကိစ္စကြီး။ အပျိုစင်လေးတန်ခိုး လင်မယူဘဲ သားမွေးမည် ရဲ့(စ်)ရဲ့သတ္တိကတော့ လက်ဖျားခါလောက်သည်။

နနညက်ညက် ချောမောသော မျက်နှာလေးကိုကြည့်ကာ မိနိမိနိ တောင် နှမြောတာသိသည်။

မကြာခင်မှာ ကလေးတစ်ယောက် မေမေ အပျိုလေးဘဝ ချောက်တော့မှာ ညီသုတသာသိရင် ဘာတွေဖြစ်လာမည်လဲ။

အချစ်ကိုပဲ ညီသုတ တန်ဖိုးထား ခံစားတတ်သည်ဆိုလျှင်တော့ ရဲ့(စ်)အတွက် ဝမ်းသာစရာကောင်းမှာ သေချာ၏။ ညီသုတကလည်း ချောမော ပြေပြစ်ကာ ယောက်ျားပီသသူ ရဲ့(စ်)ကလည်း ပန်းလေးတစ်စွင့် သို့ လှပသူမို့ လိုက်ဖက်မှာသေချာ၏။

“ရဲ့(စ်) ဒီညနေကျရင် နင် အလှပဆုံး ပြင်ဆင်သွားသင့်တယ်”

“ဟင် ဘာလို့လဲ မိနိရဲ့”

“နင်နဲ့သူဆုံရင် နင်ရဲ့အားနည်းချက်ကြီးကို နင် ဖွင့်ပြောရမယ်လေ။ အဲဒီအခါကျရင် သူ့အမြင်အာရုံမှာ “နင်က ရက်ရက်စက်စက် ဆူနေသင့်တယ်။ ဒါဆို သူ နင့်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့အတွက် အတော်ကို ခြေသွားမှာလေ။ သူသာ နင့်ကို တကယ်ချစ်မြတ်နိုးတယ်ဆိုရင် နင့်ဘဝမှာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့ နောက်မဆုတ်ဘူးဆိုတဲ့အတွေး ပေါ်လာမှာပဲ ဒီတော့ နင် ရက်ရက်စက်စက် လှနေသင့်တယ်”

“အိုး အကြံကလည်း ပိုင်ပါ”

“ဘာလဲ ငါ့အကြံက နင့်လိုအပ်ချက်အတွက် လုံးဝ အသုံးမဝင်ဘူးလား ရှိ(စ်)ရဲ့”

“ဟင့်အင်း ဝင်တာမှ ကွက်တိပဲ”

အခုချိန်ကို ပြောင်ချော်ချော်လေး နောက်ပြောင်နေနိုင်သော ရှိ(စ်)ကိုတော့ မိန့်မိန့် ဆလံသမိပါသည်။

“စိတ်ချ နင်ပြောသလို ညီသုတ မျက်လုံးတွေ ကျွတ်ကျအောင် ငါ ပြင်ဆင်သွားမယ် အဟင်း”

“ဟင်း ဒီအကြံပေးတာမျိုးကျတော့ တစ်သွေမတိမ်း လိုက်နာမယ်ပေါ့၊ သူ့ကျတော့ လုပ်ချင်တာတွေ စိတ်တိုင်းကျလုပ်ခဲ့ပြီး မပြောချင်ဘူး”

“မပြောနဲ့တော့ဟာ အရင်က ငါ မချစ်တတ်ဘူးလေး၊ အခုမှ အချစ်ကို ခံစားတတ်သွားတာ”

“မပြောပါနဲ့တော့ဟာ အရင်က ငါ မချစ်တတ်ဘူးလေး၊ အခုမှ အချစ်ကို ခံစားတတ်သွားတာ”

ရှိ(စ်)ရဲ့ဝန်ခံစကားကြောင့် မိန့်မိန့် ခေါင်းလေးညိတ်မိသည်။ မချစ်တတ်ခဲ့သော အချစ်ကို မယုံကြည်ခဲ့သော ရှိ(စ်) နှလုံးသားက ရင်ခုန်တတ်ခဲ့ပြီပေါ့။

“ငါ အမှန်အတိုင်း သူ့ကိုဝန်ခံမယ်၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဆုတောင်းမိတာ သူ ငါ့ကို နားလည်ပါစေလို့ပဲ ညီသုတနဲ့ ငါ့ရဲ့ဇာတ်လမ်းကို ပြီးပါပြီလို့ ဆိုင်းဘုတ်မတင်ချင်သေးဘူးဟယ်”

စိုးမိုးစုဝေ

ရှိ(စ်) နှုတ်ဖျားက အလေးအနက်လေးပြောနေတာ မိန့်မိန့် သိပါသည်။ ရှိ(စ်)သာ မပြုသင့်သော အမှားကြီးကို မပြုခဲ့လျှင် ဒီလို အခြေအနေတွေ ကြုံလာစရာမရှိပါ။

ဘွားက စေ့စပ်ကိစ္စ ဇွတ်စီစဉ်သည်ပဲထားပြီး တခြားသော အကြောင်းပြချက်နှင့် ရှိ(စ်) ငြင်းဆိုလို့ ရသည်။

အခုတော့ ရှိ(စ်)လုပ်ရပ်က ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ်ကိုယ်ကျဉ်းချခဲ့သလို ဖြစ်နေပြီ။

အခုချိန်မှာတော့ ရှိ(စ်)ဖြစ်ချင်သော ဆန္ဒလေး ပြည့်ဝပါစေဟု မိန့်မိန့် ဆုတောင်းပေးရုံမှတစ်ပါး...

စိုးမိုးစုဝေ

အိမ်ရှင်းတဲ့သူ ရှာထားတယ်လေ"

ရဲ့(စ်) မမေးပါဘဲ ညီသုတက ပြောပြနေသည်။ ကားလေးက ခြံဝင်းလေးထဲ မောင်းဝင်လာသည်။ ခြံတံခါးလေးကိုလည်း ညီသုတက ပြန်ပိတ်၏။

"နောက်ပိုင်း ရဲ့(စ်)နဲ့လက်ထပ်ပြီးရင်တော့ စနစ်ကျကျ စည်းကမ်းရှိရှိနဲ့ ပျော်စရာ မိသားစုလေးကို ကိုယ်တည်ဆောက်မှာပါ"

တကယ့်ကို အလေးအနက် အမှုအရာနှင့် ညီသုတ ပြောလို့ နေသည်။ ရဲ့(စ်)ကတော့ အမှောင်ရိပ်အောက်မှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေသော တစ်ထပ်တိုက်ပုလေးကိုကြည့်ကာ မျက်မှောင်လေးကျုံ့မိ၏။

"ရှင်အိမ်ကလည်း မှောင်မည်းမည်း တိတ်ဆိတ်နေတာပဲ၊ လူအပြင်သွားတယ်ဆိုရင်လည်း အနည်းဆုံး ခြံပီးလေးတော့ ထွန်းထားသင့်တာပေါ့"

"ကောင်းပါပြီ မဟေသီ မဖုရားရယ်၊ နောက်ဆို ကျွန်တော်မျိုး မဖုရား သဘောကျ စိစဉ်ပေးပါမယ်"

ညီသုတ ပြောင်သလို ရယ်မောပြောတော့ ရဲ့(စ်) မျက်စောင်းလေး ထိုးလိုက်မိပါသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိပါဘဲ ရင်ထဲမှာ ကြည့်နဲ့ ရင်ခုန်နေတာတော့ အသေအချာပဲ ဖြစ်သည်။

အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကားရပ်ပြီးသည်နှင့် ညီသုတ အရင် ဆင်းသည်။ ပြီးမှ ရှေ့ကကွေ့ပတ်လျှောက်လာကာ ရဲ့(စ်) ဆင်းနိုင်ဖို့ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။

ကြိုးပျောက် နှိမ့်မီးရောင် ဝတ်စုံလေးနှင့် ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်လေး ထုပ်နေသော ရဲ့(စ်)ကို ညီသုတ ပြုံးပြုံးလေး ကြည့်နေသည်။

ရှင်းလင်းနေသော လည်တိုင်လေးမှာ ပလက်တီနမ် စိန်ပွင့်ကြိုးလေးနှင့် နားကပ်လေးကလည်း စိန်ပွင့်နားကပ်လေးပဲ ဆင်ထားသော ရဲ့(စ်)သည် သူ့အမြင်မှာတော့ အလှဆုံး နတ်မိမယ်လေးတစ်ပါး ဖြစ်နေ၏။

ပလက်တီနမ် လက်စွပ်လေးတွေကို ဘယ်ဘက်လက်သူကြွယ်မှာ လေးငါးကွင်း ထပ်ဝတ်ထားပြီး ညှာလက်မှာ စိန်ပွင့်လေးတွေ ဖြာသော ဟန်းချိန်းလေးတစ်ခုသာ ဆင်ထား၏။

ထိုရတနာအလှတွေ၏ တောက်ပမှုအားလုံးသည် ရဲ့(စ်)ရဲ့ တောက်ပသော အလှတရားအောက်မှာ ဝပ်ဆင်းမှေးမှိန်ကုန်သည်ထင်၏။

"ညီသုတ ရှင် ကျွန်မကို မရိုးသားတဲ့စိတ်နဲ့ ဒီလို မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲ ခေါ်လာတာတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်"

သူ့အကြည့်တွေကပဲ ရဲ့(စ်)ကို သံသယတွေ ဝင်စေသွားအောင် လွန်သွားခဲ့သည်လား မသိပါ။

"ဟာ အထင်မလွဲပါနဲ့ ရဲ့(စ်)ရယ်၊ ကိုယ်က ဒီလို ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်တဲ့နေရာဆိုရင် ရဲ့(စ်)စိတ်တွေ အေးချမ်းမလားလို့ ရွေးချယ်လိုက်တာပါ၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်အိမ်ကို ရဲ့(စ်) ရောက်ဖူးစေချင်တာရယ်၊ ကိုယ့်အကြောင်းတွေ ရဲ့(စ်)ကို ရှင်းပြချင်တာကြောင့်ရယ်ပါ"

တကယ်ဆို ရှိ(စ်) တမင်နောက်ပြောင်လိုက်တာပဲ ဖြစ်သည်။
ဒါကိုပဲ စိုးရိမ်သွားဟန်နှင့် ညီသူတကာ ကသောကမျောလေး ပြန်ဖြေရှင်း
ပြနေ၏။ ရှိ(စ်) အသံလေးထွက်အောင် ရယ်မောလိုက်ရင်း

“နောက်တာပါ ညီသူတရယ်၊ ယုံကြည်လို့ ရှင် ချိန်းတာ
လက်ခံလိုက်တာပေါ့၊ ရှင်ရဲ့ ရိုးသားဖြူစင်မှုကို ရှိ(စ်) အသိအမှတ်ပြု
နားလည်ပြီးသားလေ”

ရှိ(စ်) ဆိုလိုက်မှ ညီသူတ မျက်နှာလေး ပုံမှန်ပြန်တည်ငြိမ်
သွားကာ ဧည့်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်သည်။

“အို နှင်းဆီပန်းနဲ့တွေ့ မွှေးနေတာပဲ”

ရှိ(စ်) နှုတ်က တအံ့တဩလေး ရေရွတ်မိတော့ ညီသူတ
အခန်းထဲ ဝင်သွားကာ နံရံက ခလုတ်လေးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

လင်းရှင်းသွားသော အခန်းထဲမှာ ရပ်နေသော ညီသူတ မျက်နှာ
က နူးနူးညံ့ညံ့လေး ပြုံးနေသည်။ အမြဲတမ်း ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် တိရှပ်
တွေ ရှုပ်တွေပဲ ဝတ်ဆင်တတ်သော ညီသူတသည် အခုတော့ နို့နံရောင်
ရှုပ်အပေါ်က မီးခိုးရင့်ရင့်ကုတ်နှင့် မီးခိုးရောင် ဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်
ထားသည်။

ဒီလိုကျတော့လည်း ညီသူတသည် ရှင်းသန့်ချောမောသော
ရှပ်သွင်နှင့်ခန့်ညားနေ၏။

“အထဲကို ကြွခဲ့ပါ ရှိ(စ်)၊ ကိုယ်က ရှိ(စ်)ရောက်လာမှာမို့
အထူးပြုလုပ်ချက်တွေနဲ့ အလှဆင်ပေးထားတာလေ”

ရှိ(စ်) ခြေလှမ်းတွေ လှမ်းရွေ့ဖို့ သင်္ကေတလာခဲ့ကာ နှင်းဆီရနံ့
တွေ ကြိုင်သင်းနေသော ဧည့်ခန်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

“အို လှလိုက်တာ”

ရှိ(စ်) ပါးစပ်လေးအဟောင်းသားနှင့် နှင်းဆီဖြူတွေ ဝန်းရံခ
နေသော အခန်းထဲကို ငေးမောကြည့်မဆုံး ဖြစ်သွားခဲ့၏။

အလှပန်းအိုးတွေထဲမှာလည်း နှင်းဆီဖြူပွင့်တွေ နံရံတွေမှာ
လည်း နှင်းဆီဖြူတွေ အလှဆင်ထားသည်။

နံရံက မီးပွဲတွေနှင့် မျက်နှာကြက်က ရောင်စုံမီးခွဲကြီးကလည်း
နှင်းဆီဖြူတွေပေါ်ကို အလင်းရောင်တို့ ဖြန့်ပက်ပေးထား၏။

“နှင်းဆီခင်းထဲမှာမွှေးတဲ့ ကောင်မလေးကို ဂုဏ်ပြုကြိုဆိုတဲ့
အနေနဲ့ ကိုယ် နှင်းဆီဖြူတွေနဲ့ ကြိုဆိုလိုက်တာပါ”

ညီသူတ စကားကြောင့် ရှိ(စ်) မျက်ဝန်းလေးတွေ ပိုင်းစက်ကာ
လှမ်းကြည့်ရင်း

“ဟင် ကျွန်မကို မာမိက နှင်းဆီခင်းထဲမှာမွှေးတဲ့အကြောင်း
ရှင် ဘယ်လိုသိနေတာလဲ ညီသူတ”

ရှိ(စ်)အမေးကို ညီသူတက အပြုံးရိပ်ဖြာနေဆဲ နှုတ်ခမ်းလေး
တွေနှင့် စိုက်ငေးကြည့်ရင်း

“ဘွား ပြောပြတာလေ၊ ဒါကြောင့် ရှိ(စ်)ရဲ့ နာမည်ကိုတောင်
တော်ဝင်ရှိ(စ်)လို့ ပေးထားတာ မဟုတ်လား”

“ဟယ် ဘွားတို့က ဘာမှန်းလည်းမသိဘူး၊ သူများအကြောင်း

ရိုး(စ်) မျက်ဝန်းလေးငိုဝ်းစက် ရင်ဘတ်လေးဖိကာ အံ့သြသွား
မိတဲ့အထိပါပဲ။

မြက်ခင်းပြင်၏ အလယ်ဗဟိုမှာ ပြင်ဆင်ထားသော စားပွဲပိုင်း
ပေါ်မှာလည်း အငွေ့တလူလူနှင့် စားသောက်စရာတွေက နံလင်နေသည်။
ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းလေးနှစ်ယောက်က လက်ကလေးတွေ နောက်ပစ်ကာ
ရပ်နေ၏။

“ဒါ ဒါတွေက ဘယ်တုန်းက ပြင်ဆင်ထားလိုက်တာလဲ ညီ
သုတ”

“ကိုယ်နဲ့မင်း အိမ်ထဲမှာရှိနေတဲ့အချိန်လေးမှာ ဟောဒီ ညီလေး
နှစ်ယောက် ပြင်ဆင်ပေးလိုက်တာပေါ့”

ရိုး(စ်) အံ့သြလောက်အောင် ညီသုတရဲ့ အစီအမံတွေက မျက်
လှည့်ပြပွဲလို အံ့အားသင့်စရာတွေချည်းပါပဲ။

“ကဲ ညီလေးတို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အေးဆေးသွားနားကြ
ပါ။ ပြီးမှ ကိုယ် အကြောင်းကြားလိုက်မယ်”

စားပွဲထိုး ချာတိတ်နှစ်ယောက် ခေါင်းလေးတွေ ညိတ်ကာ
ထွက်သွားကြသည်။ ရိုး(စ်) စားပွဲပိုင်းက ထိုင်ခုံလေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း
နံလင်လှသော ဟင်းပွဲတွေကို တစ်ချက်စေ့ကြည့်မိ၏။

“မြည်းကြည့်ပါဦး ရိုး(စ်) အရသာက ရယ်နေနော်”

ရိုး(စ်) အသားဖတ်လေးတစ်ဖတ်ကို တူလေးတစ်ခုနှင့် ညှစ်ကာ
စားကြည့်လိုက်သည်။

ကောင်းမွန်သော အရသာကြောင့် ရိုး(စ်) သဘောကျစွာဖြင့်
ခေါင်းလေးတညိတ်ညိတ်ပြုရင်း

“အိုး တကယ်ကောင်းလိုက်တာ၊ ရိုး(စ်)တော့ ပိုပြီးတောင်
အိုက်ဆာသွားပြီ ညီသုတရဲ့ သင့်ခယူ သင့်ခယူ”

ရိုး(စ်) ကြည်ကြည်နူးနူးလေးဆိုတော့ ညီသုတ ရိုး(စ်)နှင့် မျက်နှာ
ချင်းဆိုင် ခုံလေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း လည်ပင်ရှည်ဖန်ခွက်လှလှလေးနှစ်ခွက်
ဆဲ ဝိုင်အနည်းငယ်ထည့်ကာ ရိုး(စ်)ကို လှမ်းပေးသည်။

ရိုး(စ်) ဝိုင်ခွက်ကို လှမ်းယူပြီးကာမှ ဝမ်းထဲက ရင်သွေးကို
သတိရသွားတာမို့ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ဒါကိုပဲ ညီသုတ သတိထားမိသွားခဲ့ကာ ရိုး(စ်)ကို သောက်လေ
ဘူသော အမူအရာနှင့် မေးဆတ်ပြသည်။

“ဟင့်အင်း ရိုး(စ်) မသောက်တော့ဘူး ညီသုတ”

“ဘာလို့လဲ ရိုး(စ်)ရဲ့ ဒါ မိန်းကလေးတွေ သောက်တဲ့ ဝိုင်ပါ၊
အေးပါဘူး”

“ဟင့်အင်း ကျွန်မ မသောက်ချင်လို့ပါ။ မသောက်တော့ဘူး
နော်”

လက်ကလေး တကာကာနှင့် ငြင်းနေသော ရိုး(စ်)ကို ညီသုတ
ကြည့်ကာ သူ့ရဲ့ခွက်လေးကိုပဲ မော့သောက်သည်။

မျက်နှာလေးတစ်ချက် ရှုံ့သွားသော ညီသုတကြည့်ကာ ရိုး(စ်)
သံလေးထွက်ကာ ခစ်ခနဲ ရယ်မိ၏။

“ဘာရယ်တာလဲ ရှိ(စ်)ရဲ့”

“အဟင်း ဝိုင်သောက်ပြီး မျက်နှာရှုံ့သွားလို့ပါ ညီသုတရဲ့”

“ကိုယ်မှ အရက်မသောက်တတ်တာ၊ အခုတောင် ဒင်နာဖွဲ့လေး အသက်ဝင်သွားအောင် ရှိ(စ်)နဲ့အတူ ဝိုင်တစ်ခွက်သောက်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားလို့ သောက်တာပါ”

“ဆောနီး ညီသုတရယ် ဒီနေ့ ရှိ(စ်) တကယ်ကို ဆန္ဒမရှိလို့ပါ စိတ်မရှိပါနဲ့နော်”

“ရတယ် ရှိ(စ်) စားစရာတွေတော့ စားနော်၊ ရှိ(စ်) နစ်သက်မယ်ထင်တဲ့ အစားအစာတွေ ကိုယ် စိစဉ်ပေးထားတာပါ”

ရှိ(စ်) ခေါင်းလေးညိတ်ပြကာ အသားကင်တုံးကို စားပါးလေးနှင့် လှီးကာ ခက်ရင်းလေးနှင့်ထိုးယူရင်း

“ရှင်က ရှိ(စ်) ဂျပန်စာကြိုက်တတ်မှန်းလည်း သိတာပဲနော်”

ရှိ(စ်) စကားကို ညီသုတ ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းညိတ်နေပြန်တော့ ရှိ(စ်) မျက်စောင်းလေးထိုးရင်း

“ဘာလဲ ထုံးစံအတိုင်း ဘွားဆီက ခုံစမ်းတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ ရှိ(စ်)ရယ်၊ အရှင်းဆုံးပြောရရင် ဘွားက ကိုယ့်ကို ခင်မင်တယ်၊ မြွေးသမက် တော်ချင်နေပုံလည်းရတယ်၊ အဟဲ ဒါလည်း ကိုယ့်အရည်အချင်းကြောင့်ပေါ့”

ခေါင်းလေးမော့ ရင်ကော့ပြကာ ညီသုတ ရယ်မောမောလေး ပြောနေတာကြည့်ရင်း ရှိ(စ်) ရင်ထဲမှာ အမည်မဖော်တတ်သော ဝေဒနာ

တစ်ခု ဖြစ်သွားသည်။

ရှိ(စ်) အဖြစ်မှန်ကို ကြားလိုက်လျှင်ကော ညီသုတ အခုလို ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနိုင်မည်လား။

ထိုအတွေးကြီးကြောင့် ရှိ(စ်) စားလက်စ ထမင်းကိုတောင် ဆက်ပြီး မစားချင်အောင်ဖြစ်သွား၏။ ရင်ထဲမှာ အလိုလို နှံ့ချိသွားသည်။

“ဟင် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ရှိ(စ်)ရဲ့ စားလေ”

“တော်ပြီ ညီသုတရယ်၊ ကျွန်မ ရှင်ကိုပြောပြမယ့် ကျွန်မရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကြီးက ရုတ်တရက် ခေါင်းထဲဝင်လာလို့”

ရှိ(စ်) စကားကြောင့် ညီသုတ မျက်နှာပေါ်က အံ့သြရိပ်တွေ အရိပ်ထင်သွားခဲ့သည်။ လက်ထဲက ဇွန်းနှင့်ခက်ရင်းကို အသာပြန်ချကာ တစ်ရှူးစလေးတစ်ချက်ဆွဲယူကာ နှုတ်ခမ်းတွေကို တို့သုတ်၏။

ရှိ(စ်) စကားတွေက သူ့အတွက် ပဟေဠိဆန်လွန်းနေတာတော့ အသေအချာပဲဖြစ်သည်။

အံ့သြရိပ်ထင်နေသော မျက်ဝန်းတွေကတော့ ရှိ(စ်) မျက်နှာလေးဆီက ရွေ့လျားမသွားခဲ့ဘဲ စူးစူးနစ်နစ် ရှိနေဆဲ။

တကယ်တမ်းကျ၊ ရှိ(စ်) နှုတ်က ဖွင့်ဟဖို့ တွန့်ဆုတ်နေတာ အမှန်။ ရှိ(စ်) ဆုံးဖြတ်ပြီး လုပ်ဆောင်ခဲ့သောကိစ္စကြီးအတွက် နောင်တတစ်ခုရင်ထဲမှာ ဖြစ်တည်နေခဲ့တာ အမှန်။

“ရှိ(စ်) ရှိ(စ်)ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်”

“ရှိ(စ်) ပြောပြပါမယ် ညီသုတ၊ ဒီကိစ္စက လျှို့ဝှက်ထားလို့ရ

တဲ့အရာမဟုတ်သလို ရှိ(စ်) ကိုယ်တိုင်ကလည်း လိမ်ညာထားသလို မဖြစ်ချင်ဘူး။ ရှင်ဆီက အချစ်ကို ကျွန်မ စိတ်သန့်သန့်နဲ့ လက်ခံချင်တယ်။ ကျွန်မဆီက ရှင် မျှော်လင့်နေတဲ့ အချစ်ကိုလည်း အရှိသားဆုံးပေးဆပ် ချင်တယ်။ ဒါ ကျွန်မ ရင်ထဲက အလေးနက်ဆုံး ဆန္ဒတစ်ခုပဲ။

အခုချိန်ထိ ရှိ(စ်)စကားတွေက ပဟေဠိဆန်နေတုန်းမို့ ညီသုတ သိချင်စိတ်တို့ တားဆီးမရဖြစ်နေတာ အထင်အရှား။

“ကိုယ့်ကို စိတ်လှုပ်ရှားအောင် မနောက်ပါနဲ့ ရှိ(စ်)ရ၊ ရှိ(စ်) ကျီစားပုံက ကိုယ့်ကို ရင်ထိတ်စေတယ်”

“ဟင့်အင်း ရှိ(စ်) နောက်ပြောင်ကျီစားနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အလေးအနက် ပြောနေတာပါ ညီသုတ”

“ကိုယ် နားထောင်နေပါတယ် ရှိ(စ်)”

မျက်နှာလှလှလေးက အလေးအနက် တည်ကြည်နေတော့ ညီသုတ ကိုယ်တိုင်လည်း အလေးအနက်လေး နားစွင့်ထားမိသည်။

ရှိ(စ်) ဘာကြောင့် ဒီစကားတွေ ပြောနေခဲ့တာလဲ။ ရှိ(စ်)ရဲ့ အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့အတွက် ခက်ခဲလွန်းနေသည်လား။ သူ မြင်တွေ့နေ ခဲ့ရသော ရှိ(စ်) မျက်ဝန်းတွေထဲက ချစ်ခြင်းတွေက ပြောင်းလဲနေခဲ့ပြီ လား။

“ကျွန်မ အပျိုစင်တစ်ယောက်ဆိုတာတော့ အမှန်ပါ ညီသုတ”

“အဟက် ဟား ဟား ရှိ(စ်) ရှိ(စ်)ရယ် မင်း တော်တော် နောက်တာပဲ။ ရှိ(စ်) အပျိုစင်ဆိုတာ ကိုယ်သိတယ်။ ကိုယ်တင်မကဘူး”

ဒီညီသုတလည်း အပျိုစင်တစ်ယောက်ဆိုတာတော့ အမှန်ပါ။ ရှင်ခွင့်လည်း ရှေးအခါစောခဲ့ပြီ ၁၁၇

အားလုံးက သိပြီးသားပဲကွာ။ ဒီသံသယကြီး ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ မရှိဘူး။ ပြီးတော့ မင်းကို ကိုယ်ချစ်တဲ့ ချစ်ခြင်းနဲ့လည်း မသက်ဆိုင်ပါဘူး။”

ရှိ(စ်) စကားကို ညီသုတ အားပါးတရ ရယ်မောရင်း ဖြေရှင်း ပြနေသေး၏။ ရှိ(စ်) စကားရဲ့ ဆိုလိုရင်းကို ညီသုတ မသိသေးပါ။

“ခဏနေဦး ညီသုတ။ အပျိုစင်တစ်ယောက်ရဲ့ဦးကိတ်ထဲမှာ သန္ဓေ သားလေးရှိနေတယ်ဆိုရင်ကော”

“ဗျာ ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ် ညီသုတ။ ဒါ အမှန်ပဲ ကျွန်မ ဝမ်းထဲမှာ ရင်သွေး လေး ရှိနေပြီ”

“ဟင်”

“ချလွမ် ခွမ်း”

မယုံနိုင်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ညီသုတ တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွားခဲ့၏။ စားပွဲပေါ်တင်ထားသော လက်တွေက သတိလက်လွတ်နှင့် ဝိုင်ခွက်လေးကို တွန်းတိုက်ချပစ်မိတဲ့အထိ။

အံ့ဩမှုတွေ၊ မယုံနိုင်မှုတွေနှင့် ရှိ(စ်)မျက်နှာကို သူ ထိတ်လန့် စွာ ကြည့်ရင်း ရှိ(စ်) ရှင်းပြနေသော စကားတွေကိုလည်း ယုံကြည်ဖို့ ခက်ခဲစွာ ခေါင်းတွေ ခါရမ်းနေမိတော့သည်။

ဟင့်အင်း မနောက်ပါနဲ့ ရှိ(စ်)ရယ်။ ကိုယ့်ကို ချောက်ချားအောင် မင်း မနောက်လိုက်ပါနဲ့။

အခန်း (၁၃)

“ဟာ ဘာလဲကွာ အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ အိမ်ထောင်မရှိတဲ့ ဆင်ဂဲလ်တစ်ယောက်က မျိုးရိုးဗီဇတက်ကနေ ဖန်ပြန်သန္ဓေ ထည့်လာ တယ်တဲ့ ဟား မိုက်မဲလိုက်တာ”

ညီသုတ အခန်းထဲမှာ အရူးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲ နေသည်။ ခြေလှမ်းတွေက ဂနာမငြိမ်မိ၊ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေ သည်။ ခေါင်းကိုခါရမ်းပြီး အံတကြိတ်ကြိတ် တက်တခေါက်ခေါက်။

“ညီ မင်း ဘာတွေပေါက်ကွဲနေတာလဲ”

ညီသုတ ပန်းကိုပုတ်ကာ နေစိုး မေးသည်။ ရင်ဖွင့်ပေါက်ကွဲစရာ အဖော်မရှိဖြစ်နေတုန်း နေစိုး ရောက်လာတာမို့ ညီသုတ ကျေနပ်သွား၏။ နေစိုး လက်ကိုဆွဲကာ ဧည့်ခန်းထဲက ဆိုဖာထိုင်ခုံဆီ ခေါ်ခို သည်။ ပြီးတော့ သူနှင့်အတူ ထိုင်စေ၏။

“ငါပြောတာ နားထောင်ပေးပါကွာ၊ ငါ့အဖြစ်က လုံးဝအဓိပ္ပာယ်

မရှိတဲ့လုပ်ရပ်ကို ဘဝနဲ့ရင်းပြီး လုပ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမကိုမှ အသေအကြေ စွဲလန်းနေမိတဲ့အဖြစ်မျိုးကွ၊ တကယ်ကွာ ရှိ(စ်) လုပ်ရပ်က ကြောင် တောင်တောင်နိုင်လွန်းတယ်”

“ရှိ(စ်) မင်းရဲ့ လေဒီလေးလား ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူနှင့်ရှိ(စ်)အကြောင်း သိနေသော နေစိုးက မေးနေတော့ သူ ရှိ(စ်) ပြောပြသောအကြောင်းတွေကို ပြန်ပြောပြမိသည်။ တော်ဝင် ရှိ(စ်) ဆိုသော မိန်းကလေးသည် ငေးလောက်အောင် လှပချောမော သလောက် မယုံနိုင်စရာကောင်းလောက်အောင်လည်း စိတ်ထင်ရာလုပ် တတ်ခဲ့သူပဲဖြစ်သည်။

နေစိုး ကြားကြားခြင်း မယုံနိုင်သလို မျက်မှောင်ကြီးကုပ် မင် သက်နေသေးသည်။

“စဉ်းစားကြည့်ကွာ၊ ဘယ်လောက် ဆိုးရွားလိုက်တဲ့ ကိစ္စကြီး ယဲ”

“အေးကွာ တော်ရုံ မိန်းကလေးတောင် မလုပ်ရဲ မလုပ်သင့်တဲ့ ကိစ္စကြီးပါလား၊ မင်းရဲ့ရှိ(စ်)ကတော့ အာဂမိန်းမပဲ”

နေစိုး ခေါင်းတခါခါနှင့် ဝေဖန်သည်။ ညီသုတ ရင်ထဲက နှုန်းကြပ်နေသော ခံစားချက်တွေကို စာနာနားလည်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဆွေးသိပ်နှစ်သိမ့်ဖို့ စကားလုံးတွေလည်း ပျောက်ဆုံးနေသည်။

တကယ့်ကို မိုက်ရှူးရဲဆန်သော လုပ်ရပ်တစ်ခုပါလား။ တော်ဝင် ရှိ(စ်) သည် ပုံမှန်အသိစိတ်မရှိသော ရူးကြောင်ကြောင် မိန်းမတစ်ယောက်

ဟု မညှာမတာ ဝေဖန်လိုက်ချင်သည်။

“တော်တော်တော့ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့လုပ်ရပ်ကွာ၊ ဒီကိစ္စကြီးက တိုမြန်မာမိန်းကလေးတွေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို အတော်ထိပါးစေတဲ့ကိစ္စပဲ ကိုယ့်အနာဂတ်ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးကို မြေမြှုပ်ပစ်ရလောက်အောင် ဖိုက်တွင်းနက်ရသလား၊ နေပါဦး သူ ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်တာလဲကွာ”

“အဓိကက ဘွား ပေးစားမယ့် ယောက်ျားကို မယူချင်လို့ပဲ ကွာ”

“ဟာ ဒါဆိုလည်း တခြားနည်းနဲ့ ငြင်းလို့ရတာပဲကွာ၊ သူ့ဘာကို ရင်းစရာလား”

“ရို(စ်) ခံယူချက်က အချစ်ကို လက်မခံဘူး၊ မယုံဘူး၊ ဘယ်တော့မှ ယောက်ျားမယူဘူးလို့ ရည်ရွယ်ထားတာ၊ ဒါကြောင့် ဘွားလိုချင်တဲ့ ရင်သွေးရဖို့အတွက် အမေရိကားက စီစဉ်ခဲ့တာ”

“ငါ သဘောပေါက်ပြီ၊ မင်းနဲ့ဆုံတွေ့မှ သူ့နှလုံးသားက ချစ်တတ်သွားတာ မဟုတ်လား”

“ရို(စ်) ဝန်ခံတယ် နေဦး”

“ဒါဆို မင်း ဆုံးဖြတ်ချက်က ဘာလဲ ညီ”

နေဦး မေးတော့ သူ ဘာမှတုံ့ပြန်မဖြေနိုင်ခဲ့တာလည်း အမှန်ဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်သောကိစ္စကြီးကို ရို(စ်)နှုတ်က ဝမ်းချိန်မှာ သူ ယုံရခက်စွာ တုန်လှုပ်ခဲ့သည်။

“တို့ သဘောပေါက်လိုက်ပြီ ညီသုတ၊ ရို(စ်) လုပ်ခဲ့တာကြီး

ဘယ်ယောက်ျားမှ လက်မခံနိုင်တဲ့ကိစ္စကြီးဆိုတာ ရို(စ်) လက်ခံပါတယ်၊ ညီသုတကိုလည်း နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ တို့အမှားကြီးအတွက် အချစ်တစ်ခုကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရတယ်လို့ သဘောထားပါတယ် ညီသုတရယ်”

ဒင်နာညက ရို(စ်) သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပြန်သွားခဲ့သည်။ သူ့မှာသာ ရို(စ်)ကို နားလည်ရခက်သော ခံစားချက်တွေနှင့် ရှုပ်ထွေးမွန်းကြပ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်အဖြစ်။

“မင်းခြေလှမ်းတွေ နောက်ပြန်ဆုတ်ဖို့ အချိန်မီပါသေးတယ်ကွာ”

နေဦး အကြံပေးစကားက သူ့ရင်ထဲကို ဂူခနဲ နာကျင်စေသည်။ ရို(စ်)ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရမည်တဲ့လား။

ထိုမေးခွန်းကြီးကို သူ သိပ်ကြောက်ပါသည်။ ညကလည်း ချောက်ချားစိတ်တွေနှင့် အိပ်မရခဲ့ပါ။

ရို(စ်)ကို စွန့်လွှတ်ပစ်လိုက်ဖို့ဆိုတာ သိပ်ကို ခက်ခဲလွန်းအောင် နှလုံးသားက လက်ခံရခက်သော အရာဖြစ်သည်။ ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဟာလာဟင်းလင်းနှင့် ဘဝတစ်ခုလုံး အဓိပ္ပာယ်မဲ့သွားနိုင်သည်။

နှလုံးသားမှာ စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ဝင်နေသော မြားတစ်စင်းကို သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ထွက်ခံကာ နုတ်ယူရမည်တဲ့လား။

“ငါ ရို(စ်)ကို တကယ်ချစ်တာကွာ”

နေဦး သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ပင့်သက်ရှိက်သည်။ အနီးဆုံး ပေါင်းသင်းလာသူမို့ ညီသုတ နှလုံးသားကို သူ သိပါသည်။

“ဒါဆိုလည်း မင်းစဉ်းစားပေါ့ကွာ၊ မင်းမိဘတွေက ဒီလို မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ချွေးမတော်ဖို့ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

နေစိုး စကားကိုတော့ သူ လက်ခံပါသည်။ သူ့မိဘတွေက အချစ်ရေးကိစ္စမှာ သူ့ကို နောင်ကြီးတွေနှင့် တုပ်နှောင်မထားခဲ့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုသိက္ခာတရားနှင့်ပတ်သက်တာမျိုးတော့ လက်ခံမှာမဟုတ်။

မြန်မာဆန်သော ဖေဖေနှင့်မေမေသည် အိမ်ထောင်မရှိသော ကလေးအမေတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လက်ခံမည်မထင်ပါ။

“ဟူး ငါ တကယ် ခံစားရတယ်ကွာ”

သူ့ရင်ထဲက မွန်းကြပ်မှုတွေကို ပင့်သက်ရှိက် မှုတ်ထုတ်မိပြန် သည်။ ဒါပေမဲ့လည်း ထိုအပူတွေက ရင်ထဲမှာ လျော့ပါးမသွားနိုင်ပါ။

ရိုး(စ်)ရယ် မင်းကိုငါ နားလည်ရခက်လိုက်တာ။

ဘာကြောင့်များ စိတ်ထင်ရာအတိုင်း မင်းလုပ်ခဲ့တာလဲ။ ကိုယ် က ခွင့်လွှတ်နိုင်တယ်ဆိုရင်တောင် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မျက်နှာမပြရဲလောက် တဲ့ကိစ္စကြီးအတွက်...။

တွေးရင်း ရင်ထဲမှာ မောဟိုက်မှု ဝေဒနာတွေက တိုးလာပြန် သည်။

အချစ်ဆိုတာက သူ့ဘဝမှာ ဖျော်စရာတစ်ခုဟု ယုံကြည်ထား ခဲ့သမျှ အခုတော့ ပူလောင်စရာကောင်းလိုက်တာ။

ဒီချစ်ခြင်းကိုမှ သူ့ကိုယ်တိုင်က မြတ်နိုးစွာ တွယ်မက်သွားမိ သည့်အဖြစ်မှာ...။

အခန်း (၁၄)

ဘယ်တုန်းကမှ အိမ်မပြုခဲ့သောသူ ဒီရက်တွေမှာတော့ အိမ်ထဲ က အပြင်မထွက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

ရိုး(စ်)နှင့်ပတ်သက်သော အတွေးတွေကသာ သူ့ကို နေ့နေ့ညည ငြီးမိုးထားခဲ့သည်။ ရိုး(စ်)အကြောင်း စဉ်းစားတိုင်း အာရုံထဲဝင်ရောက် သာတာ ရိုး(စ်) ဖန်ပြုနိုင်သန္ဓေသားကိစ္စကို ဖြစ်သည်။

ဘယ်လိုမှ ပြုပြင်လို့မရသောကိစ္စကြီးကို ရိုး(စ်) ပြုခဲ့ပြီးပြီ။ ထို့အတွက် ရိုး(စ်)ကို သူ မြတ်နိုးမိသော ချစ်ခြင်းတွေကို ရုပ်သိမ်းအဆုံး သတ်လိုက်ရမည်လား။

ဒါ ရိုး(စ်)ရဲ့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်သော အပြစ်ကြီးတစ်ခုလား။ မသက် ဆိုင်ဟု သူ ထင်သည်။

ရိုး(စ်)ကို သူ့ချစ်တာ ဘာကြောင့်လဲ။ ရိုး(စ်)ရဲ့အလှကြောင့်လား။

သေချာတာက ထိုအချက်တစ်ခုတည်းကြောင့် မဟုတ်တာ သေချာလွန်းပါသည်။

ရှိ(စ်)ရဲ့နှလုံးသားကို သူ မြတ်နိုးခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ သူ မြတ်သော ရှိ(စ်)နှလုံးသားသည်လည်း ဖြူစင်ရိုးသားခဲ့တာတော့ သူ ယုံသည်အချစ်ကို အချစ်နှင့်ပဲ သူ ဆုံးဖြတ်သင့်သည်လား။

သေချာသည်က ရှိ(စ်)ကို တစ်ရက်လေးတောင်မှ သူ မမြေ့မတွေ့ရလျှင် နေလို့ထိုင်လို့မရတာ ဖြစ်သည်။

တစ်သက်လုံး ရှိ(စ်)ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ဖို့ဆိုသည်က

“ဟိ ဟိ”

ဟွန်းသံနှစ်ချက်ပေးကာဝင်လာသော နေစိုးရဲ့ကားလေးကြောသို့ အတွေးတွေ ပြတ်တောက်သွားခဲ့သည်။

ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကားလေးကို ထိုးရပ်လိုက်ပြီး တံခါးဖွင့်ကာ နေစိုး ဆင်းလာသည်။ ညဉ့်ခန်းထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေသော သူ့ကိုမြင်တော့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်ဝင်လာရင်း

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲကွာ၊ အိမ်ထဲကအိမ်ပြင် မထွက်အိမ်တွင်းပုန်း ကုလားလုပ်နေတာလား”

သူ ဘာမှပြန်မဖြေဖြစ်ဘဲ နေစိုးကိုပဲ ကြည့်နေလိုက်သည်။ နေစိုးက သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း

“ဘာလဲ မင်း ခံစားချက်တွေကို ကြိုးစားဖြေဖျောက်ကြည့်တာလား”

“ငါ ဝန်ခံတယ် နေစိုး၊ ဒါပေမဲ့ ရှိ(စ်)ကို ငါ မေ့လို့မရဘူး”

“ဒါဆိုလည်း အချစ်မှာ မျက်စိမရှိဘူးဆိုတဲ့ နှလုံးကို ထုံးမူပြီး ရှိ(စ်)ကို လက်ထပ်လိုက်ပေါ့ကွာ”

“ငါ ရှိ(စ်)ကို မစွန့်နိုင်တာ သေချာလွန်းနေပြီ၊ ရှိ(စ်)နဲ့ငါ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်ကြတာ သေချာတယ်”

နေစိုး သူ့ကို ဘာတစ်ခုနဲ့မှ မပြောဘဲ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

အချစ်ကို ဘဝရဲ့အပျင်းပြေ ကစားစရာလို့ သဘောထားခဲ့တဲ့ ညီသုတအဖြစ်က တကယ့်အချစ်နဲ့တွေ့တော့ မထွေးနိုင်မအံ့နိုင် ဖြစ်နေရပြီ။

“ရှိ(စ်) ဘာတွေပဲမှားခဲ့ မှားခဲ့ ဘဝနဲ့ပုံပြီး မှားခဲ့ရင်တောင် ခွင့်လွှတ်နိုင်တယ်ကွာ”

ပြောရင်း သူ့စားပွဲပေါ်က ဟန်းဖုန်းလေးကို ကောက်ယူကာ နန်းနံပါတ်တစ်ခုကို နှိပ်ခေါ်သည်။

“ဪ ဘွားလား၊ ကျွန်တော် ညီသုတပါ”

“...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွား၊ အလုပ်ကိစ္စလေး ရှုပ်ထွေးနေလို့ပါ၊ ဒါနဲ့ ရှိ(စ်)ကော ဘယ်မှာလဲ ဘွား”

“...”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ဘွား”

ညီသုတ ဖုန်းလေးကို ပြန်ပိတ်ပြီး သုတ်ခနဲ ထရပ်သည်။

“ဒါက ဘယ်လဲကွ”

“ရဲ့(စ်)ဆီသွားမလို့ မင်း ကားပါတယ်မှီလား လိုက်ခဲ့ကွာ မင်းကားနဲ့ပဲ လစ်မယ်”

ချက်ချင်းကြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်သော ညီသုတ ဆုံးဖြတ်ချက် အတွက်တော့ နေစိုး အံ့သြခြင်း မဖြစ်မိပါ။

အချစ်ဆိုတာ လောကကြီးမှာ အင်အားအကြီးမားဆုံးအရာပဲ ဖြစ်သည်။ ဒီအချစ်ကြောင့်ပဲ သမိုင်းအဆက်ဆက် ရာဇဝင်တွင်မည့် အဖြစ်တွေ အများကြီး ရှိခဲ့သည်။ ရှင်မွေးလွန်းနှင့်မင်းနန္ဒာ၊ ရှိမိယိုနှင့် လျှူးလီယက်၊ မယ်သီတာနှင့်ဒဿဂီရိ။

အချစ်အတွက် တစ်ဘဝလုံးပုံအပ်ခဲ့ကြသူတွေမှ အများကြီးပါ။ ဒါကို မိုက်မဲခြင်းဟု သူ မဆိုချင်တော့ပါ။

ညီသုတ မောင်းခိုင်းသော နေစိုးကိုပဲ သူ့ကားလေးကို ဦးတည် မောင်းနှင်ခဲ့လိုက်ပါသည်။

ရဲ့(စ်) ကလေးပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်လေးထဲမှာ မိနိမိနှင့်အတူ ဝယ်ခြမ်းနေတာကို သူ မြင်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ကားပေါ်က မဆင်းသေးဘဲ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ရဲ့(စ်) ဝတ်ဆင်ထားတာက အနီရဲ့ ကိုယ်ကြပ်ခါးရှည်အင်္ကျီ လေးနှင့် အပြာနုကိုယ်ကြပ်ဘောင်းဘီလေးပဲဖြစ်သည်။

တကယ့်ကို လှပကျော့ရှင်းလွန်းတဲ့ အဖျိုစင်လေးရဲ့ ဝမ်းထဲမှာ

သန္ဓေသားလေးရှိနေတာကို ဘယ်သူ မြင်နိုင်မှာလဲ။

သူတောင်မှ ရဲ့(စ်)နှုတ်က ဝန်ခံပြောမှ သိခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။

ပေးပေးနှင့်မေမေတို့လည်း သိနိုင်မှာ မဟုတ်ကြပါ။

နတ်မိမယ်လေးလို လှပသော ရဲ့(စ်)ကို မြင်တာနှင့် မေမေနှင့် မေမေတို့ နှစ်သက်သဘောကျသွားကြမှာ သိပ်ကို သေချာပါသည်။

“မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ ညီ”

နံဘေးက နေစိုးက သူ့ပခုံးကိုပုတ်ကာ သတိပေးတော့မှ သူ ရဲ့(စ်)တို့ဆီက အကြည့်တွေ ပြန်ရပ်သိမ်းရင်း

“ဟိုမှာလေကွာ ရဲ့(စ်)နဲ့မိနိမိနဲ့ ရှိနေတယ်”

“ငါ မြင်ပါတယ်ကွာ၊ မင်း ဘာလို့ သွားမတွေ့သေးတာလဲ”

“ငါ သွားလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ သူ့ကိုငါ နောက်ထပ်တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက် စိတ်ဆိုးပြမလားလို့”

“သေလိုက် မင်းလား နေနိုင်မှာလား”

နေစိုး မျက်နှာမဲ့ကာ ပြောသည်။ ထိုအခိုက်မှာပဲ ဆိုင်လေးထဲ က ထွက်လာတာ မိနိမိနဲ့ ဖြစ်သည်။

ရဲ့(စ်)ကတော့ ကောင်တာလေးမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ မိနိမိနဲ့ ဦးတည် လျှောက်လာတာက သူတို့ဆီ ဖြစ်နေတာမို့ အံ့သြသွား၏။

ကားထဲမှာ ငုတ်တုတ်ရှိနေသော သူတို့ကို မိနိမိနဲ့က မြင်တွေ့ သွားခဲ့ပါသည်။

“ဟယ် နေစိုး”

နေဦးနှင့် သိနေသော မိန့်မိန့်က နှုတ်ဆက်တော့ နေဦးလည်း ပြုံးပြဲနှုတ်ဆက်ရင်း

“မိန့် နင် ဘယ်လာတာလဲ”

“ရိုး(စ်)လေ ဈေးဝယ်လာလို့ ငါလိုက်လာတာ၊ ကလေးအင်္ကျီ လေးတွေ ဝယ်ပြီးမှ ပိုက်ဆံအိတ်က ကားထဲကျန်ခဲ့လို့ဟ”

သည်တော့မှပဲ ရိုး(စ်)တို့ ကားလေး ရပ်ထားတာ သူတို့ကား နံဘေးမှာ ဆိုတာသိလိုက်သည်။ မိန့်မိန့် အကြည့်တွေ သူ့ဆီ ဦးတည် လာရင်း

“ဪ ညီသူတလည်း ပါတာကိုး”

“အင်း နေကောင်းတယ်နော် မိန့်မိန့်”

“မိန့်က ကောင်းပါတယ်၊ မကောင်းတာက ရိုး(စ်)လေ”

“ဗျာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စားမဝင်အိပ်မပျော်ဖြစ်နေတာ၊ အခုတောင် ဘွားက ကလေး အသုံးအဆောင်တွေ ဝယ်ခိုင်းလို့ အပြင်ကို ထွက်လာတာ”

ရိုး(စ်) ဒီလိုခံစားနေရသည်ဆိုတော့ သူ စိတ်မကောင်းပါ။ တကယ်ဆို ရိုး(စ်)ကို သူ ဖုန်းလေးတစ်ချက်တောင် မဆက်မိတာကို နောင်တရမိ၏။

“ကိုယ်လည်း ရိုး(စ်)နဲ့မတွေ့ရတဲ့ရက်တွေမှာ တော်တော် ခံစား ခဲ့ရတာပါပဲ မိန့်မိန့်၊ တကယ်ဆို ရိုး(စ်) ဘာပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ ပစ်ပစ်ခါခါ မပြောရက်သင့်ဘူး၊ အခုတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရိုး(စ်)ကို တွေ့ချင်လို့

လာခဲ့တာပါ”

“ဒါဆို ရှင်တို့တွေ့လိုက်လေ၊ ရိုး(စ်)ကတော့ ရှင်ကို နားလည် တယ်တဲ့”

ကျူးလွန်ကွဲလွန်ထားသည့် အပြစ်ကြီးအတွက် ရိုး(စ်)တကယ် နောင်တရနေခဲ့ သည်ထင်ပါသည်။ အခုချိန်မှာ မြင်မရနိုင်သော အမှား ကြီးအတွက် ရိုး(စ်)ကိုလည်း အပြစ်မတင်ရက်တော့ပါ။

ရိုး(စ်) စိတ်ချမ်းသာစွာပဲ ရှင်သန်စေချင်သည်။ ရိုး(စ်) ဝမ်းထဲ မှာရှိနေသော ရင်သွေးလေးနှင့် ရိုး(စ်)အတွက် သူ စာနာမိသည်။

ကားထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ကိုယူကာ မိန့်မိန့် ဆိုင်ဘက်ပြန်လှည့် သွား၏။ မိန့်မိန့်ပြောလိုက်တာကြောင့် ထင်သည်။ ရိုး(စ်) ကောင်တာလေး က အပြင်ကို လှမ်းကြည့်၏။

သူ ကားထဲက ထွက်ကာ ရိုး(စ်)ကို လက်ပြဲနှုတ်ဆက်လိုက်တော့ ရိုး(စ်) ဆိုင်ထဲက လှမ်းထွက်လာ၏။

သူလည်း ရိုး(စ်)ရှိရာကို ခပ်သွက်သွက်လေး လျှောက်ခဲ့မိ၏။ နှစ်ဦးမျက်နှာချင်းဆိုင်အဆုံမှာ ရိုး(စ်)မျက်နှာလေးကို သူ ကြည့် ခဲ့မဝအောင် မင်သက်နေမိဆဲ။ ရိုး(စ်) အပြုံးလေးနှင့် သူ့ရှေ့မှာရပ်ရင်း

“ညီသူတ”

ရိုး(စ်) ဝမ်းသာသံလေးနှင့် ခေါ်ပြီးမှ မျက်လွှာလေးချ ငြိမ်သက် သွားခဲ့၏။ သူနှင့်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သောကိစ္စတွေကို ရိုး(စ်) ပြန်အမှတ်ရသွားပုံ မိမိ။

ခပ်ကြောင်ကြောင် လုပ်ရပ်တွေနှင့် ဘဝမှာနေသားကျနေတဲ့ မိန်းမလို့ သူမကိုယ်သူမ ဝန်ခံခဲ့သည့် ရှိ(စ်)ကို သူ အပြစ်မမြင်ရက်ပါ။

“ရှိ(စ်)”

သူခေါ်တော့ မော့ကြည့်သော ရှိ(စ်) မျက်နှာလေး ညှိုးမိန့်နေ၏။

“ရှိ(စ်) ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါဘူး။ ရှိ(စ်) ရှိ(စ်) မှားသွားတာပါ။ ရှိ(စ်) သွားပါရစေ”

ဝမ်းနည်းရှိုက်ငိုသံလေးနှင့်ဆိုကာ ရှိ(စ်) လှည့်ထွက်ဖို့ပြင်တော့ သူ ရှိ(စ်) လက်မောင်းလေးကို လှမ်းဆွဲရင်း

“ခဏလေးပါ ရှိ(စ်)ရယ်၊ ကိုယ် မနက်က ဖုန်းဆက်တယ် တွားနေတော့ ရှိ(စ်) Queen မှာ ဈေးဝယ်သွားတယ်ဆိုလို့ လိုက်လာတာ”

“ညီသုတနဲ့ရှိ(စ်)ကြားမှာ ဘာပတ်သက်စရာမှ မကျန်ပါဘူးလေ ရှိ(စ်) ဒါကို လက်ခံနားလည်ပါတယ်”

“မကျန်ဘူး မလုပ်နဲ့ ရှိ(စ်) ကိုယ်တို့ ဇာတ်လမ်းက အခုမှ စမှာ”

“ကဲ ဇာတ်လမ်းက အခုမှ စကြမှာဆိုရင်လည်း လမ်းမကြီးမှာ မသင့်ဘူးလေ”

မိန့်မိန့် အသံကြားမှ သူနှင့် ရှိ(စ်) လှည့်ကြည့်မိ၏။ မိန့်မိ မျက်နှာလေးပြုံးကာ နေစိုးကလည်း ရယ်ကျဲကျဲနှင့်

“မင်းတို့ တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ အေးဆေး ဆွေးနွေးသင့်ပါတယ်ကွာ၊ မိန့်မိန့်ကို ငါ့ကားနဲ့ပြန်ပို့ပေးလိုက်မယ်”

“ကျေးဇူးပဲ နေစိုး။ လာ ရှိ(စ်) ကိုယ်နဲ့ရှိ(စ်) စကားတွေ အများကြီး ပြောရအောင်နော်”

ရှိ(စ်) လက်ဖဝါးလေးကို ညီသုတ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဆွဲခေါ်သွား ခဲ့သည်။ ရှိ(စ်) ရင်လေးခုန်လာမိသည်။

ဇာတ်လမ်းက အခုမှ စမှာတဲ့။

ရင်ခုန်စရာကောင်းလိုက်တာ ညီသုတရယ်။ ကျွန်မ နှလုံးသား က ချစ်ခြင်းတွေကို ရှင် ထာဝရအတွက် သိမ်းပိုက်လိုက်တာလားရှင် ရယ်။

ရီ(စ်)ရဲပြဿနာတွေက ဘွားအတွက်လည်း သောကဖြစ်စရာတွေ ကြုံဆုံနေရချေပြီ။ ဘွားကိုကြည့်ကာ ရီ(စ်) သနားမိပါရဲ့။

“ဘွားပြောသလို ရီ(စ်)လည်း စဉ်းစားမိပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အသိပေး ပြောပြပါတယ် ဘွား။ သူက ရီ(စ်)ကို ချစ်သလို ရီ(စ်)ရဲ့ ရင်သွေးလေးကိုလည်း ချစ်ပါတယ်တဲ့”

ဘွား ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ကျေနပ်စွာ ပြုံးသွားခဲ့သည်။ ရီ(စ်) ဘွားပန်းလေးမှာ ခွဲစွဲလေး ဖိုထားတော့ ဘွားက ရီ(စ်) ခေါင်းက ဆီနွယ်လေးတွေကို ပွတ်သပ်ပြီး

“အင်း လောကထဲကို အဖမဲ့ရောက်လာမယ့် မြေးလေးရဲ့ ရင်သွေးလေးအတွက် ဖခင်တစ်ယောက်လိုအပ်တာတော့ အမှန်ပဲကွယ်။ အင်အားသုလေးရဲ့စိတ်ဓာတ်လေးကိုတော့ ဘွား သဘောကျပါတယ်”

မုဆိုးမ အသစ်စက်စက်လေးဘဝကို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် အိုင်ထားရသော မြေးအတွက် ဘွား စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရတာ အမှန်ဖြစ်သည်။

ဟိုးအရင်ကတည်းက မြေးကို သူမရင်ခွင်အရိပ်အောက်က ငယ်ကိုးမ သွားစေချင်ခဲ့ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း သူမအရိပ်မှာပဲ လိုလေသူမရှိ ပြည့်စုံအောင် ထားပေးခဲ့သည်။

အမေမိကားက မြေးရဲ့ဖခင်ဘက်က ဆွေမျိုးတော်တွေက ပညာပေးရင်း ခေတ္တခဏ အလည်လွှတ်ပေးပါဆိုတော့ သူမ ငြင်းဆိုခွင့်မရှိဘဲ တစ်ဦးတည်းသော မြေးကို ကိုယ်ပဲ အပိုင်သိမ်းထားသလို

အခန်း (၁၅)

“မြေး သူ့ကို တကယ်လက်ထပ်မှာလား”

“သူက ရီ(စ်) လက်ထပ်ခွင့်တောင်းနေလို့ပါ ဘွား”

“အေးလေ ဟုတ်ပါပြီ၊ မောင်သူလေးက မြေးကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတယ်ဆိုတာလည်း ဘွား သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြေးရဲ့ကိုယ်စိတ်ကိစ္စကို သူ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံရဲ့လား။ လက်ထပ်ပြီးမှ ကိုယ့်ရင်သွေးကိစ္စကို မကြည်ဖြူခွဲရင် သားနဲ့သမီးကြားမှာ ပြဿနာတွေ ဖြစ်မမြင်ချင်ဘူးကွယ်”

ဘွားက ရီ(စ်) ပန်းသားဝင်းဝင်းလေးကို ပုတ်ပြောလိုက်သလို သူ့ရင်ဘတ်လေးကို ပုတ်ပြောလိုက်နှင့် မြေးအတွက် စိုးရိမ်သော ပွေနေပုံရှိသည်။

ဖြစ်မှာစိုးတော့လည်း ခွင့်ပြုခဲ့ရသည်။

“သမီး ဘွားကိုပဲ ချစ်တာပါ။ ပြီးတော့ မြန်မာပြည်မှာပဲ ရှိ(စ်) နေမှာ စိတ်ချ၊ ဘွား ရင်ခွင်ထဲကို သမီး အရောက်ပြန်လာမှာပါ”

မြေးကလည်း အကြိမ်ကြိမ် ကတိစကားတွေ ပေးခဲ့သည်။ ကိုးနှစ်လောက် တခြားမြေခြားမှာ နေနေပေမယ့် အနည်းဆုံး နှစ်ရက် တစ်ခါ သုံးရက်တစ်ခါလောက် ဖုန်းစကားပြောဖြစ်မြဲ။

တစ်နှစ်တစ်ခါလောက်တော့ သူမရင်ခွင်ကို အရောက်ပြန်လာ စမြဲ။ မြေးရဲ့ပညာရေး ဆုံးခန်းတိုင်တော့ မြန်မာပြည်ပြန်ခေါ်ဖို့ သူမ စီစဉ်ခဲ့သည်။ မြေးကိုလည်း စေ့စပ်ဖို့ ပြင်ဆင်ခဲ့သည်။

ထိုစိတ်ကူးတွေ့ အကုန်ပျက်ကာ မြေးမှာကိုယ်ဝန်ရှိလာသည်ဆို တော့ သူမ ရင်ထိတ်ခဲ့ရသေး၏။ ဒါပေမဲ့

မြေးရဲ့ခင်ပွန်းက လောကကြီးထဲမှာ မရှိတော့ဟု သိပြန်တော့ အဆိုးထဲက အကောင်းဟုပဲ သဘောမတူရတော့မည်။

မြေးကို မြန်မာပြည်မှာပဲ အမြဲရှိနေစေချင်သော သူမရဲ့ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝခဲ့ရပြန်၏။

အခုတစ်ခါ ကိုယ့်မြေးမလေးကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးနှင့် လက်ထပ် ပေါင်းသင်းယူမည့် ညီသုတလို ရည်မှန်သော လူချောလေးကို ဘွား မြေးအဖြစ် ပိုင်ဆိုင်တော်စပ်ရမှာတော့ ဝမ်းသာစရာပါပဲ။

“ဪ ငါ့မြေး မောင်သူ မိဘတွေကကော ဒီကိစ္စကို သိနေကြ သလားဟင်”

ဘွား မေးတော့မှ ရှိ(စ်) ဘွား ပခုံးလေးကို မှီထားရာမှ ခန္ဓာ ကိုယ်လေး မတ်ခနဲ ပြန်တောင့်မတ်သွားခဲ့ကာ

“ဟင့်အင်း မောင် အဲ ညီသုတက ဒီကိစ္စ သူ့မိဘတွေကို ဖွင့်မပြောချင်ဘူးတဲ့၊ ဟို ဟိုလေ ရှိ(စ်)တို့ ချစ်နေခဲ့တာ ကြာပြီလို့ပဲ အသိပေးထားချင်တယ်တဲ့”

ရှက်မျက်နှာလေးနှင့် ရှင်းပြနေသော မြေးစကားကို ဘွား နားလည်စွာ ခေါင်းလေးညိတ်ပါသည်။

“အင်းလေ အရေးကြီးတာက မောင်သူလေးပါပဲ၊ သူ့မိဘတွေ ကို မောင်သူက ပြေလည်အောင် ရှင်းပြထားရင် ပြီးပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘွားဖြစ်စေချင်တာက သူ့မိဘတွေ မြေးကို မိသားဖသားပီပီ လာတောင်းရမ်းစေချင်တယ်၊ မင်္ဂလာပွဲကိုလည်း အမြန်ဆုံးစီစဉ်ချင် တယ်”

ရှိ(စ်)အတွက် ဘွားကတော့ မိဘအရာဝင်ကာ စီမံပေးနေ သည်။ ဘွားရဲ့သံယောဇဉ်တွေကို ရှိ(စ်) နားလည်ပါသည်။

“သူ့မိဘတွေက မိုးကုတ်မှာနေတာ ဘွားရဲ့ ဖြစ်နိုင်ရင် လာ ဆောင်းရမ်းတာတွေ မင်္ဂလာဇဉ်ခံပွဲတွေ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်တာကို ရှိ(စ်) သဘောမကျပါဘူး”

ရှိ(စ်) စကားကြောင့် ရွှေကိုင်မျက်မှန်ထဲက ဘွားရဲ့ မျက်ဝန်း တွေ ပြူးကာကြည့်သည်။

“အလိုတော် မိန်းကလေးဆိုတာ တစ်သက်မှာ တစ်ခါပဲ မင်္ဂလာ

တည်ရတဲ့ကိစ္စလေး မြေးရဲ့၊ မြေးရဲ့လက်ထပ်ပွဲကို လူသိရှင်ကြားတော့
ဘွား လုပ်ပေးချင်တယ်၊ ဘွားရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ကျဆင်းစအောင် မလုပ်ပါ
နဲ့ မြေးရယ်”

ရို့(စ်) ဆန္ဒကို ဒီတစ်ခါတော့ ဘွား ဘယ်လိုမှ အလျော့မပေး
မှာ သေချာလို့နေသည်။

ဘွားတို့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို အလေးအမြတ်
ထား မင်္ဂလာယူကြတာ ရို့(စ်) သိထားသည်။ ရို့(စ်)လက်ထပ်ကျမှ
တိုင်းတစ်ပါးမှာ အလွယ်တကူ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တာကို ဘွား စိတ်ဆင်းရဲ
ခဲ့ရသည်။

ဒီတစ်ခါ ရရှိသည့် အခွင့်အရေးမှာ မြေးဖြစ်သူအတွက် ဘွား
စိတ်တိုင်းကျ စီစဉ်ချင်မှာကိုလည်း ရို့(စ်) နားလည်ပါ၏။

“ဘာလဲ မြေးနဲ့မင်္ဂလာပွဲကို အကျဉ်းသဘောပဲ လုပ်ချင်တယ်
လို့ မောင်သူက ပြောလို့လား”

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘွားရဲ့၊ သူက မင်္ဂလာပွဲကို ဘွားစိတ်တိုင်း
ကျ လုပ်ပေးချင်တဲ့အကြောင်း ပြောပါတယ်၊ ဟိုလေ သမီးကသာ ခမ်း
ခမ်းနားနားကြီး မလုပ်ချင်တာပါ”

ရို့(စ်) ကသောကမျောလေး ရှင်းပြမိသည်။ ညီသုတက အရာ
ရာ ရို့(စ်) စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေချင်သည်။ ရို့(စ်)ကြောင့် ညီသုတကို
တော့ အထင်မလွဲစေချင်ပါ။

“မြေးက ဘာလို့ ဆန္ဒကျင်တာလဲ၊ ဒါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိမ့်

လိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲလေ၊ မောင်သူလေးက ဒီလိုဆန္ဒ မရှိဘူးဆိုတာ
ဘွားက သိပြီးသား၊ သမီးလေးကို သူ သိပ်ချစ်ပါတယ်”

ဘွားကတော့ ရို့(စ်)ကိုအပြစ်တွေတင်ကာ ညီသုတကိုပဲ ချီးကျူး
စကားတွေ ဆိုနေသည်။ ဘွားနှင့်ညီသုတကတော့ ဟိုးအရင်ကတည်းက
အဆင်ပြေ ချစ်ခင်မှုတွေ ရှိနေတာပဲဖြစ်၏။

“ရို့(စ်)က အဖျိုစင်မှ မဟုတ်တာ ဘွားရယ်၊ မင်္ဂလာပွဲ အကြီး
အကျယ်လုပ်လိုက်တာက ညဉ့်ပရိသတ်တွေအလယ်မှာ ကိုယ့်အထုပ်ကိုယ်
ခြည်သလို ဖြစ်မှာပေါ့”

“အို ဂရုစိုက်စရာလား မြေးရဲ့၊ တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူတာပဲ၊
ပြီးတော့ မြေးကိစ္စကို တော်ရုံ ဘယ်သူမှ သိတာမဟုတ်ဘူး၊ အို ဒီတစ်ခါ
တော့ ဘွားစကားကို နားထောင်ပါ မြေးရယ်”

ရို့(စ်) ဘာမှ ထပ်ပြောခွင့်မရခဲ့ပါ။ တကယ်ဆို အမြဲတမ်း
ခေါင်းမာပြီး ကိုယ်ထင်ရာကို ဖြစ်အောင်လုပ်ခဲ့တဲ့ တော်ဝင်ရို့(စ်)ရဲ့မာန
တွေ အကျင့်စရိုက်တွေ ရို့(စ်)ဆီမှာ ပျောက်ဆုံးချင်နေပြီ။

အမှားကြီး မှားခဲ့တဲ့ အဖြစ်ကိုလည်း နောင်တရခဲ့သည်။ ရို့(စ်)
ခမ်းထဲက ရင်သွေးလေးက မောင်နဲ့ရို့(စ်)တို့ရဲ့ သွေးသားလေးသာ ဖြစ်
ရင် ဘယ်လောက် ကြည်နူးပျော်စရာကောင်းမည်လဲ။

ထိုအတွေးက ခေါင်းထဲဝင်လာတိုင်း ရို့(စ်) ပြုခဲ့တဲ့ အမှားကြီး
တို့ ပြန်မြင်ယောင်လာလေပါပဲ။

ရို့(စ်)ကို တားမြစ်ခဲ့ကြသူတွေ စကားကိုသာ နာခံလျှင်ကောင်း

၁၄၀

ပုဒ်

မှ တွေ့ရာယောက်ျားကို အိမ်ထဲသို့ ပြီး ကပ်ကြတာလေ။ ကြာတော့ ဒီ အိမ်ထောင်ကြီးက အဆင်မပြေဘဲ ကွဲပြားပြားရောပေါ့။

ဒေါ်ပန်းချစ်က မိုးသားစွာပြောနေတာဖြစ်ပေမယ့် ရှိ(စ်)မှာ တော့ လိပ်ပြာမလုံစွာ မျက်နှာပျက်ချင်နေသည်။

ဒါကို ခိုဝှမ်းနေသော ညီသုတက ပိုလို့အားနာစွာ မျက်နှာပျက် လျက် ကြားကဝင်ပြော၏။

“မေမေကလည်း ရှိ(စ်)ကို ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ဪ သားရယ် မေမေက တချို့လည်တဲ့ မိန်းကလေးတွေ အကြောင်း သမီးလေးကို ပြောပြနေတာပါကွယ် နော် သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အနီတီ၊ ရှိ(စ်) နားလည်ပါတယ်”

ရှိ(စ်)ကို ပြုံးကြည့်ကာပြောတော့ ရှိ(စ်) အလိုက်သင့် ခေါင်း လေးညိတ်ကာ ပြန်ပြောပြနေသည်။

“မေမေနဲ့ဖေဖေကို သား ဝန်ခံစရာရှိသေးတယ်”

ညီသုတ အလေးအနက်ကလေးပြောတော့ မိဘနှစ်ပါးစလုံး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေကြသည်။

ညီသုတ ဘာပြောမည်ကို ကြိုသိနေသော ရှိ(စ်)ကတော့ မျက်နှာလေး ပန်းနုရောင်သမ်းကာ ခေါင်းလေးငုံထားမိ၏။

“တကယ်တော့ သားနဲ့ရှိ(စ်)က လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်က တည်းက နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ထားခဲ့ကြတာပါ”

“ဟေ့”

စိုးစိုးစာပေ

“ဟောတော် အဖေကြီးရေ ကျုပ်တို့သားက အဲဒီလောက်အထိ တောင် ခြေသွက်နေပါလား”

ရှိ(စ်) မျက်နှာလေးပူကာ ခေါင်းမဖော်ရဲပါ။ ညီသုတ ဖခင်က မျက်မှောင်ကြီးကပ်ကြည့်ရင်း

“မင်းကွာ ကိုယ်ချစ်လို့ လက်ထပ်မယ့်ချစ်သူကို တရားဝင် လက်ထပ်ယူရင်လည်း ရရက်သားနဲ့ မိန်းကလေးဘက်က ဂုဏ်သိက္ခာ ငြိုးနွမ်းစေတဲ့ အလုပ်မျိုး လုပ်စရာလား”

“အခြေအနေ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် အခုလို လုပ်လိုက် ရတာပါ ဖေဖေ၊ ဟိုလေ ရှိ(စ်)ရဲ့ဘွားက ရှိ(စ်)ကို ယောက်ျားပေးစားဖို့ စီစဉ်နေလို့ပါ”

“ဟုတ်လား သမီး”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ် အနီကယ်၊ ဘွားက ရှိ(စ်) အမေရိကား ပြန်သွားမှာ အရမ်းစိုးရိမ်တာ၊ ဒီတော့ အိမ်ထောင်ပြုစေချင်နေတာလေ၊ ရှိ(စ်)ကလည်း မောင် အဲ ညီသုတကိုပဲ ရွေးချယ်ထားတော့ ဘွား မငြင်းနိုင်အောင် စီစဉ်လိုက်တာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားအနေနဲ့ ဖေဖေတို့ကို ကြိုအသိပေးသင့်တာ ပေါ့ကွာ၊ သားသာ ကျေနပ်တယ်ဆို ဖေဖေတို့က သမီးလေး ဘွားကို ကျေနပ်ကြည်ဖြူအောင် လာတောင်းဆိုပေးမှာပေါ့”

“အဲဒီအချိန်တုန်းက သားမှာအလုပ်ကိစ္စတွေ ရှုပ်ထွေးနေတော့ အတော်ကို အချိန်မရဘူး ဖေဖေ၊ ရှိ(စ်)ကိုလည်း မခွဲနိုင်လို့ပါ၊ ဘွား”

စိုးစိုးစာပေ

ကလည်း သားတို့အသိပေးဖွင့်ပြောတော့ ကြည်ဖြူပါတယ်။ ဒါကြောင့် အခု ဖေဖေတို့ကို ခေါ်လိုက်တာပါ။

အကြောင်းပြချက်တွေ ခိုင်လုံနေတော့ ညီသုတ မိဘနှစ်ပါး အပြစ်မပြောကြတော့ပါ။

“ဒါဆို သားတို့နှစ်လလောက်ကတည်းက လက်ထပ်ထားကြ တာဆိုတော့ ကလေးတွေ ဘာတွေကော ချက်ချင်းယူဖို့ အစီအစဉ် မရှိ ကြဘူးလားကွဲ့။”

ဒဲ့တိုးကြီး မေးလာသော ဒေါ်ပန်းချစ် စကားကြောင့် ရှိ(စ်) မျက်နှာလေးရဲသွားသလို ညီသုတကတော့ ရှက်ပြီးလေး ပြုံးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ ဟိုလေ ရှိ(စ်)မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ”

“ဟင် ဟုတ်လား ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ သမီး”

“ဟို ဟို တစ်လလောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ် အန်တီ”

“ဟယ် ဟုတ်လား ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်၊ မေမေတို့တော့ မြေးချီရတော့မှာပေါ့ကွယ် အဟင်း ဟင်း”

“အေး ဒါလည်း ကောင်းတာပဲ၊ ငါ့သား မိသားစုနဲ့ဖြစ်မှ ခြေ ငြိမ်မှာကွ ဟား ဟား”

ညီသုတရဲ့မိဘတွေကတော့ မင်္ဂလာသတင်းစကားကို ကြားရ သလို ဝမ်းသာကျေနပ်နေကြသည်။ ရှိ(စ်)မှာတော့ ဝမ်းသာရမယ့် ဝမ်း နည်းရမယ့် ခံစားချက်တွေနှင့် ဝေခွဲရခက်နေဆဲ။

“သမီးလေး မွေးလာမယ့် မြေးလေးကတော့ အရမ်းကို ချစ်စ

ရာကောင်းတဲ့ မြေးလေးဖြစ်လာမှာသေချာတယ်။ သမီးလေးက ကြွေရှပ် လေးလို ဝင်းမွတ်ကြည်သန့်နေတာ သားကလည်း ချောပြီးသားဆိုတော့ ဘယ်သူနဲ့တူတာ ချစ်စရာကောင်းမှာတော့ သေချာတယ် အဟင်း ဟင်း”

“မင်းကလည်း ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်နေတယ်၊ မထူးပါဘူး၊ ဘွား၊ သားသမီးတွေနဲ့မတူဘဲ ကိုယ်နဲ့တူလည်း ချောမှာပဲလို့ ပြောလိုက် စမ်းပါကွ ဟား ဟား”

ညီသုတ ဒေသက မျက်မှန်ကြီးပင့်ကာ ရင်ကော့ပြောရင်း သဘောကျစွာ ရယ်တော့ ဒေါ်ပန်းချစ် မျက်စောင်းထိုးသည်။

မိသားစုလေး ပျော်ရွှင်စွာ ဆုံသည့်ပွဲလေးတစ်ပွဲမှီ ရှိ(စ်)လည်း နီးရိပ်မှုတွေ ပြေကာ ကြည်နူးဝမ်းသာနေမိ၏။

“ဒါနဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို ဘယ်ဟိုဘယ်မှာ စီစဉ်ချင်သလဲ၊ သမီးလေး စိတ်ကြိုက်ရွေးနော်”

ညီသုတ မေမေက ရှိ(စ်)ကို ပြုံးပြီးလေး ကြည့်ကာ မေးသည်။ ရှိ(စ်) ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ ညီသုတကိုပဲ လှမ်းကြည့်မိ၏။

“ဟိုလေ ဘွားနဲ့တွေ့မှ ဘွားနဲ့အန်တီတို့ တိုင်ပင်စီစဉ်ကြပါရှင်၊ ရှိ(စ်)ကတော့ လူကြီးတွေဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်စေရပါမယ်”

“လိမ္မာလိုက်တဲ့ သမီးရယ်၊ ဒါဆိုလည်း သမီးဘွားနဲ့ တွေ့မှ အန်တီတို့ စီစဉ်ကြတာပေါ့ကွယ်”

ရှိ(စ်)နှင့်မောင်တို့ရဲ့ အနာဂတ်လေးက လှပနေခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ ရှိ(စ်) ရင်ထဲမှာ ပြည့်ဝစွာပျော်ဖို့ မရပါ။

မောင်နှင့်ရီ(စ်)ပဲသိသော အပြစ်ကြီးကိုသာ မောင်မိဘတွေ
သိရှိသွားခဲ့လျှင်ဟူသော အသိကြီးက ခြောက်လှန့်နေခဲ့တာ အမှန်။

အခန်း (၁၇)

BURMESE
CLASSIC
.COM

မင်္ဂလာပွဲကို ဘွား သဘောကျ ဆီဒိုးနားဟိုတယ်မှာ ကျင်းပ
ခံခဲ့သည်။ ရီ(စ်)အတွက်တော့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှတောင် စိတ်ကူး
သဉ်ဖူးသော အိပ်မက်ကြီးကိုမြင်မက်နေရသလို ခံစားနေရသည်။

ဒါ ရီ(စ်) သိပ်ချစ်တဲ့ ညီသူတန်းအတူ ဖြတ်သန်းရမည့် အနာ
တိကြီးအတွက် အထိမ်းအမှတ်နေ့ကလေးတဲ့လား။

“ရီ(စ်) နင့်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားနေရသလဲ”

မင်္ဂလာဝတ်စုံအဖြစ် ပန်းနုရောင်ဝမ်းဆက်လေးနှင့် လှပနု
သော ရီ(စ်)အနားသို့ မိန့်မိန့် ရောက်လာပြီးမေးသည်။

“ငါလား ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်နဲ့ အရမ်းပျော်တယ် မိန့်ရယ်၊
တော့ မယုံနိုင်သလို အိပ်မက်ကြီးမက်နေသလိုပဲ”

“အင်း နင်နဲ့ညီသုတာ ခံစားချက်တွေဟာ နေတာပဲနော်၊ စောစောကပဲ ညီသုတာကို ငါမေးကြည့်ပြီဗျ၊ သူလည်း အခု နင်ဖြေသလို ဖြေတာပဲဟ”

“အဲမယ် နင်က အားလုံးကို အင်တာဗျူးနေတာလား၊ ဘာလဲ မီဒီယာလောကထဲ ဝင်မလို့ လေ့ကျင့်နေတာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ နင်တို့ ခံစားချက်တွေသိချင်တာ၊ တစ်နေ့ကျရင် ငါလည်း ဒီလိုရင်ခန့်ခံစားမှုမျိုး ခံစားရမှာလေဟာ”

“မကြားနဲ့ အခုတောင် မူးလို့ ရှုစရာမရှိဘဲနဲ့များ”

မိန့်မိန့် မခံချင်အောင် ရှိ(စ်) နောက်ပြောင်တော့ မိန့်မိန့်က သဘောကျသလိုလေး ရယ်ပစ်ရင်း

“အချစ်ဆိုတာ အချိန်မရွေး အခါမရွေး ရင်ထဲကို ဝင်ရောက်လာတတ်တာ သက်သေပဲလေဟာ၊ နင့်အဖြစ်က သာဓကပဲ”

မိန့်မိန့် ပြောမှ ရှိ(စ်) ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်ပြန်သတိထားတော့သည်။ မိန့် ပြောတာ သိပ်မှန်သည်။ အချစ်ကို မယုံကြည်ခဲ့သေး ရှိ(စ်)နှလုံးသားက ညီသုတာနဲ့မှ အချစ်ကို ခံစားပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရတာ အံ့သြစရာကောင်းပါသည်။

တစ်ခုပဲ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းစိတ်မကောင်းမိတာက ရှိ(စ်) မထင်မှတ်ဘဲ ကျူးလွန်ခဲ့သော အမှားကြီးကြောင့် အပြည့်အဝ မဆုတ်ခွင့်ရတာပဲဖြစ်သည်။

ရှိ(စ်)မျက်နှာလေးပေါ်က အပြုံးတွေ ပျောက်သွားတာကို

မိန့်လည်း သတိထားမိမှာသေချာ၏။

“ရှိ(စ်) နင် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“ဪ ငါ မှန်တယ်ထင်ပြီး လုပ်ခဲ့တဲ့ အမှားကြီးအတွက် ပြန်တွေးပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခွင့်မလွှတ်နိုင်လို့ပါဟာ၊ တကယ်ဆို ကိုယ်ချစ်တဲ့သူရဲ့ သွေးသားရင်းချာကို ပိုင်ဆိုင်ရရင် အရမ်းကြည်နူးစရာကောင်းမှာ”

“ရှိ(စ်)ရယ် အဲဒီ ခံစားချက်ကြီးကို နင် မေ့ထားစမ်းပါ၊ နင် အဲဒီဆန္ဒရှိရင် နောက်ထပ် ညီသုတာနဲ့ ရင်သွေးလေးတွေ ထပ်မွေးပေါ့ဟာ၊ ဘစ်ယောက်နှစ်ယောက်မကဘူး အများကြီးမွေး၊ ဘောလုံးတစ်သင်း သူထောင်ရအောင် အဟင်း ဟင်း”

မိန့်မိန့်က ရယ်မောသလို နောက်ပြောင်တာဖြစ်ပေမယ့် ရှိ(စ်) သိုက်မရယ်မောနိုင်ခဲ့ပါ။ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ ရင်သွေးတွေ မွေးနိုင်သည်ဆိုပေမယ့် ရှိ(စ်)ရဲ့ ဝမ်းကြာသိုက်ထဲမှာ ပထမဆုံးတည်နေသော သန္ဓေသားက ရှိ(စ်)နှင့်ညီသုတာနဲ့ ဘာမှမသက်ဆိုင်သော သွေးသားတွေ ဖြစ်နေသည်။

ညီသုတာက လက်ခံသည်ဆိုသည်တိုင် ကာယကံရှင်ဖြစ်သော သူမအတွက်တော့ လက်ခံရခက်ခဲကြီးပါပဲ။

နောင်တဆိုတာ နောင်မှရသည်ဆိုသော စကားက မှန်လွန်းသည်။ ဘွားကတော့ ဒီရင်သွေးလေးက ရှိ(စ်)ရဲ့သွေးသားဟုပဲ ထင်ရှားသည်။ တကယ်တမ်းကျတော့

တာလုံး ပိုင်ဆိုင်ချင်ပါသည်။

ဘွားက ခြံနှင့်တိုက်ကြီးကို မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့အဖြစ် ရှိ(စ်)နှင့် မောင့်ကို ကြိုတင် ပေးထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကြီး ပြီးဆုံးသည်နှင့် ဘွားရဲ့ ခြံနှင့်တိုက်ကြီး ဆီကိုပဲ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ဧည့်ခန်းကြီးထဲမှာ နှစ်ဖက်မိဘတွေကို ကန်တော့ဖြစ်ကြသည်။

“ဘွားအတွက်က သံယောဇဉ်နွယ်စရာဆိုလို့ မြေးလေး ရှိ(စ်) ပဲရှိတယ်။ မိန်းလေးအတွက်လည်း ပိုင်ဆိုင်သင့်တဲ့အမွေကို ဘွား ပေးထား ပြီးပြီ။ ကျန်တာအားလုံးက ရှိ(စ်)လေးအတွက်ပါပဲ။ ဒီတော့ အားလုံးကို သမီးလေးပဲ ဆက်ပြီး အမွေဆက်ခံရမှာမို့ သားနဲ့သမီးကို ဘွား ပေးခဲ့ မယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွား။ သမီးတို့ကလည်း ဘွားနဲ့ မခွဲမခွာ နေမှာပါ”

“သားကိုလည်း သမီးလေး လက်ထဲမှာ မေမေတို့ စိတ်ချထား ခဲ့မှာပါကွယ်။ မေမေတို့ လုပ်ငန်းတွေက မိုးကုတ်မှာပဲဆိုတော့ မဖြစ် မနေ ပြန်ရမှာမို့ သားတို့ဆီ အပြဲမလာနိုင်ဘူးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ။ သား နားလည်ပါတယ်။ သားတို့လည်း မေမေတို့ဆီ လာလည်ပါ့မယ်”

ညီသုတရဲ့မိဘနှစ်ပါးကတော့ ဘွားလက်ထဲကို ယုံကြည်စိတ်ချ စွာ အပ်နှံခဲ့ဖူးအသင့်ရှိနေကြသည်။ ထို့အတွက် ဘွားကလည်း ကျေနပ်

ခမ်းသာနေခဲ့သည်။ ဒီမြေးကို မခွဲနိုင်သော ဘွားသည် ညီသုတလို ခြွေးတစ်ယောက် ထပ်တိုးလာခြင်းအတွက် ခမ်းသာနေတာတော့ အသေ အချာပဲဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်မှာ တစ်ပတ်ခန့်ဆက်နေဖြစ်ပြီးမည့် ညီသုတ မိဘတွေ ဘာ ညီသုတရဲ့တိုက်လေးမှာ နေကြမည်။

ရှိ(စ်)နှင့်ညီသုတတို့ကတော့ ဘွားအိမ်မှာပဲ ဆက်နေကြမည် ဖြစ်သည်။ မင်္ဂလာဦးမောင်နှံ၏ ကန်တော့ခံပြီးတော့ ညီသုတ မိဘတွေ ပြန်သွားကြသည်။

“ကဲ သမီးနဲ့သားလည်း ပင်ပန်းနေပြီ၊ နားကြဦးပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွား”

ဒုတိယထပ်မှာရှိသော ရှိ(စ်)နှင့်မောင်ရဲ့ မင်္ဂလာဦးခန်းထဲ ရှိ(စ်) ထင်ခဲ့သည်။ ညီသုတက သူငယ်ချင်းတွေဖုန်းဆက်တာကြောင့် ဝရန်တာ လေးထွက်ကာ ဖုန်းပြောနေ၏။

ခမ်းနားစွာ ပြင်ဆင်ထားသော မင်္ဂလာဦးအိပ်ခန်းကြီးကိုကြည့် ကာ ရှိ(စ်) ရင်လေးခုန်နေမိသည်။

တကယ်ဆို အပျိုစင်လေး ရှိ(စ်)အတွက် ဒါ ရင်ခုန်စရာကောင်း သော မင်္ဂလာဦးနေလေးဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ မင်္ဂလာသတို့သမီးရဲ့ ဝမ်းထဲ မှာတော့ ရင်သွေးလေးက သန္ဓေတည်နေခဲ့ပြီ။

တွေးကြည့်ရုံနှင့် အပျော်စိတ်လေးတွေ ညစ်ညူးစေသော ခံစား ကြီးက ရှိ(စ်)ရင်ထဲ တိုးဝင်လာသည်။

ရဲ့(စ်)ဘဝမှာ ရာသက်ပန်ပြင်မရသော အမှားကြီးက ဖြစ်ခဲ့ပြီး မောင်က ရဲ့(စ်)နှင့် သူ့သွေးသားမဟုတ်သော ရင်သွေးလေးကို တစ်သက်လုံး ချစ်ခင်နိုင်ပါမည်လား။

ရဲ့(စ်)တို့ ရင်သွေးတွေ ထပ်ယူဖြစ်ကြရင် ဒီကလေးအပေါ် မောင် အချစ်လျော့သွားမည်လား။

“ရဲ့(စ်) မှန်တင်ခုံရှေ့မှာထိုင်ပြီး ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

သတိသမီး ဂါဝန်ကို မလဲသေးဘဲ မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ တွေ့တွေ့ကြ ထိုင်နေသော ရဲ့(စ်)အနားကို ညီသုတ ရောက်လာသည်။

ရဲ့(စ်) ခန္ဓာကိုယ်ကို အနောက်မှ သိုင်းဖက်ကာ ညီသုတက ဆံနွယ်တွေကို နမ်းရှိုက်သည်။ ရဲ့(စ်) ပင့်သက်လေးရှိက်ရင်း မောင့်လက်တွေကို အပေါ်က အုပ်မိုးဆုပ်ကိုင်ထားမိ၏။

“မောင်ရယ် ရဲ့(စ်) စိတ်ထဲမှာ အပျော်တွေကော မောင့်လိ အားနာတဲ့စိတ်တွေကော ခံစားနေရတယ်၊ တကယ်ဆို မောင့်ကို လက်မထပ်သင့်ဘူး”

“ဟာကွာ ရဲ့(စ်) ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

ညီသုတ အထိတ်တလန့်အသံလေးနှင့် ပြောရင်း ရဲ့(စ်) ပင့်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ထရပ်စေသည်။ ပြီးတော့ ရဲ့(စ်) ခန္ဓာကိုယ်လေးကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ရင်ဆိုင်ကြည့်ရင်း

“ရဲ့(စ်) ဒီနေ့က ကိုယ်နဲ့ရဲ့(စ်)ရဲ့ မင်္ဂလာနေ့လေကွာ၊ ဘာဝိဒီစကားတွေ ပြောနေရတာလဲ၊ ရဲ့(စ်)ကို ကိုယ် သိပ်ချစ်တယ်၊ ကိုယ့်ဘာ

ကိုယ့်အသက်ထက်တောင် ပိုမြတ်နိုးတယ်၊ ရဲ့(စ်) စိတ်ထဲမှာ ရဲ့(စ်) ဝမ်းထဲက ရင်သွေးလေးအတွက် ခံစားနေတာလားဟင်း၊ ကိုယ် ရဲ့(စ်)ကို ချစ်သလို ရဲ့(စ်) ရင်သွေးလေးကိုလည်း အကြွင်းမဲ့ချစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ယုံပါ”

“မောင်ရယ် မောင့်ဘက်က သဘောထားကြီးလေလေ ရဲ့(စ်) က ရဲ့(စ်)အမှားကြီးအတွက် နောင်တတွေ ရနေမိလေလေပါပဲ”

“တော်တော့ ရဲ့(စ်)ရယ်၊ မင်းမရှိဘဲ ကိုယ် အသက်ရှင်မနေနိုင်ဘူး၊ ကိုယ် ရဲ့(စ်)ကို သိပ်ချစ်တယ်”

ရဲ့(စ်) မေးဖွားလေးကိုဆွဲမော့ကာ မောင် ပြောသည်။ ချစ်ရိပ်တို့ဖြာဝေနေသော မောင့်မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ရဲ့(စ်)စိတ်တွေ နွေးထွေးပျော်ဝင်သွားခဲ့တာ သေချာသည်။

မောင့်မျက်နှာလေး ရဲ့(စ်) မျက်နှာပေါ်ကို အုပ်မိုးကျလာသည်။

အနမ်းတို့က နူးညံ့ညင်သာပါသည်။ ရဲ့(စ်) ရင်ခုန်သံတွေကို ဖွေးဖွားစေသောအနမ်းတို့ကို ခံယူရင်း မျက်ဝန်းလေးတွေ မှိတ်ထားမိ၏။

ရဲ့(စ်) ခန္ဓာကိုယ်လေးကို မောင် စွေ့ခနဲ ပွေ့ချီသည်။ မောင့်ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ မျက်နှာလေးအပ်ထားရင်း မော့မကြည့်ရဲအောင် ရုက်သွေးတွေ ဆူဝေနေသည်။

အိစက်ညက်ညောသော ဖဲမွေ့ရာကြီးပေါ်ကို မောင် ရဲ့(စ်)ကို ညင်သာစွာ ပွေ့ချလိုက်တာကို သိသည်။

ပြီးတော့ မောင့်ရဲ့ ယုယမှတ်သိပ်သော အနမ်းတို့သည် ရဲ့(စ်)

ရင်ခုန်သံတွေကို နုတ်ယူသွားခဲ့သည်။

မောင်ရယ် အသက်မက မြတ်နိုးခြင်းတွေနဲ့ မောင့်ကို ရှိ(စ်)
နုလုံးသားက ချစ်ခဲ့တာပါ။

မောင့်ရဲ့ချစ်ခြင်းတွေ ဘယ်တော့မှ လျော့ပါးမသွားလိုက်ပါနဲ့
ကွယ်။

“လာ လာကြ ဘွားက မြေးတို့နဲ့ မင်္ဂလာဦးညစာ စားဖို့
စောင့်နေတာကွဲ့။”

ရေမိုးချိုးပြီး ရှိ(စ်)တို့ အဝတ်အစား လဲလှယ်ကာ ဆင်းခဲ့ကြ
တော့ ဘွားက ထမင်းပိုင်းက အသင့်စောင့်ကြိုနေခဲ့သည်။

“ဒီမှာလေ ဘွား မြေးက ရေချိုးတာ စိမ့်ချိုးနေလို့ သား
မနည်းတော်ခိုင်းရတယ်၊ တကယ့် ကလေးလေးလိုပဲ ဂျစ်တိုက်နေတုန်း”

ရယ်သံနှောသောအသံဖြင့် ဘွားကို ညီသုတက တိုင်သလိုလေး
ပြောတော့ ရှိ(စ်) နှုတ်ခမ်းလေးဆူကာ မျက်စောင်းလေးထိုးရင်း ညီသုတ
ပေါင်ကို အသာလေး ဆွဲဆိတ်သည်။

“အား နာ နာတယ် နာတယ်ဗျ အီး”

“ဟင် ဆိတ်တာက ဖြည်းဖြည်းလေးနော် မောင်”

“လက်သည်းရှည်ကြီးတွေနဲ့ ဆွဲလိမ့်တာလေ ဘွား ဘွား
မျက်မြင်နော်၊ ဒီနေ့ပဲ လက်ထပ်တယ်၊ ဘွားမြေး သားကို နှိပ်စက်နေဦး
အဟီး”

မောင် တမင် ရှိ(စ်)ကို နောက်ပြောင်နေတာသိတော့ ဘွား
တပြုံးပြုံးနှင့်ရှိသည်။ ရှိ(စ်)လည်း မောင့်ရဲ့အရယ်မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း
အပျော်တွေ ဝေနေခဲ့ပါသည်။ မောင်နှင့်ယှဉ်တွဲကာ ထမင်းပိုင်းမှာ ဝင်
ထိုင်ဖြစ်၏။

“ကဲ မိဖြူရေ ဟင်းရည်တွေ ခွေးပြီးရင် ယူလာခဲ့တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွား လာပါပြီ”

အသားဖြူဖြူ ဝတ်တတ်တတ် ကောင်မလေး ဟင်းချိုပန်းကန်ကြီး
တို့ အောက်ခံလင်ပန်းလေးနှင့်တင်ကာ ယူလာပေးသည်။

စားပွဲခိုင်းပေါ်မှာတော့ ဟင်းလျာတွေက နံလင်လှသည်။ မိနိမိနိ
တို့ယီတိုင်ကလည်း ဟင်းတွေကို ပြင်ဆင်ပေးရင်း စားပွဲခိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်
သည်။

“ကဲ ကဲ သမီး မိနိမိနိလည်း တစ်ခါတည်းဝင်စားလေ၊ ဟင်းချို

ပူရဲလား မိဖြူ”

“ပူပါတယ် ဘွားဘွားကြီး”

“အေး အေး မြေးက ဟင်းရည်ဆို ပူမှသောက်တာ၊ သား
မောင်သူ စားနော်၊ ဘာမှအားနာစရာမလိုဘူး၊ သားက မိသားစုဝင်ဖြစ်
အားပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ စားမှာပါ ဘွား၊ အပျော်တွေစုပြီး တစ်နေလုံး
ဘာမှစားလို့မဝင်တာ အခုမှပဲ အတိုးချပြီး စားရတော့မယ်”

ပြောရင်း ညီသုတ ကြက်ချိုချင်ကြက်ကို တစ်ဖွန်းခပ်ယူကာ

မြည်းစမ်းကြည့်၏။ ရှိ(စ်)က ညီသုတ ပန်းကန်ထဲဟင်းတွေ ခပ်ထည်ပေးသည်။

“ကောင်းလိုက်တာ လက်ရာက ရှယ်ပဲ ဒီလောက်ဟင်းအမေတွေ အများကြီးကို မိဖြူ တစ်ယောက်ထည်း ချက်တာလားဟင် ဘွား”

“မဟုတ်ဘူး မြေးရဲ့၊ ဘွားတို့အိမ်က အိမ်မှာ ထမင်းဟင်း မချက်ပါဘူး။ ဟိုတယ်ကပဲ ယူစားတာ၊ မန်နေဂျာ မောင်ကျော်ရှင်းက စီစဉ်ပို့ပေးတာလေ”

“ဗျာ နေ့တိုင်း ဟိုတယ်က မှာစားတာ ဟုတ်လား ဘွား”

“အင်းလေကွယ် ဒါ ကိုယ်ပိုင်တဲ့ဟိုတယ်ကပဲ မှာစားတာလေ ရန်ကုန်မှာ ဘွားပိုင်တဲ့ဟိုတယ် သုံးလုံးရှိတာ သား မသိဘူးလား။ ရှိလေးက မပြောပြဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ရှိ(စ်) မပြောပြဖြစ်ဘူး ဘွား။ သူကလည်း မေးမေးဘဲလေ”

တကယ်လည်း ရှိ(စ်)ရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ လုပ်ငန်းတွေကို ညီသုတဘာမှမသိပါ။ မေးလည်း မမေးဖြစ်ခဲ့ပါ။ အခု ဘွားပြောပြမှ သိရပြန်သည်။

“အဲဒီ ဟိုတယ်လုပ်ငန်းတွေကို သမီးလေး ရှိ(စ်)ပဲ ဦးစီးရအားလုံးကို သားနဲ့သမီးကိုပဲ ဘွားက ပေးခဲ့မှာ”

ဘွား စကားတွေကို ထမင်းစားရင်း ညီသုတ အလေးအနားထောင်ပေးသည်။ တကယ်ဆို ရှိ(စ်)ကို ချစ်သော အချစ်က ထိုပို

မှုတွေနှင့် ဘာမှမသက်ဆိုင်ပါ။ ညီသုတဘက်က ဝိဘာတွေကလည်း ပြည့်စုံကြယ်ဝပြုံးသားဖြစ်သည်။

ရတနာလုပ်ငန်းကို သူ စိတ်မဝင်စားတာမို့ ရန်ကုန်တက်ခဲ့ကာ ဟိုယုံတဝကိုယ်ရပ်တည်ပြီး ကိုယ့်စီးပွားကိုယ် ထူထောင်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

“ဘွား ဒီတစ်ပတ်အတွင်းမှာ အမေရိကားက မြေးအဘိုးအဘွားတွေ ဖိတ်ထားလို့ သွားရမယ်၊ ဟိုမှာ နှစ်လ သုံးလလောက်နေမယ်လို့ ဘွား ကတိပေးထားတယ်”

“ဟင် ဘွား တကယ်သွားမှာလား”

ရှိ(စ်) တအံ့တဩလေး မေးမိသည်။ မြန်မာပြည်ကိုချစ်သော ဘွားက မြန်မာနိုင်ငံက အဝေးကိုသွားဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ကူးခဲ့သူ မဟုတ်ပါ။ အခုတော့ ရက်ရှည်ခရီးသွားမည်ဆိုတော့ ရှိ(စ်) အံ့ဩမိ၏။

“ဘွား မြေးကို စိတ်ချပြီလေ၊ ဒါကြောင့် ဘွားရဲ့ဆွေမျိုးတွေနဲ့ သေခင် သွားတွေ့ချင်တဲ့သဘောပါ။ ပြန်လာရင်လည်း ဘွား တရားခန်းတွေဝင်ပြီး ကုသိုလ်အလုပ် လုပ်ချင်ပြီ မြေးရဲ့”

“ဟင် ဘွားက ရှိ(စ်)ကို ဒီအတိုင်း ပစ်ထားခဲ့ဖို့ စီစဉ်နေပြီလား”

“မြေးဘေးမှာ မြေးကိုချစ်တဲ့ ခင်ပွန်းသည်တစ်ယောက်လုံး နဲ့နေတာပဲလေ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ဘွားရယ်၊ မောင်က ရှိနေရုံပဲလေ၊ ရှိ(စ်) သမီးထဲက ရင်သွေးလေးမွေးရင် ဘယ်သူ ရှိနေမှာလဲ”

“ဟာကွာ ရှိ(စ်)ကလည်း ဘွား စိတ်မဖြောင့်အောင် ပြောနေ ပြန်ပြီ၊ ရှိ(စ်) မီးဖွားဖို့က အဝေးကြီးလို့သေးတာကို ရှိ(စ်)ရဲ့ဘွားပြန်လာ ရင်တောင် ခိုက်က စိုစွတ်လေး ပူဦးမှာ”

“အို မောင်နော် ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

ညီသုတ စကားကြောင့် ရှိ(စ်) မျက်နှာလေးရဲကာ တားသည်။ မိန့်မိန့်ကတော့ မျက်နှာလေးဝှက်ကာ ကြိုတ်ရယ်နေ၏။

“အမှန်ပြောတာပဲ ရှိ(စ်)ရယ်၊ အခုမှ တစ်လကျော်လေးပဲ ရှိ သေးတာကို စိတ်ချ မပူနဲ့ ကိုယ် ဂရုစိုက်မှာပေါ့”

ညီသုတ ပြောနေတာကို ပြုံးပြုံးလေး နားထောင်ရင်း ဘွား သဘောကျနေခဲ့တာ အထင်အရှား။ ရှိ(စ်)ကို ဂရုစိုက်နေသော ညီသုတက ဘွား ပိုလို့ချစ်ခင်ကျေနပ်နေခဲ့သည်။

“ဟုတ်သားပဲ မြေးရဲ့၊ တကယ်တမ်း ရှိ(စ်) မွေးဖွားတဲ့အချိန် ကျ ဘွားက ရှိနေမှာပါကွယ်၊ ဟိုမှာ ဘွားက အလွန်ဆုံး သုံးလပဲနေမှ ပါ”

“ဘွားကို သူတို့က ပြန်မလွှတ်ဘဲ ဟိုနိုင်ငံသားအဖြစ် ခံ ခိုင်းနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘွား မြေးတုန်းကတောင် ရှစ်နှစ်ကျော် ကိုးနှစ် နေခဲ့တာ ကွယ်၊ စိတ်ချ ဘွားက ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်မြေကိုယ့်ရေကို မခွဲနိုင်ပါဘူး အထူးသဖြင့် ဒီမြေးလေးအနားက အဝေးကြီးမှာ မနေနိုင်ဘူး၊ ဖြတ်တဲ တဲ့ သံယောဇဉ်ဆိုလို့ ဘွားမှာ ဒီမြေးလေးပဲရှိတယ်၊ အခုတော့ မိန့်မိန့်ကို ခေါ်သွားချင်တာ သမီးလေးမှာ အဖော်မရှိဖြစ်မှာစိုးလို့”

“ဟုတ်တယ် ရှိ(စ်)ရဲ့၊ ငါလည်း လိုက်သွားဖူးတယ်ရှိအောင် သွားမလို့၊ နင့်ခိုက်ထဲက ကလေးကို စိတ်မချလို့”

မိန့်မိန့် ပြောတော့လည်း ရှိ(စ်) စိတ်မကောင်းပါ။ အမြဲတမ်း မိန့်မိန့်သည် ရှိ(စ်)အပေါ်မှာ ပေးဆပ်ကောင်းခဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

“မိန့်မိန့် နှင့် ဘွားနဲ့လိုက်သွားပါလားဟာ၊ ငါ့အတွက် မပူပါနဲ့၊ ငါ နေတတ်ပါတယ်ဟာ၊ ဘွားလည်း အဖော်ရတယ်၊ နင်လည်း ရောက်ဖူး သွားတာပေါ့ဟာ”

“ဟုတ်တယ် မိန့်မိန့်၊ ဘွားနဲ့လိုက်ချင်လိုက်သွားလိုက်၊ ရှိ(စ်) အတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ကိုယ့်မိဘတွေကလည်း ရှိ(စ်) ကိုယ်ဝန်ဆောင် နေတဲ့အချိန်မှာ ကူဖော်လောင်ဖက်ရအောင် မိန်းကလေးတစ်ယောက် သွတ်ပေးမှာပါ၊ သူက သားနဲ့ငယ်သူငယ်ချင်း နှစ်တစ်ယောက်လေ”

ညီသုတက မိန့်မိန့်ကိုပြောရင်း ဘွားကိုပါ ပြောပြနေသည်။

ဘွား ဝမ်းသာကျေနပ်သွားသည့် မျက်ဝန်းတွေနှင့်

“ဒါဆိုရင် ပိုကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ ဒီလိုဆို သမီးလေး မိန့်ပါ ဘွားနဲ့လိုက်ခဲ့လို့ ရတာပေါ့”

အားလုံး အဆင်ပြေချောမွေ့သွားတာမို့ ဘွားနှင့်အတူ မိန့်မိန့်ပါ ဆိုက်ခွင့်ရသွားခဲ့သည်။

ရှိ(စ်)လည်း မတားရက်တော့ပါ။ ဘွားခေါ်သု မ သံယောဇဉ် ကြောင့် ဘယ်မှမသွားနိုင်ဖြစ်နေခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီ။

အခုချိန်မှာ ဘွားဆန္ဒလေး ပြည့်ပါစေတော့။

ဖြစ်လာသည်။

ကိုယ့်တုန်းကတော့ ဘွားကို နှစ်ရည်ကြီး ခွဲခဲ့ပြီးမှ ဘွား လပိုင်း လေးမျှသွားတာကို ဘာကြောင့် ရှိ(စ်) ခံစားဝမ်းနည်းနေမိသည်မသိပါ။

“ရှိ(စ်) ငါတို့ သွားမယ်နော်၊ ဟိုရောက်ရင် ငါလည်း နှင့်လို အမေရိကားပြန် အမှတ်တရပျူလာရင် ကောင်းမလား အဟင်း ဟင်း”

ရှိ(စ်) ငိုချင်ချင်ဖြစ်နေတာကို ရိပ်မိနေသော မိန်မိန် ရယ်ကျဲ ကွဲလေး ပြောတာကိုလည်း လိုက်မရယ်နိုင်ခဲ့ပါ။

“သွားပြီ မြေး၊ ဘွား ဖုန်းဆက်မယ်နော်”

လေယာဉ်ဆီ ဘွားနှင့်မိန်မိန်တို့ ဦးတည်ထွက်သွားတော့ ရှိ(စ်) ဆန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ မျက်ရည်တွေ စီးကျလို့လာသည်။

“ဟာကွာ ရှိ(စ်)ရယ် ဘာလို့ ငိုရတာလဲ”

“မသိဘူး ရှိ(စ်) ငိုချင်တယ် မောင်”

ရှိုက်သံနှင့်ပြောရင်း မျက်ရည်တွေ စီးကျလာတော့ မောင်က ရှိ(စ်)ပခုံးကို နှစ်သိမ့်သလို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း

“ရှိ(စ်)ရယ် ဘွား စိတ်မကောင်းအောင် မလုပ်ပါနဲ့၊ ဘွားက ရှိ(စ်)မျက်ရည်တွေမြင်ရင် ဘယ်စိတ်ပြောမှာလဲ၊ ရှိ(စ်)က လိမ္မာပါတယ် နော်”

နှုတ်က တတွတ်တွတ်ချော့မော့ရင်း မောင် ပြောနေလေလေ ရှိ(စ်) မျက်ရည်တွေ ပိုလို့ လိမ့်ဆင်းလာလေလေပါပဲ။

“ရှိ(စ်) မငိုနဲ့တော့ကွာ၊ မကြားဖူးဘူးလား ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့”

အခန်း (၁၈)

ဘွားနှင့်မိန်မိန်တို့ အမေရိကားထွက်သည့်နေ့က ရှိ(စ်)နှင့် မောင် လေယာဉ်ကွင်းကို လိုက်ပို့ဖြစ်ကြသည်။

ဘွားလည်း မြန်မာဆန်ဆန် အညှို့ရောင်ချိတ်ဝတ်စုံလေးကို ဝတ်ဆင်ထားတာမို့ ပိုပြီး နုပျိုသွားသလို ရှိသည်။ မိန်မိန်ကလည်း ပန်းဆီရောင်လည်ဟိုက်အကြပ်လေးကို အနက်ရောင် ဂျင်းပျော့အကြပ် လေးနှင့် တွဲဝတ်ဆင်ထားတာမို့ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်လေးနှင့် ကြည့်ကောင်း နေသည်။

“မြေး ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်နော်၊ ကိုယ့်ရင်သွေးလေးကို လည်း ဂရုစိုက် ဟုတ်လား”

ဘွားကတော့ မဆုံးနိုင်သော မှာတမ်းတွေ ထပ်ချွေနေသည်။ ရှိ(စ်) ခေါင်းလေးတညိတ်ညိတ် နားထောင်ရင်း ရင်ထဲမှာ ဆို့နှစ်နှစ်ကြီး

ငိုရင် မွေးလာတဲ့ကလေးက မျက်လုံးလေး ပြူးတတ်တယ်တဲ့”

မောင်ပြောတော့ ရှို့(စ်) ရယ်ချင်မိပြန်သည်။ အငိုအရယ် မျက်နှာလေးနှင့် ရှို့(စ်) မောင့်ကို မျက်စောင်းလေးထိုးကြည့်ရင်း

“ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ ရှို့(စ်)မှာ ဗိုက်တောင် မပူသေးဘဲနဲ့”

ချစ်ချစ်ရပ်ရပ်လေးပဲ ရှိနေသော ဝမ်းဗိုက်လေးကို လက်ကလေး နှင့်ကိုင်ရင်း ရှို့(စ်) ပြောတော့ မောင်ရယ်ကျဲကျဲ ကြည့်သည်။

“အခု မပူသေးပေမယ့် ပြီးရင် ပူလာမှာလေ၊ နှစ်လ သုံးလ ကျော်လောက်ဆို စူမိုမိုလေး ဖြစ်ပြီပေါ့”

မောင်ပြောမှ ရှို့(စ်) ကိုယ့်အသွင်ကို မြင်ယောင်ကြည့်မိကာ ရယ်ချင်လာမိပြန်သည်။ ရှို့(စ်) မျက်နှာလေး ပြုံးတုံ့တွဲဖြစ်သွားတော့

မောင် ရှို့(စ်) ပခုံးလေးကို သိုင်းဖက်ကာ လေဆိပ်တာဝါထဲက ခေါ်လာခေါ်

ဘွားကို လွမ်းသည့်မျက်ရည်တွေက မောင်ကြောင့်ပဲ ပြေလွေ့ရပြန်ပါသည်။ မောင်က ရှို့(စ်)ကို ဖေးမတွဲခေါ်လာရင်း

“ရှို့(စ်) ဒီနေရာလေးကို မှတ်မိလား”

မောင် ညွှန်ပြသည့်နေရာလေးကို ရှို့(စ်) မမှတ်မိစရာမရှိပဲ ဒီနေရာလေးက မောင်နှဲ့ရှို့(စ်)ရဲ့ အမှတ်တရ နေရာလေးပဲဖြစ်သည်။

“မမှတ်မိပဲနေမလား မောင်ရယ်၊ ဒီနေရာလေးက ရှို့(စ်)အတွက် ထာဝရ မေ့လို့မရတဲ့ နေရာလေးပါ”

“ကိုယ်က အခုတောင် တက်အနင်းခံရတဲ့ ခြေထောက်က

ပြန်နာချင်သလိုပဲ အဲဒီတုန်းက နာလည်းနာ ရှို့(စ်)ရဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ခံစားလေးကိုလည်း အမိအရ ငမ်းကြောထရသေးတယ် ဟား ဟား”

“ဒါဆို မောင်က ရှို့(စ်)ကို အဲဒီတုန်းကတည်းက စိတ်ဝင်စားနေခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား မောင်”

“ဟုတ်တယ် ကိုယ် အဲဒီတုန်းကတည်းက ရှို့(စ်)ရဲ့အလှကို ခင်ခန့်ခံစားခဲ့ရတာလေ”

မောင့်စကားကို ရှို့(စ်) ပြုံးပြုံးလေး ကြည်နူးစွာခံယူရင်း မျက်စောင်းလေးလည်း ထိုးပစ်လိုက်ရင်း

“ဒါနဲ့များ အဲဒီတုန်းက လူကို ဘုတော်လိုက်တာများ ကတ်ကတ်ကိုလန်နေတာပဲ”

“ဒါကတော့ ရှို့(စ်)ရယ် ကိုယ်က အသားနာတာတောင် နည်းနည်းလေးမှ မကျေနပ်တဲ့ပုံမပြဘူးဆိုရင် ရှို့(စ်)အမြင်မှာ ဒီလူ ငါ့ကို

အမင်လာရာတဲ့ ခပ်ပေါပေါလူလို့ပဲ ထင်သွားမှာပေါ့၊ အဲဒီလို ဘုတော်လိုက်မှ ရှို့(စ်) အာရုံမှာ ကိုယ်က တခြားယောက်ျားတွေနဲ့ မတူဘဲ

တစ်မှတ်ထင်ထင်လေး ရှိသွားမှာလေ”

“ဟွန်း တတ်လည်းတတ်နိုင်ပါ့ လူလည်ကြီး”

“ရှို့(စ်)ကို ချစ်တတ်လို့ လည်တတ်သွားတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ် ဒါကြောင့်လည်း ဒီက သူ့ကို အသိလိုချစ်မိသွားမှန်းကို မသိတော့ဘူး၊ မောင်က ကျွန်မရဲ့အနာဂတ်ကို

မလှပပ ပြောင်းလဲသွားနိုင်စေတဲ့သူပါ”

“ဒါဆိုလည်း ကိုယ့်ကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ အားကိုးလိုက်ပေါ့
ရဲ့(စ်)ရယ်၊ ဒီအသက် ဒီအရွယ်ရောက်မှ ဘာကြောင့် အဘွားကို ဂျစ်
တိုက်ဆိုးနဲ့နေဦးမှာလဲ၊ ရဲ့(စ်) တကယ်တမ်း ဂျစ်တိုက်ဆိုးနဲ့ရမှာက
ကိုယ့်ကိုလေ၊ ကိုယ့်က ရဲ့(စ်)ရဲ့ အသစ်စက်စက် ယောက်ျားဗျ”

သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့်ပုတ်ပြီး ညီသုတ ပြောနေတော့ ရဲ့(စ်)
မောင့်လက်မောင်းကို အားကိုးစွာ ဆုပ်ကိုင်မှီခိုရင်း ခေါင်းလေးညိတ်ပြ
လိုက်ပါ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ ရဲ့(စ်)ဘဝမှာ ဟောဒီက ချစ်ခင်ပွန်းကို
အားကိုးချစ်ခင်ပါတော့မယ်ရှင်”

နှစ်ဦးသား ရပ်ထားခဲ့သော ကားလေးဆီကို အတူလျှောက်လှမ်း
လာခဲ့ခိုက်မှာ

“ဟေ့ ညီ”

ညီသုတ ပန်းကို အနောက်မှ ဆတ်ခနဲပုတ်ကာ ခေါ်လာသော
အသံကြောင့် ရဲ့(စ်)ပါ လှည့်ကြည့်မိသည်။ နီညိုရောင်ဂုတ်ဝဲဆံတို့နှစ်
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။

ကာလာရောင်စုံခြယ်ထားသော မျက်နှာနှင့် ဝတ်ဆင်ထားသော
ဂုတ်စားဆင်ယင်မှုကတော့ တကယ့်ကို ခပ်ဟော့ဟော့ စတိုင်ဆိုတာ
မြင်ရုံနှင့်သိသာသည်။

“ဟင် သန္တာ ဘယ်လာတာလဲ”

မောင်က နှုတ်ဆက်နေပေမယ့် သန္တာဆိုသော မိန်းကလေး

အကြည့်တွေက ရဲ့(စ်)ဆီမှာပဲ ဝေဝဲရောက်ရှိနေခဲ့၏။

“တို့အစ်မကို လိုက်ဖို့တာလေ၊ ညီကရော ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဘွားကို လိုက်ဖို့ပေးတာပါ”

“ဟင် ဘယ်ကဘွားလဲ ညီရဲ့၊ ညီမှာ အဘွားမှမရှိတော့တာ၊
ဘယ်ကဘယ်လို ဘွားက ပေါ်လာရတာလဲ”

ထင်းထင်းလေးပေါ်လွင်အောင် ဆွဲထားသော မျက်ခုံးလေး
တွေ တွန့်ပြီး သန္တာ မေးသည်။ စပ်စပ်စုစု မျက်ဝန်းတွေနှင့် အမူအရာကို
သဘောမတွေ့လှတာမို့ ရဲ့(စ်) တင်းတင်းလေးပဲ ပြန်ကြည့်ကာ မောင့်
လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိဆဲ။

“ဘယ်က ပေါ်လာရမှာလဲ သန္တာရဲ့၊ ကိုယ့်အမျိုးသမီးရဲ့ဘွားက
တိုယ့်ရဲ့ဘွားပဲပေါ့”

ညီသုတ ရယ်ကျဲကျဲလေး ပြောတော့ သန္တာ အံ့သြသလို
မီးစပ် လေး အဟောင်းသား ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ညီသုတက ရဲ့(စ်)
တုံးလေးကို သိုင်းဖက်တာမို့ သန္တာ မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားတာ
အထင်အရှား။

“ညီ တို့ကို လေစိမ်းတိုက်တယ်ကွာ၊ ဘယ်တုန်းက လက်ထပ်
သွိုက်တာလဲ၊ တို့တောင် မသိလိုက်ဘူး”

“ပြီးခဲ့တဲ့ ရက်ပိုင်းလေးကပဲလေ”

ညီသုတက ဂုဏ်ယူစုံကြွားသံလေးနှင့် ပြောသည်။ သန္တာ
မျက်နှာလေး သိသာစွာ မဲကျသွားခဲ့ရင်း

“ဘာလဲ ညီက ညီသတို့သမီးလောင်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ပေါ်မှာစိုးလို့ တို့ကို မဖိတ်တာလား။ အဟင်း လူမသိသူမသိ မက်လာ ဆောင်လိုက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

စကားလုံးတွေက တမင် လူကို စော်ကာသလို ရည်ရွယ်ချက် တွေနှင့်ဆိုတာ အထင်အရှားဖြစ်သည်။ မောင်သာ ချက်ချင်း ခွန်းထဲ မပြန်လျှင် ရှိ(စ်) နှုတ်က စကားလုံးတွေ ပွင့်ထွက်သွားမှာ သေချာပင်

“မက်လာပွဲကြီးကို ဆီဒီးနားဟိုတယ်ကြီးမှာ ခမ်းခမ်းနားနား ကျင်းပခဲ့တာ မင်းမှမသိဘဲ သန္တာရဲ့ ဆောရီးကွာ သန္တာကို အာရုံထဲမှာ မရှိဘူးဖြစ်သွားလောက်အောင် တို့က ရှိ(စ်)အပေါ်မှာ စူးနစ်ကြွဆင် သွားတာ။ အဟွန်း ဒါ တို့ဇနီးလေး တော်ဝင်ရှိ(စ်)လေ”

ရှိ(စ်)နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တော့ သန္တာ မျက်နှာကြီး ညိုညို ပုပ်အက်နေပြီ။ မောင်က ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး စကားဖြတ်ဖို့ ကြိုးစား တာ ရှိ(စ်) သိပါသည်။

“ဪ သန္တာ ကိုယ်နဲ့ရှိ(စ်)တို့ ရင်သွေးလေး ကပ်ပွန်းတဲ မက်လာကုရင် ယူကို မှတ်မှတ်ရရ ဖိတ်လိုက်ပါမယ်။ အိုကေ ခွင့်ပြုတော့

ပြောပြီးသည်နှင့် မောင် ကားလေးကို ငြိမ့်ခနဲ မောင်းထွက် သည်။ တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်တန့်ကျန်ရစ်ခဲ့သော သန္တာကတော့ အနောက်မှာ တစ်ယောက်တည်း။

“ရှိ(စ်) မောင့်ကို အထင်မလွဲနဲ့နော်၊ မောင်နဲ့သန္တာက ဇာတ်လမ်းမှ မရှိခဲ့ဘူး။ မောင့်ရည်းစားတွေ ထားခဲ့တာ မှန်သည်။

အောင် နှလုံးသားပုံပြီး ချစ်ခဲ့တာ ရှိ(စ်) တစ်ယောက်တည်းပဲဆိုတာယုံ”

မောင့်မျက်ဝန်းထဲက နွေးထွေးကြင်နာရိပ်တွေ ပြာလဲ့နေတာ ကို ရှိ(စ်) မြင်တွေ့နေခဲ့ရပါသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ခံစားမှု ရင်ခုန်သွေး တွေက နွေးနွေးလေး စီးမျောသွားခဲ့၏။

မောင်ချစ်ခြင်းကို ရှိ(စ်) အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ပါတယ် မောင်ရယ်။

အခန်း (၁၉)

ခြံတံခါးဆီက မြည်လာသော လူခေါ်ဘဲလံသံကြောင့် လက်ခံ
တော့တစ်လုံးဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော ရှိ(စ်) ခေါင်းလေးမော့ကာ ပြတင်း
တံခါးမှ လှမ်းကြည့်မိသည်။

ခရီးဆောင်အိတ်တစ်လုံး လက်ဆွဲကာ ရပ်နေသော အမျိုးသမီး
တစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။ ခြံစောင့်ကြီး ဦးဖိုးနီက ခပ်သုတ်သုတ်လေး
လှမ်းသွားကာ မေးမြန်းနေတာမို့ ရှိ(စ်) စက်ကိုပိတ်ကာ ညှပ်ခန်းထဲ
ထွက်ခဲ့သည်။

ညှပ်ခန်းထဲရောက်ပြီး မကြာလိုက်ခင်မှာပဲ ဦးဖိုးနီ ရောက်
လာသည်။

“သမီး ဖိုးကုတ်က ဒေါ်ပန်းချစ် လွှတ်လိုက်တာလို့ ပြောတယ်
မောင်မေမေ လွှတ်လိုက်သူဆို၍ ရှိ(စ်) မျက်နှာလေးပင့် ဆေါ့
လေးညှိတ်မိရင်း

“မောင်မေမေ လွှတ်လိုက်တာထင်တယ်၊ ခေါ်ခဲ့လိုက်ပါ ဦးဖိုးနီ”

ဦးဖိုးနီ ခပ်သုတ်သုတ် ခြေလှမ်းတွေနှင့် ချက်ချင်းပြန်ထွက်သွား
ခဲ့သည်။ ရှိ(စ်) ညှပ်ခန်းဝက ရပ်စောင့်ရင်း ညတုန်းက မောင်မေမေ
ဖုန်းဆက်ပြောခဲ့တာကို ပြန်သတိရ၏။

“သမီး သမီးလေးကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ ကြည်ပြာလေးကို
လွှတ်လိုက်မယ် သိလား၊ ကြည်ပြာလေးက မေမေတို့နဲ့ အရမ်းခင်မင်တာ၊
အခု ရန်ကုန်မှာ အထက်တန်းသူနာပြုသင်တန်း လာတက်တာလေ၊
သူလေးရှိနေတဲ့ရက်တွေမှာ သမီးကိုလည်း စောင့်ရှောက်အဖော်ရစေချင်
လို့ လွှတ်လိုက်တာ”

ယောက္ခမတွေကိုယ်တိုင်က ရှိ(စ်) ဝမ်းထဲက တည်စပြုနေသော
ရင်သွေးလေးအတွက် အချိန်လို ဂရုစိုက်နေတာမို့ ရှိ(စ်) ဝမ်းသာမိပါ
သည်။

အခုလည်း ရှိ(စ်)ကို ဘွားမရှိခင်လေးမှာတောင် စိတ်မချဖြစ်ကာ
စောင့်ရှောက်နိုင်မည့်သူ လွှတ်ပေးလိုက်၏။

ခရီးဆောင်အိတ်လေးကိုဆွဲကာ အိမ်ဘက်ကို လှမ်းလျှောက်
လာသော ကြည်ပြာကို ရှိ(စ်) ရပ်ငေးအကဲခတ်ကြည့်မိသည်။

နက်မှောင်နေသော ဆံနွယ်တွေကို နူးပြေပြေလေးပေါ်အောင်
ထုန်တင်ထားကာ အနောက်မှာ ဖြန့်ချထားသည်။ မျက်နှာလေးကတော့
ဝင်းမွတ်ကြည်လင်နေသည်။ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ပြေပြစ်ကျော့ရှင်းသော
ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆစ်က လိုက်ဖက်ကြည့်ကောင်းသည်။

ဝတ်ဆင်ထားသော ဖက်ဖူးရောင် ဝမ်းဆက်လေးက ချပ်ချပ်
ရပ်ရပ်မို့လည်း ကြည်ပြာအလှက ပိုလို့ပေါ်လွင်စေတာထင်၏။

ညှော်ခန်းဝမှာရပ်နေသော ရှို့(စ်)ကိုမြင်တော့ ပန်းနုဆိုးဆိုး
ဖျော့ဖျော့လေး တင်ထားသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ရင်းနှီးနွေးထွေးစွာ
ပြုံးသည်။

“မင်္ဂလာပါ ရှို့(စ်) နေကောင်းတယ်နော်”

“ဟုတ် ကောင်းပါတယ် မကြည်ပြာ”

အပြုံးလေးချိုသလို အသံလေးကလည်း ချိုသာကြည်လင်ပီ
သည်။ ကြည်ပြာဆိုသော အမည်လေးနှင့် လိုက်ဖက်သလို သူမရဲ့ အလှ
အကိုင်နှင့်လည်း သဟဇာတဖြစ်မှာ သေချာသည်ဟု ရှို့(စ်) မှတ်ချက်
မိ၏။

“ကျွန်မနာမည်က ကြည်ပြာရောင်ပါ ရှို့(စ်)။ ကြည်ပြာလို့
ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်နိုင်ပါတယ်။ အန်တီချစ် ဖုန်းဆက်ထားပြီးပြီ ထင်ပါ
တယ်”

“မေမေ ညက ဆက်တယ်။ ဟိုလေ ဒီလောက် မြန်မြန်ကြီး
ရောက်လာမယ်မထင်လို့ ကဲ လာ အထဲမှာ ဝင်ထိုင်ပါဦး ကြည်ပြာ”

ကိုယ်နှင့်အသက်က ရွယ်တူရှိပုံရတာကြောင့် ကြည်ပြာဟု
ရှို့(စ်) ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်လိုက်ပါသည်။

ဆိုတာထိုင်ခဲ့ကြီးဆီ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ရင်း နွေးနွေးထွေးထွေးပဲ ကြီး
လိုက်ပါသည်။

“အန်တီချစ် ရှို့(စ်)ဆီအကြောင်းမကြားခင်ကတည်းက ကြည်
ပြာက ရန်ကုန်ရောက်နေပြီလေ။ သင်တန်းက တည်းခိုဆောင်စီစဉ်ပေး
ပေမယ့် ဒီမှာပဲ နေမှာဆိုတော့ တင်ပြခွင့်တောင်းရတဲ့ကိစ္စလေးတွေ ရှိ
လို့ ကြိုထွက်ခဲ့တာပါ”

“ဟုတ်လား မောင်ကတော့ ညနေလောက် ပြန်ရောက်မှာပါ။
ဒီမှာ အအေးလေး အမောပြေသောက်လိုက်ပါဦး ကြည်ပြာ”

မိဖြူ အလိုက်တသိ ယူလာပေးသော အအေးဘူးလေးနှင့်
ရှို့(စ်) ညှော်ခန်း မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်စကားပြောဖြစ်ကြသည်။

“ညီသုဆီကို ကြည်ပြာ ဖုန်းဆက်ပြီးပါပြီ ရှို့(စ်)။ ရှို့(စ်)ကို
တောင်းပန်ချင်တာက မင်္ဂလာပွဲတုန်းက ကြည်ပြာ မရောက်ခဲ့တာကို
ခွင့်လွှတ်ပါ။ မေမေတော့ ရန်ကုန်အထဲ ရောက်ပါတယ်။ ကြည်ပြာ တာဝန်
ကျတဲ့ဆေးရုံက ခွင့်ရက်တင်ဖို့ ခက်ခဲနေလို့ မရောက်ဖြစ်တာပါ”

“ရပါတယ် ကြည်ပြာ၊ ရှို့(စ်) နားလည်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရှို့(စ်)။ ဒါနဲ့ ရှို့(စ်) ကိုယ်ဝန်က ဘယ်
လောက်ရှိပြီလဲဟင်”

“နစ်လ မပြည့်သေးပါဘူး ကြည်ပြာ”

“ဪ နုသေးတာပဲ။ အိုကျီနဲ့ အပ်ထားပြီးပြီမို့လား”

ကြည်ပြာမေးတော့ ရှို့(စ်) ခေါင်းလေးညိတ်ပြမိသည်။

“အိုကျီ ဒေါက်တာခင်မြတ်မွန်နဲ့ အပ်ထားပါတယ် ကြည်ပြာ။
နောက်ဟစ်ပတ်လောက်တောင် တစ်ခေါက်လာဖို့ ခေါ်ထားသေးတယ်”

2 3 0760

တွေကို ကြောက်လွန်းလို့

“ဟေ့ ဟေ့ နှစ်ဦးကားက ဘာလဲ၊ ငါမိန်းမ အထင်လွဲအောင် မပြောနဲ့နော်”

မောင် ရှိ(စ်)ကို လှမ်းကြည့်ကာ ကြည်ပြာကို လက်ကာပြောသည်။ ကြည်ပြာက ခေါင်းလေးခါပြရင်း

“ပြောရမှာပဲ ရှိ(စ်)ရေ ညီသုတ ဆိုတဲ့ကောင်ကို သိပ်မယုံနဲ့ နော်၊ ရုပ်လေးချော အပြောလေးကောင်းတဲ့အထာတွေနဲ့ ကောင်မလေးတွေကို ပွေးနေတာမှ အထက်တန်းကျောင်းသားကတည်းက”

“ဟာကွာ ကြည်ပြာတို့ကတော့ မွှေပြီ”

ရယ်ရယ်မောမော မောင်နှင့်ကြည်ပြာတို့ အတိတ်ကို ပြန်ပုံဖော်နေတာကို ရှိ(စ်) ပြုံးပြီးလေးပဲ တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေလိုက်ပါသည်။

မောင် ရည်းစားရှုပ်ပုံတွေကို ကြည်ပြာက ဖွင့်ဟချပြနေတော့ မောင့်မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့လိုက် ပြုံးလိုက်နှင့် ငြိမ်သက်နေသည်။

ကြည်ပြာ စကားတွေ အဆုံးသတ်သွားတော့မှ မောင်က ရှိ(စ်)ကို လှည့်ကြည့်ရင်း

“ကဲ နင် အချွန်နဲ့မလို့ ပြီးပြီလား ကြည်ပြာ၊ ဒီမှာ ငါမိန်းမက ငါ့ကို သိပ်ချစ်ပြီးသား၊ ဒါကြောင့် နင် ဘာပဲပြောပြော အထင်မလွဲဘူး ရှိ(စ်)က ငါ့ကို ယုံကြည်ပြီးသားနော် မိန်းမ”

“အေးပါ အေးပါ နင့်ကို ရှိ(စ်)က ယုံတယ်ဆိုပြီး နင် လုပ်ချင်တာတော့ မလုပ်နဲ့နော်၊ ငါ ရန်ကုန်မှာ ရှိနေသ၍တော့ နင့်ကို

ဆက်စီဒေါက်ထောက် ကြည့်နေမှာ”

ကြည်ပြာဆိုတော့ မောင် ပခုံးလေးတွန်းပြုံးသည်။ ပြုံးမှ ရှိ(စ်)တို့ ျက်စလေးပစ်ပြရင်း

“နီး ငါချစ်တာ ငါမိန်းမ၊ ဒီတော့ နင် ငါ့ရင်သွေးလေးကိုတော့ ချစ်ခိုက်ပေးပါ၊ ငါ့တွက် အာရုံစား အချိန်ကုန်ခံမနေနဲ့”

“နင်က တကယ်လိမ္မာသွားပြီပေါ့”

“ငါနလုံးသားက တည်ငြိမ်သွားပြီဟ၊ ရှိ(စ်)ကို ငါ သိပ်ချစ်သွားတာကြောင့်လေ”

“အမလေးတော် ကြော်ငြာကလည်း ခဏ ခဏ ဝင်ပါ၊ အဟင်းတင်း”

“ချစ်တာကိုးဟ ဟား ဟား”

ထမင်းစိုင်းလေးမှာ ရယ်သံတွေနှင့် စည်ကားလို့နေခဲ့သည်။ မောင်နှင့်ပြောမနာဆိုမနာ သူငယ်ချင်း ကြည်ပြာ ရောက်လာခြင်းအတွက် မောင် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေတာ သေချာသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင် ပျော်နေတာမြင်တော့ ရှိ(စ်)လည်း ပျော်နေမိတာပါပဲ။

မောင့်ရဲ့ချစ်ခြင်းတွေက ရှိ(စ်)အပေါ်မှာ ပြည့်ဝသလို ရှိ(စ်)ရဲ့ချစ်ခြင်းတွေနဲ့လည်း မောင် ကျေနပ်ဝမ်းသာစေချင်ပါသည်။

မောင်ချစ်ခြင်းတွေအတွက် ရှိ(စ်)ဘက်ကလည်း ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ တုံ့ပြန်ပေးဆပ်ချင်ပါသည်။

အခန်း (၂၀)

ပြတင်းတံခါးမှာ ကာရံထားသော လိုက်ကာစတွေကိုတောင်
ထိုးဖောက်ဝင်နေသော နေခြည်တွေကြောင့် သူ နိုးလာသည်။

နံဘေးကို ငဲ့စောင်းကြည့်တော့ ဝက်ဝံရုပ်ဖက်လုံးကြီးကို အား
ပါးရဖက်ကာ အိပ်ပျော်နေဆဲ ရှိ(စ်)ဆီက အသက်ရှူသံမျှင်းမျှင်းလေး
ကြားနေဆဲရှိ၏။

သူ ခုတင်ပေါ်မှာပဲ အသာလေး ထိုင်လိုက်သည်။ ချစ်စနိုးလေး
ရှိ(စ်) နိုးသွားမှာ မလိုလားပါ။

ကလေးတစ်ယောက်လို အပြစ်ကင်းစင်စွာ အိပ်ပျော်နေပုံလေး
ကို သူ တစ်မိမိမင်းကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ မြတ်နိုးမဝပါ။

နဖူးပြင်ပြေပြေလေးပေါ် ဝဲကျနေသော ဆံနွယ်လေးတွေကို
ညင်သာစွာပဲ သပ်တင်ပေးလိုက်သည်။ သွေးကြောစိမ်းမြဲမြဲလေးတွေ

သူကသမီးနေသော ပါးလေးကို သူ ရွတ်ခနဲ ငဲ့နမ်းလိုက်သည်။

ရှိ(စ်) တွန့်ခနဲဖြစ်သွားကာ မျက်ဝန်းတွေ ပွင့်မလာသေးပါ။
သူ ပြုံးလိုက်မိသည်။ အအိပ်ဆတ်သော ရှိ(စ်) နိုးလျက်နှင့် တမင်
ထော အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာ သူ သိပါသည်။

နဖူးပြင်လေးကို ထပ်ငဲ့နမ်းတော့လည်း ရှိ(စ်) ငြိမ်သက်ကာ
အိပ်ပျော်နေဟန်ဆောင်နေဆဲ။

“တော်တော် အအိပ်မက်တဲ့ အိပ်ပုပ်မလေး၊ တစ်ကိုယ်လုံး
နေရာလပ်မကျန်အောင် နမ်းပစ်လိုက်မယ်”

“အို မောင်နော်”

မျက်တောင်ကျောကြီးတွေ ဖျပ်ခနဲပုတ်ကာ ရှိ(စ်) မျက်ဝန်း
လေးတွေ ပွင့်လာသည်။

“မောင်နော် ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ”

“ကိုယ့်မိန်းမကို ထိုင်ကြည့်နေတာပေါ့ကွ၊ ပြီးတော့ ရှိ(စ်)
အိပ်ထားတဲ့ ဟိုဝက်ဝံကောင်ကိုလည်း မနာလိုဘူး”

ရှိ(စ်) သဘောကျသလိုပြီးရင်း ဖက်ထားသော ဝက်ဝံရုပ်ဖက်
ဆံ့ကြီးကို ရင်ဘတ်လေးပေါ်တင်ကာ တမင်တင်းတင်းလေး ဖက်ပြ၏။

“ဒီလိုလား ရတယ် ကဲ”

“အို ညစ်ပတ်တယ်ကွာ၊ မျက်နှာလည်း မသစ်ရသေးဘဲနဲ့
သူ့ကို လာနမ်းတယ်”

“နမ်းတယ်ကွာ ဘာဖြစ်လဲ၊ မောင် မခံချင်အောင်မစနဲ့လေ”

“အင်း အင်း မစတော့ပါဘူး။ သွားစမ်း ဒီဝက်ဝံစုတ်”

ဖက်ထားသော ဝက်ဝံရုပ်ဖက်လုံးကို သူ ကျေနပ်အောင် ရှို(စ်) က ဘေးကိုလွှင့်ပစ်သည်။ ပြီးတော့ ဆတ်ခနဲ ကုန်းထလိုက်တာမို့

“ဟာ ရှို(စ်) ဖြည်းဖြည်းထပါ။ ဗိုက်ထဲက ကလေးကို ထိခိုက် မိပါဦးမယ်”

“အဟင်း မောင်ကလည်း အခုမှ နှစ်လလောက်ပဲ ရှိသေးတာ ကို၊ အဟင်း ဟင်း အကဲပိုတယ်”

“အကဲပိုတာ မဟုတ်ဘူး ချစ်တား ရှို(စ်) ဝမ်းထဲက ရင်သွေး လေး ဘာလေးမွေးမလဲ မသိဘူးနော်”

“ဘယ်သိမှာလဲ မောင်ရဲ့ နည်းနည်း လရင့်လာမှ အာထရာ ဆောင်းရိုက်ကြည့်မယ်လေ၊ မောင်က ဘာလေးလိုချင်လို့လဲဟင်”

“ကိုယ်လား ယောက်ျားလေးလိုချင်တယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ခပ်ချောသိပ်လှတဲ့ သူ့အမေကို သတ္တိရှိရှိနဲ့ အန္တရာယ်ကင်းအောင် ကာကွယ်ပေးနိုင်အောင်လို့”

မောင့်စကားတွေ ကြားရတော့ ရှို(စ်) ဖိတ်ဖြစ်လွန်းလို့ ကြက်သီး လေးတွေတောင် ထမိသည်။ ရှို(စ်) ရင်သွေးလေးအပေါ်မှာ မောင် ဒီ လောက်အထိတောင် ချစ်ခင်ပြနေတာ ကြည့်ရှုစရာပါပဲ။

မောင့်မျက်ဝန်းမှာ ဖခင်လောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ကရုဏာရိပ်တို့ ဖြာသော မေတ္တာရိပ်တွေ သမ်းနေ၏။

“မောင်ရယ် မောင့်ကို ရှို(စ်) ချစ်လိုက်တာ”

မောင့်ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ကာ ရှို(စ်) ပြောတော့ မောင်က ရှို(စ်) ဆံနွယ်လေးတွေကို ပွတ်သပ်ပေးနေရင်း

“မောင်လည်း ရှို(စ်)ကို သိပ်ချစ်တယ်”

ပြောရင်း ရှို(စ်) နဖူးလေးကို မောင် တရှိုက်မက်မက် နမ်းသည်။ မောင့်ပါးပြင်ကိုလည်း ရှို(စ်) ပြန်နမ်းရှိုက်မိသည်။

အနမ်းတို့ နှစ်ဦးကြားမှာ ရင်ခုန်သံတွေ ငြိမ်ညောင်းစွာနှင့် အလှယ်မိကြသည်။

မောင့်ရဲ့ယုယမှု ကြင်နာမှုအရိပ်အောက်မှာ ရှို(စ်) တစ်ဘဝလုံး ချမ်းမြေ့အေးချမ်းချင်ပါသည်။

“ကဲ ထလေ၊ ဗိုက်ထဲက ကလေးလေးက ပြောနေပြီ၊ မကြား ဘူးလား”

“ဟင် ဘာပြောလို့လဲ”

“ကလေးက မေမေ အပျင်းကြီးတဲ့ ကဲ”

“အား နာတယ် မောင်ရဲ့ အရမ်းမဆွနဲ့ကွာ”

ရှို(စ်)ပါးလေးကို မောင် ချစ်စနိုးနှင့် ဆွဲလိပ်တော့ ရှို(စ်) နာကျင်သွားကာ တားမိသည်။

“ဆောရီး၊ ဆောရီး လာ မျက်နှာသစ် ရေဖိုးချိုးနော်၊ ပြီးရင် ကိုယ်တို့ မောနင်းဖတ်စ် အပြင်မှာထွက်စားရအောင်”

ဒီနေ့ မောင် အလုပ်နားရက်မို့ အပြင်ထွက် တစ်ခုစားဖို့ ပြောသည်။ အလုပ်နားရက်တိုင်းမှာ ရှို(စ်)အတွက် မောင်က အချိန်ပေး

အခန်း (၂၁)

ရို့(စ်) ပြတင်းတံခါးက ရပ်ကြည့်နေခဲ့တာ ကြာပြီ။

ကြည်ပြာနှင့်မောင် ခြံထဲက ခုံတန်းမှာ ထိုင်စကားပြောနေတာ ဆယ်မိနစ်တောင် မကတော့ပါ။

မောင့်ကားဟွန်းသံကို ခြံဝမှာ ကြားကတည်းက ရို့(စ်) လှဲဆီ နေသော ဒရင်းဘတ်ပေါ်ထကာ ပြတင်းတံခါးရောက်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကားရပ်ပြီး မောင် ရို့(စ်)ရှိရာကို အပြေ ရောက်လာတတ်တာဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တာ အချိန်ပိုင်းလေး ခွဲခွာနေ တာကို အတိုးချကာ ရို့(စ်)ဆီရောက်လာပြီး မောင် စကားတွေပြောသည်။

ရို့(စ်) ပါးလေးကို အနမ်းနှင့် နှုတ်ဆက်ပြီးမှ အဝတ်အစား အရောင်းချိုးတတ်စမြဲ။ အခုတော့ မောင်သည် ရို့(စ်)အနားကိုတောင် ရောက် မလာဘဲ ကြည်ပြာအနားမှာ ရှိနေ၏။

ဘာတွေများ ဒီလောက် အရေးကြီးနေတာလဲမသိ။

ရယ်လိုက်မောလိုက်နှင့် စကားတွေက မဆုံးအောင်ပါပဲ။ ခုံတန်း လေးမှာ ထိုင်နေသော ကြည်ပြာသည် ခေါင်းလျှော်ပြီးစမို့ ဆံနွယ်တွေ ကို ဖားလျားလေးချထား၏။

နက်မှောင်သော ဆံနွယ်တွေက ခါးစပ်အနားထိတောင် ပြန် ကျနေ၏။ ဝတ်ထားတာက အပြာနုရောင် ဘလောက်စိအင်္ကျီပွပ္ပလေး ကို ကွာတားဘောင်းဘီလေးနှင့်မို့ ကလေးဆန်နေသလိုပါပဲ။

ကြည့်နေရင်း ကြည်ပြာကို ဝန်တိုလာသလို မောင့်ကိုလည်း ခို့(စ်)ဒေါသတွေ တလိပ်လိပ်ထွက်လာသည်။

မောင် သိပ်လွန်နေပြီ။ ရို့(စ်)ကို အလေးအနက်မထားဘဲ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့နေရအောင် အခုမှ ဆုံကြတွေ့ကြသူတွေ မဟုတ်ပါ။ အိမ်ရောက်နေတာပဲ တစ်ပတ်ကျော်ပြီ။

“မိဖြူ”

“ရှင် မမလေး”

ပြတင်းတံခါးကို ကျောခိုင်းလျှောက်ခဲ့ကာ အခန်းဝက ရို့(စ်) သုံးအော်ခေါ်တော့ အောက်ထပ်က မိဖြူ ချက်ချင်း ပြန်ထူးသည်။

“ငါ့ဆီ တက်မလာခဲ့နဲ့၊ နင့်အစ်ကိုလေးကို သွားခေါ်စမ်း၊ မမ ဆီနေတယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

တိုနေသောစိတ်ကြောင့် ရို့(စ်) လေသံတွေ မမာစဖူး မာနေ သည့် တအောင့်မျှကြာတော့ မောင် ရို့(စ်) အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

ရို့(စ်) ခုတင်ပေါ်မှာ ဂူကြီး ထိုင်နေတာကိုကြည့်ပြီး မောင်
အနားကို လျှောက်လာ၏။

“ရို့(စ်) နီးပြီလား”

ပြောရင်း ရို့(စ်) နဖူးလေးကို မောင် ငုံ့နမ်းသည်။ နွေးထွေး
သောအနမ်းကြောင့် ရို့(စ်)စိတ်လေး ပျော့ချင်ချင်

“ကိုယ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ကြည့်ပြာက ရို့(စ်) အိပ်နေတယ်
ပြောလို့ မနိုးသေးဘူးထင်နေတာ၊ မိဖြူ လာခေါ်မှ စကားပြတ်တော့တယ်”

“မောင့်ကားဟွန်းသံကြားကတည်းက ရို့(စ်)က နီးနေတာ”

“ဟာ ဒါနဲ့များ ဆင်းမလာဘူးကွာ၊ မိဖြူကို စောစော ခေါ်ခိုင်း
ပါလား။ မောင် လာခဲ့မှာပေါ့”

မောင့်အသံလေးကြားရတော့လည်း ရို့(စ်) စိတ်ဆိုးတာတွေ
ပြေချင်သည်။ ရို့(စ်)ဘက်က တမင်ဝန်တို့နေခဲ့တာပဲလား။

“ကြည့်ပြာနဲ့ရို့(စ်)အကြောင်း ပြောနေတာ၊ ရို့(စ်)အတွက်
လိုအပ်တဲ့ အားဆေးတွေ ဘာတွေ မေးကြည့်နေတာလေ၊ ကြည့်ပြာက
ရို့(စ်)ကို မေးပြီးပြီတဲ့၊ ရို့(စ်)ရဲ့အိုဂျီက စီစဉ်ပေးမှာဆို”

နွေလယ်က ရို့(စ်)ကို ကြည့်ပြာ မေးခဲ့တာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်
မောင်နှင့်ကြည့်ပြာ တို့အကြောင်းတွေ ပြောနေသည်ဆိုတာ ရို့(စ်) မသိ
ဝန်တို့ဒေါသတွေ ဖြစ်နေတာတောင် နောင်တရချင်၏။

“ရို့(စ်) မောင် ပြောနေတာကို ဖြေဦးလေ”

“ဪ အင်း ကြည့်ပြာ ပြောပါတယ် မောင်၊ ရို့(စ်) ကိုယ်

က ဒေါက်တာ ခင်မြတ်မွန်နဲ့ အပ်ထားတာဆိုတော့ လိုအပ်တာတွေ
သူ အပြည့်အဝ တာဝန်ယူတယ်လေ၊ ကြည့်ပြာက စောင့်ရှောက်ပေးဖို့
ဆိုရင် အဆင်ပြေပါတယ်”

“အင်း မောင်က စိုးရိမ်လို့ မေးတာပါကွာ၊ ကဲ ဘာလုပ်နေတာ
လဲ ပုံစံကြီးက အိပ်ရေးမဝသေးသလိုပဲ”

မောင်က နဖူးပြင်က ဆံနွယ်တွေကို လက်နှင့်သပ်ကာပြော
တော့ ရို့(စ်) တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရမိရင်း

“မောင့်ကို ပြောစရာရှိလို့”

“ဘာလဲ ရို့(စ်) ပြောလေကွာ၊ မောင် နားထောင်နေတယ်”

“ဒီည ကေကေတို့ ဒင်နာဖိတ်ထားတာလေ”

“ဪ ဟုတ်သားပဲ ရို့(စ်) ရေမိုးချိုး ပြင်ဆင်တော့လေ”

“မောင် လိုက်မှာလား မေးမလို့”

“ဟာ လိုက်မှာပေါ့၊ ကေကေက ရို့(စ်)အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းပဲ
ဥစ္စာ၊ မောင်တို့မင်္ဂလာပွဲတုန်းက သူတို့လာသေးတာပဲ၊ လိုက်ရမှာပေါ့၊
မောင် မလိုက်ဘဲ ရို့(စ်)နဲ့ဘယ်သူ အဖော်လိုက်မှာမို့လဲ”

“ဘယ်သူမလိုက်လည်း တစ်ယောက်တည်း သွားမှာပေါ့”

ရို့(စ်)ပြောတော့ မောင် မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ရို့(စ်)ကိုကြည့်
သည်။

“မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ဗျာ ဗိုက်ကလေးနဲ့ ကားမောင်းတာတွေ
မောင် လက်မခံဘူးနော်”

“ဟာ လာပြန်ပြီ ဒီဗိုက်၊ ရှိ(စ်)မှာ ဘာဗိုက်မှမရှိသေးဘူး အခုမှ နှစ်လပဲ ရှိသေးတာကို မောင်နော်”

“နှစ်လက သုံးလ၊ ငါးလဖြစ်လာရင် ပူလာမှာပဲလေ၊ မောင်တောင် ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီလှလှလေးတွေ ဝယ်လာရဦးမယ်”

မောင်စကားကြောင့် ရှိ(စ်) ရှက်မျက်နှာလေးရဲတော့ မောင်က ပခုံးလေးကို ညှပ်သာဖွဖွဖက်ရင်း

“ရှက်စရာလား ရှိ(စ်)ရယ်၊ ကဲ ရေချိုးပြင်ဆင်တော့ ဗိုက်မထွက်သေးတဲ့ မောင်နီးအလှဆုံးပြင်ခဲ့၊ ဒင်နာမှာ အလှဆုံးဖြစ်အောင်လို့”

မောင်က ရှိ(စ်)ကို တွဲခေါ်ရင်း ကျေနပ်ပြီးလေးနှင့်ပြောသည်။ မောင်နှင့်ကြည်ပြာအပေါ် အထင်လွှဲ ဝန်တိုမိတာတွေ ချက်ချင်းမေ့ကာ ရှိ(စ်) ပျော်မိပြန်သည်။

မောင်ကို ဝန်တိုမိတာ သိပ်ချစ်တဲ့အချစ်ကြောင့်ပါ မောင်ရယ်၊ ရှိ(စ်)ကို အပြစ်မမြင်လိုက်ပါနဲ့ မောင်ရယ်။

အခန်း (၂၂)

ဒေါက်တာ ခင်မြတ်မွန်က ရှိ(စ်)ကို အသေအချာလေး စမ်းသပ်စစ်ဆေးမေးနေတော့ ရှိ(စ်) ရင်လေးတွေတောင် တထိတ်ထိတ် ခုန်နေမိသည်။

နားကြပ်လေးနှင့် ထောက်နားထောင်နေသော ဒေါက်တာ ခင်မြတ်မွန်က ပြုံးပြီးလေးကြည့်ရင်း

“ရှိ(စ်) ရင်တွေခုန်နေတာလား တုန်နေတာလား”

“ရှင် ဟိုလေ ရှိ(စ်) ဘယ်လိုဖြေရမှန်းတောင် မသိပါဘူး မေ့မိရယ် ဟိုလေ ရင်ခုန်တာကော ရင်တုန်တာကောပါမယ်ထင်တယ်”

“မမ တစ်ခုမေးမယ်နော် ရှိ(စ်)”

“ဟုတ်ကဲ့ မေးပါ မမမွန်”

“တခြားမဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ အခု ရှိ(စ်)လေးက ချစ်တဲ့သူနဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခု ပိုင်ဆိုင်နေပြီဆိုတော့ အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးဆိုတဲ့

ဆန္ဒနဲ့ သန္ဓေသားယူထားတဲ့ကိစ္စကြီးက အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မနေဘူးလား”

မမမွန်အမေးက ရှိ(စ်)ကိုတွေတွေလေး ဖြစ်သွားစေတာပေါ့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ရှိ(စ်)ကို ငေးငေးလေးစိုက်ကြည့် အကဲခတ်နေရင်း ဒေါက်တာ ခင်မြတ်မွန် တိတ်ဆိတ်နားစွင့်နေ၏။

“ဟိုလေ အမှန်ပြောရရင် ရှိ(စ်) မောင် အဲ သူ့ကိုချစ်မိသွားတာ အချိန်ကတည်းက ဒီကိစ္စကြီးအတွက် နောင်တအရမ်းရနေမိတာပါ မမမွန်၊ ရှိ(စ်) ပြင်မရတဲ့ အမှားကြီးကျူးလွန်ခဲ့တာလို့ သိလိုက်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ ဒါကို မောင်က ခွင့်လွှတ်ပေးခဲ့လို့ ရှိ(စ်)တို့ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့တာပဲ”

“အင်း ညီသူတ ဆိုတဲ့ ကောင်လေးက ရှိ(စ်)လေးကို သိပ်ချစ်တာတော့ အမှန်ပဲလေ”

“ဟုတ်တယ် မမမွန်၊ သူ ရှိ(စ်)ကို တကယ်ချစ်သလို ရှိ(စ်)လည်း မောင်ကို အသက်မက ချစ်ခဲ့တာပါ”

“အင်း ရှိ(စ်)လေးတို့ မင်္ဂလာပွဲကို ရောက်လာကတည်းက မမမွန် သတိထားမိပါတယ်၊ တကယ်ဆို သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူနှစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ ရှိ(စ်)နဲ့မောင်ညီသူတတို့က လိုက်ဖက်ညီပါတယ်၊ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ရင်သွေးလေး ပိုင်ဆိုင်ရမှာလည်း ဝမ်းသာစရာပါကွယ်”

“ဟုတ်တယ် မမမွန်၊ မောင်က အရမ်းဝမ်းသာကျေနပ်ပြီး ရှိ(စ်)ကို ဂရုစိုက်ကြင်နာလေလေ ရှိ(စ်) စိတ်ထဲက လိပ်ပြာမလုံသလို ခံစားရလေလေပဲ၊ တကယ်တမ်း ရှိ(စ်) ဝမ်းထဲက ရင်သွေးလေးက

မောင်နဲ့ရှိ(စ်)တို့ ရင်သွေးလေးဖြစ်ရင် အရမ်းကောင်းမှာပဲ”

ရှိ(စ်) စကားကို မမမွန် ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံရင်း

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါဆိုရင် အနှိုင်းမဲ့ ပျော်စရာကောင်းမှာပေါ့ဦး”

“ဒါပေမဲ့ အခုလည်း ရှိ(စ်) စိတ်ချမ်းသာပါတယ် မမမွန်၊ မောင်က ရှိ(စ်) ရင်သွေးလေးကိုချစ်မှာ ရှိ(စ်) အကြွင်းမဲ့ယုံတယ်”

“အင်းလေ မမမွန်လည်း ဒီလိုပဲဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်” ပြောရင်း မမမွန်က နားကြပ်လေး ဖြုတ်ကာ သိမ်းဆည်းနေတာ

ရှိ(စ်) လဲ့နေရာမှ ထထိုင်လိုက်ရင်း

“မမမွန် ရှိ(စ်) သောက်ရမယ့် ကလေးအားတိုးဆေးတွေ”

“မလိုအပ်သေးဘူး ရှိ(စ်)လေးရဲ့”

“ဟင် ဟုတ်လား အိမ်မှာ မောင့်သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် ဆိုတစ်နေ့က မေးနေလို့လေ၊ ရှိ(စ်)က မမမွန် ဘာမှမပြောသေးဘူးလို့ ပြောထားတာ”

မမမွန် ပါဝါမျက်မှန်ထဲက မျက်ဝန်းလေးတွေ ပင့်တက်မော့ကြည့်လာ၏။

“ရှိ(စ်)ကို သူက ဆေးတွေဘာတွေ တိုက်သေးလားဟင်”

“ဟင့်အင်း သူက ရှိ(စ်)ကို စောင့်ရှောက်ဖို့သက်သက် ရောက်တာတာပါ မမမွန်နဲ့ အပ်ထားတာ သူ သိပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ မမမွန် ရှိ(စ်)ကို တစ်ခုကြိုတင်မှာထားမယ်နော်”

ဘာမှမလိုအပ်သေးလို့ မမ ဆေးမတိုက်တာပါ။ ရှို့(စ်) ကိုယ်ဝန်ကလည်း နှစ်လပဲရှိသေးတာ”

“ဟုတ်တယ်နော် ဘာမှမိုက်က မထူးခြားလို့ မောင်က ခဏ ခဏ မေးနေသေးတယ်”

“ရှို့(စ်)က အပျိုမိုက်လေး၊ နှစ်လသုံးလနဲ့ သိသာထင်ရှားစွာ မလွယ်ပါဘူးကွယ်၊ အချိန်တန်တော့ မပူချင်လည်း ပူလာမှာပေါ့ကွယ် အဟင်း ဟင်း”

မမမွန် ရယ်မောမောလေး ပြောတော့ ရှို့(စ်) ရှက်မျက်နှာလေး ပန်းနုရောင်သမ်းကာ ပြုံးမိသည်။

“မောင်က အရမ်း စိတ်ပူနေတာပါ၊ ဒါတောင် ဘွားမရှိလို့ ဘွားသာရှိရင် ပိုဆိုးမှာ မမမွန်ရဲ့”

“အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ် ရှို့(စ်)ရဲ့၊ နှစ်ပတ်တစ်ခါတော့ မမမွန်ဆီ လာခဲ့နော် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမမွန်”

ရှို့(စ်) နှုတ်ဆက်ပြန်ခဲ့တော့ ကားနားကို မရောက်ခင်မှာပဲ ဟနိုးဖုန်းလေးက ထပြည်သည်။

မောင့်ဆီက ထင်သည်။ ဖွင့်ကြည့်တော့ ထင်သည့်အတိုင်းပဲ မောင့်ဆီက ဆက်လာတာ ဖြစ်၏။

“ရှို့(စ်) ရှို့(စ်) လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်”

“ဟာကွာ ရှို့(စ်) ဘယ်လိုလုပ်လို့ကံတာလဲ၊ ရှို့(စ်) အိုကျီကို သွားပြတာဆိုရင် မောင် လိုက်ပို့မှာပေါ့၊ မောင့်ကို ဘာလို့ မပြောတာလဲ”

မောင့်လေသံမှာ ဒေါသစိတ်လေးသင့်နေတာကို ရှို့(စ်) သိပါ သည်။ တကယ်ဆိုလျှင် ရှို့(စ်) မောင့်ကို တမင်မပြောခဲ့တာပဲ ဖြစ်၏။

“မောင် ကြည်ပြာကို လိုက်ပို့ရောက်စွဲရှိနေတာပဲလေ ဒါကြောင့် မပြောတော့တာပါ”

“ဟာ ရှို့(စ်) အိုကျီနဲ့ချိန်းထားတာရှိရင် မောင်က ကြည်ပြာကို ဘာလို့ လိုက်ပို့မှာလဲ၊ ကြည်ပြာဘာသာ သွားလို့ရတာပဲ၊ မောင်က ရှို့(စ်) ဘယ်မှမသွားဘူးထင်လို့ လိုက်ပို့ဖြစ်တာ”

မောင် ဖြေရှင်းနေတာကို ရှို့(စ်) နားထောင်ပြီးမှ လေသံအေး အေးလေးနှင့် ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ကဲပါ မောင်ရယ်၊ အဲဒါ ဘာများဖြစ်လို့လဲ”

“ရှို့(စ်) အဲဒီလို မပြောနဲ့၊ ရှို့(စ်)ကို မောင် စိတ်မချဘူး”

“ရှို့(စ်) ဘာမှမဖြစ်ဘူး မောင်၊ အခုတောင် ပြန်လာနေပြီ”

“ဟင် ရှို့(စ်) ကားမောင်းရင်း ဖုန်းပြောနေတာလား၊ ဒါဆို နယ်ပိတ်လိုက်တော့မယ်၊ ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းပြီး ပြန်ခဲ့နော်”

စိုးစိန်သံလေးနှင့်ပြောကာ မောင် ဖုန်းပိတ်သွားခဲ့သည်။ ရှို့(စ်) ကားပေါ်မှာ ထိုင်နေတာပဲရှိသည်။ မောင်းနေတာမဟုတ်ပါ။ မောင်က ကားမောင်းရင်း ဖုန်းပြောနေသည်ထင်ကာ မဆက်တော့တာ ဖြစ်၏။

မောင် ရှို့(စ်)အတွက် သည်လို စိုးစိန်နေတာတွေတွေ့လှည့်

ရဲ့(စ်)ရဲ့ မကျေနပ်စိတ်လေးတွေ ပြောပြန်ပါသည်။

တကယ်ဆို မနေ့က ရဲ့(စ်) မမမှန်ဆီ သွားမည်ကိစ္စ မောင့်ကို ပို့ခိုင်းမလို့ပဲဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ မောင်ကို ရဲ့(စ်) မပြောခင်မှာဘဲ ကြည်ပြာ နှင့်မောင်တို့ စကားတွေကြောင့် မပြောဖြစ်ခဲ့တာပါပဲ။

“ညီသု နှင့် မနက်ဖြန် သွားစရာကိစ္စမရှိရင် ငါ့ကို လိုက်ဖို့ ပေးစမ်းပါ”

“ဘယ်ကိုပို့ပေးရမလဲ ကြည်ပြာ၊ ငါ သွားစရာမရှိပါဘူး”

“ပါရဂူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ဆေးခန်းဟာ လိပ်စာတော့ ရှိတယ်၊ ငါ မသွားတတ်လို့”

“ရတယ်လေဟာ ငါပို့ပေးမှာပေါ့”

ရဲ့(စ်) အနားမှာရှိနေတာကိုတောင် ဘာမှတစ်ချက်မမေးဘဲ မေးကြ ပြောကြတာကို နားထောင်ရင်း ရဲ့(စ်) ဒေါသဖြစ်သွားခဲ့ရ၏။ ဒါကြောင့်လည်း ရဲ့(စ်) အိုဂျီနှင့် ပြရမည်ကိစ္စကို မပြောတော့ပါ။ ရဲ့(စ်) တစ်ယောက်တည်း ထွက်ခဲ့တာကို စိတ်တိုနေမှာတော့ သိပ်သည်။

မောင်နှင့်ကြည်ပြာ မနက်ကတည်းက အိမ်က ထွက်သွားကြတာ အခု ပြန်ရောက်လို့ မောင်ကို မိဖြူ ပြောတာထင်သည်။

အိမ်ကို တန်းပြန်ခဲ့ဆိုသော မောင်စကားကို တမင်ဆန့်ကျင် ချင်တာမို့ ရဲ့(စ်) မြီးရှည်ပွဲတွေ ပါဆယ်ဝင်ဝယ်ဖြစ်လိုက်သေးသည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။ ခြံရှေ့အထိ မောင်က ရဲ့(စ်)ကို ထွက်မျှော်နေ၏။

“ရဲ့(စ်)ရယ် မောင် စိတ်ပူလိုက်ရတာကွာ”

“ဒီမှာ မြီးရှည်စားချင်လို့ ဝင်ဝယ်နေတာ မောင်”

“လုပ်ပြန်ပြီ စားချင်ရင် မောင်ကိုပြောစမ်းပါ၊ မောင် ကိုယ်တိုင် ထွက်ဝယ်ပေးလို့ရပါတယ်၊ ကဲ ဟိုတက်ရွှေ့နော်”

ကားတံခါးဆွဲဖွင့်ကာ မောင် ဝင်ထိုင်သည်။ ခြံမှာ ဆင်ဝင် အောက်ပဲလိုတော့သော ခရီးကို မောင်ကိုယ်တိုင် မောင်းဝင်သည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကြည်ပြာလည်း ရှိနေ၏။ ရဲ့(စ်)တို့ ကားလေးရှေ့မှာ ရပ်တော့ ကြည်ပြာ တံခါးဝအထိ ထွက်လာရင်း

“ကဲ မောင်ကဲပို့ ရှင်ဇနီးအတွက် ချာလည်ပြီး အရူးမီးပိုင်းဖြစ်နေတာ အခုတော့ သက်သာပြီလား၊ ရဲ့(စ်)ရေ နောက်ဆို ဘယ်သွားသွား ဘယ်လာလာ ရဲ့(စ်)ရဲ့ကိုယ်ရံတော်ကြီးကို ခေါ်သွားစမ်းပါ၊ ဒီမှာ ထိုင်လိုက် ထလိုက်နဲ့ တကယ် အရူးအတိုင်းပဲ”

“ကြည်ပြာရာ ငါက စိုးရိမ်လို့ပါဟာ၊ နင်ကလေ စာနာတတ်တဲ့ စိတ်မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် အပျိုဟိုင်းကြီးဖြစ်နေတာ”

“အံ့မယ် မဆီမဆိုင် ငါ့ကို လာခလုတ်တိုက်နေတယ်”

ကြည်ပြာ မျက်စောင်းလေးခဲရင်း သတင်းစာ ကောက်ယူကာ ထိုင်ဖတ်နေသည်။ ရဲ့(စ်) မောင် အကဲပို့နေတာကိုကြည့်ကာ အသိမပေး စိတ်ကို ရဲ့(စ်) ပြန်ပြီး နောင်တရမိသေးရဲ့။

အင်း ရဲ့(စ်)ရဲ့ ဝန်တိုမှုတွေက လွန်ကျူးနေခဲ့ပြီလား။

ရဲ့(စ်) တောင်းပန်ပါတယ် မောင်ရယ်။

“နင် တော်တော် နောက်တယ်နော် ကြည်ပြာ၊ ငါက စိုးရိမ်လို့ မေးတာဟ”

“ဟဲ့ အခုမှ ကလေးက အကောင်အထည်ပေါ်ရုံပဲရှိသေးတာ၊ နင်ကလေး ပိုလွန်းတယ်၊ မွေးလာတဲ့ကလေးက နင်နဲ့သာတူရင် အခက်ပဲ၊ တကယ့် ဂျစ်ပေပေနဲ့ ကောင်မလေးတွေရှုပ်တဲ့ စိုးရိမ်ပိုတတ်တဲ့ ပလောက် ပလောက်ညည်းတတ်တဲ့ကောင်လေးဖြစ်မှာ”

“ဟာ ပြောလိုက်ရင် ကောင်းကွက်တစ်ခုမှ မပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်လေ နင့်သွေးသားပဲ၊ နင့်မျိုးရိုးဗီဇတွေ့ပါမှာပေါ့၊ ဆန်းလို့လား”

ကြည်ပြာစကားကြောင့် ရှိ(စ်) မျက်ဝန်းလေးဝိုင်းကာ စိတ်ဝင် စားသွားမိ၏။ မျိုးရိုးဗီဇတဲ့လား။ ဒါဆို ရှိ(စ်)ဝမ်းထဲက သွေးသားလေးက ဘယ်လိုမျိုးရိုးဗီဇလဲဆိုတာ ရှိ(စ်) တွေးမိပြီ။

“ဒီမှာ ငါနဲ့တူတူ ရှိ(စ်)နဲ့တူတူ ခပ်ချောချောလေးမွေးမှာ သေချာတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ် ရှိ(စ်)လို ချောချောလေးမွေးရင် တော်သေးတယ် နင့်လိုစိတ်ဓာတ်နဲ့ မတူဖို့ပဲလိုတယ်”

ကြည်ပြာကတော့ ညီသုတကိုချည်း ဦးတည်နှိပ်ကွပ်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ ညီသုတက မျက်နှာလေးတစ်ချက် ပျက်မသွားခဲ့ဘဲ

“ဟေ့ ငါကလေး ဘယ်သူနဲ့တူတူ ငါက ချစ်မှာပဲ”

“အေး ကပ္ပလီလေးလို မည်းမည်းတူးတူးလေးမွေးလည်း နင်

အခန်း (၂၃)

“ကြည်ပြာ ငါ့မိန်းမ အစားအသောက် ပုံမှန်ရော စားရဲ့လား
“မစားဘူးဟ”

“ဟင် ဟုတ်လား ရှိ(စ်)”

မောင် စိုးရိမ်သလိုကြည့်ကာ မေးတော့ ကြည်ပြာက ရှိ(စ်)

မျက်လုံးလေးမှိတ်ပြရင်း

“ဟုတ်တယ် နင့်မိန်းမ ပုံမှန်ဆိုရင် တစ်နေ့ သုံးနပ်စားရင် အခုတော့ ငါးနပ်ခြောက်နပ်လောက်ကို အုပ်နေတာဟဲ့၊ ဟင်း တကယ် ကို အကဲပိုလွန်းတယ်”

မျက်စောင်းလေးဝင့်ကာ ကြည်ပြာ ပြောတော့မှ မောင် ရ နိုင်တော့သည်။

ချစ်ရမှာလဲ”

“ဟာ ကြည်ပြာစုတ် တူစရာလား”

“ပြောလို့ မရဘူးလေ၊ နင့်မိန်းမ မွေးခါနီးမှာ စိတ်စွဲရတူသွားမှာပဲပေါ့ အဟင်း ဟင်း”

ကြည်ပြာ ရယ်ရယ်မောမောလေးပြောတော့ မောင် မျက်မှောက်ကြီးကပ်ကာ မကျေမနပ် စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ရှိ(စ်)ကတော့ ကြည်ပြာ စကားကြောင့် ရင်လေးထိတ်ကာ ပူပန်သွားမိတာ အမှန်။

ရှိ(စ်) ဝမ်းထဲက သန္ဓေသားလေးက ဘယ်လိုမျိုးရိုးဗီဇနဲ့ သန္ဓေတည်မွေးဖွားလာမှာလဲ။

ကြည်ပြာပြောသလိုသာ အရှေ့တိုင်းသား ရုပ်သွင်လေး ပေါက်မလာလျှင်အခက်။ ရှိ(စ်)ရင်ထဲမှာ ပထမဆုံး စိုးရိမ်ပူပန်မှုကြီးက ဝင်ရောက်လာသည်။

“ကြည်ပြာ ရှိ(စ်)ကို ဂရုစိုက်ပေးပါဟာ၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခိုင်းမှာ အစားများများစားမှ မွေးတဲ့အခါ အားရှိမှာပေါ့၊ နင်ကလည်း နားတစ်ယောက်လုပ်နေပြီး နည်းနည်းပါးပါး ပြောဆိုရင်းပြမပေါ့”

မောင်စကားကို ကြည်ပြာ ပန်းသီးအနီရဲရဲအလုံးကြီးကို အနွှာနေရင်းမှ မျက်စောင်းလေးထိုးကာ ကြည့်သည်။

“နင်ကလည်း ငါ အကဲပိုနေတယ်ပဲထင်နေတယ်၊ ငါ့မှာက ကိုယ့်အလုပ်တွေနဲ့ကိုယ် ရှုပ်ထွေးနေလို့ အိမ်မှာအမြဲမရှိနိုင်ဘူးလေဟာ ဒါကြောင့် နင့်ကို ဂရုစိုက်စေချင်တာပါ”

“အမလေး ညီသူရယ် ငါကလည်း ဂရုစိုက်ပေးပါတယ်ဟာ၊ ဆေးချိုးတာကအစ ရှိ(စ်)ကို အခိုင်လုံကြည့်ပြီးသား။ ကိုယ်ဝန်ကလည်း သနတဲ့အချိန်လေးမှာ ပျက်တတ်လို့ ဂရုစိုက်ရတာတွေ နည်းနည်း လရင့်သာရင့် ဘယ်လိုနေရမယ်ဆိုတာတွေ သင်ကြားပြောပြပြီးသားပါနော်”

“ဟုတ်လား ဆော့နီး ဆော့နီး ငါ့သူငယ်ချင်းကို ငါက အားကိုးသို့ပါဟာ ရှိ(စ်) ကြည်ပြာစကားကို နားထောင်နော်”

မောင် ချက်ချင်း မျက်နှာချိုသွေးကာ ရှိ(စ်)ကိုလှည့်ပြီး ပြုံးပြီး ခွင်ခွင်ပြောနေတော့ ကြည်ပြာ ခပ်မဲ့မဲလေး လှမ်းကြည့်သည်။

“အား”

ရှိ(စ်)မှာ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ့်စိတ်တွေ ချောက်ချားနေရသည့် အထဲမှာ ကြည်ပြာအော်သံကြောင့် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်ကာ လှည့်ကြည့်မိသည်။

“ဟင် ကြည်ပြာ ဘာဖြစ်တာလဲဟ”

“ငါ ငါ့လက်ကို ဓားရှသွားလို့ဟ”

ကြည်ပြာ ဓားရှသွားသော လက်ညှိုးကို ကျန်လက်တစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ရင်း မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့ကာ ပြောသည်။

သွေးတွေ ရဲခနဲ ယိုစီးကျလာတာကိုကြည့်ရင်း ရှိ(စ်)တောင် ကြက်သီးလေး ထသွားရသည်။ မောင်က ကြည်ပြာအနားကို ချက်ချင်း ချောက်သွား၏။

“ကြည့်စမ်း အတော်များတာပဲဟာ၊ နင်ကလည်းဟာ ဖြစ်ရယ်”

ညီသုတ လေသံက ကရုဏာဒေါသနှင့် စာနာစိတ်လေး ရောစွက်နေသည်။ ကြည်ပြာ လက်ညှိုးလေးကို လှမ်းကိုကိုင်ရင်း ညီသုတ ပျာယာခတ်လို့နေ၏။

ရှိ(စ်)အနားမှာ ရှိနေတာကို ထိုတဒင်္ဂလေးမှာ မောင် မေ့လျော့သွားခဲ့ပုံပေါ်သည်။

“လာ ကြည်ပြာ သွေးတွေ အရမ်းထွက်နေတယ် ရေဆေးလိုက်”

ညီသုတ ကြည်ပြာ လက်ကိုဆွဲခေါ်ကာ ဘေးစင်မှာ ရေတုံတိုင် ခေါင်းလေးဖွင့်ကာ ပေကျံနေသော သွေးတွေကို ဆေးကြောပေးသည်။

“ညီသု ငါ့ကို ဆေးသေတ္တာ သွားယူပေးပါလားဟယ်”

ကြည်ပြာ ရှုံ့မဲ့မဲ့ မျက်နှာလေးနှင့်ပြောတော့ ညီသုတ ခေါင်းလေးညှိတ်ကာ

“အေးပါ ယူပေးမယ်၊ ဘယ်မှာထားသလဲ ကြည်ပြာ”

“ငါ့အခန်းထဲက ဗီရိုအောက်ဆုံးမှာရှိတယ်”

ညီသုတ အခန်းထဲက ခပ်သုတ်သုတ်လေး ထွက်သည်။ ရှိ(စ်)ကိုတောင် ကသောကမျောလေး ရှောင်ကွင်းထွက်သွားခဲ့သည်။ ရှိ(စ်)စိတ်ထဲမှာ မောင် စိုးရိမ်ပိုလွန်းနေတာကို အလိုမကျချင်ပါ။

ဒါပေမဲ့ ကြည်ပြာအနားကို လျှောက်ခဲ့ရင်း အလိုက်အထိုက်တော့ မေးမိ၏။

“ဒဏ်ရာက တော်တော်များသွားလားဟင် ကြည်ပြာ”

“ဪ သိပ်မများပါဘူး၊ နည်းနည်းပါ ရှိ(စ်)ရဲ့”

“ဒါဆို အခန်းထဲ ပြန်နားလိုက်လေ၊ လုပ်စရာရှိတာတွေ မိဖြူဆိုလဲ လုပ်ခိုင်းလိုက်မယ်”

“ရတယ် ရှိ(စ်) ရှိ(စ်)များ ပန်းသီးစားချင်မလားလို့ ကြည်ပြာက အခွံနွှာနေတာ”

“ဆောရီး ကြည်ပြာရယ် ရှိ(စ်)ကြောင့်ဖြစ်သွားတာ”

ရှိ(စ်)တို့ ပြောနေတုန်းမှာ မောင် ဆေးသေတ္တာဆွဲကာ ပြန်ချောက်လာ၏။

“ကြည်ပြာ ဒီမှာ ဆေးသေတ္တာရပြီ”

ဆေးသေတ္တာကို ကြည်ပြာဆီ ကမ်းပေးနေသော မောင်ကို ကြည့်ကာ ရှိ(စ်)နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ပစ်မိသည်။ ဝန်တိုစိတ်က ရင်ထဲမှာ အလိုလို ဖြစ်တည်နေတာ လွန်သလားလို့တောင် ရှိ(စ်) မခွဲခြားနိုင်ခဲ့ပါ။

“ပိုးမယ့်ပိုး ကူးတိုရောက်အောင်ပို့မှပေါ့ မောင်ရဲ့၊ ဟိုမှာ ဒဏ်ရာပြီးနဲ့ ဘယ်လိုဆေးထည့်လို့ အဆင်ပြေမှာလဲ”

“ဪ အင်း ဟုတ်သားပဲ၊ ငါ ဆေးထည့်ပေးမယ် ကြည်ပြာ”

ရှိ(စ်) ရွဲပြောတာကို မခိုပ်မိဘဲ မောင် ဆေးသေတ္တာကိုယ်တိုင် နှုတ်ကာ ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပေးသည်။ ပြီးတော့ ပလာစတာလေးကပ်တာ ကုသပေးနေသည်။

ရှိ(စ်) လက်ကလေးငိုက်ကာ ရပ်ကြည့်နေတာကို မောင်ကတော့ ဝေဖန်မိပုံမရှိပါ။

မောင်ရဲယုယုကြင်နာမှုတွေ တစ်စုံတစ်ယောက်အပေါ် စုပုံနေ
တာကို ရှိ(စ်) နှလုံးသားက မမြင်ချင် မခံစားနိုင်ပါ။

ရှိ(စ်) အချစ်ကံပဲ အတ္တကြီးလွန်းနေတာကြောင့်လား။

၁,

အခန်း (၂၄)

တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းထဲမှာ နံဘေးက မောင်ကတော့
ငြိမ်းချမ်းချမ်းလေး အိပ်ပျော်လို့နေသည်။

မျက်ဝန်းတွေ အိပ်စက်မရပါဘဲ ကြောင်တွေနေမိတာက ရှိ(စ်)
တစ်ယောက်တည်းဖြစ်သည်။

အိပ်ချင်စိတ်တွေကို အတွေးတွေက ပိုင်စိုးထားသည်။ တကယ့်
ဘာကြောင့်ချမ်းသာစရာကောင်းသော အတွေးတွေကို နေ့လယ်က ကြည်ပြာ
စာအားတွေ ပြန်ကြားယောင်ရင်း ရှိ(စ်)တွေးနေမိတာ ဖြစ်သည်။

ရှိ(စ်)ဝမ်းထဲက သန္ဓေသားလေးက ရှိ(စ်)နှင့်မောင်တို့ရဲ့ သွေး
အမှ မဟုတ်ခဲ့ဘဲလေ။

ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မောင်နှင့်တူစရာအကြောင်း မရှိသလို ရှိ(စ်)
သည်း တူစရာမရှိဟု ထင်သည်။ ပြီးတော့ ဖျိုးရိုးဗီဇဆိုတာလည်း

ကွဲပြားခြားနားနေမှာ သေချာလွန်းသည်။

မောင်နှင့်ရီ(စ်)တို့ရဲ့ သားဦးလေးက စစ်မှန်သော ရင်သွေး တစ်ယောက် မဟုတ်နိုင်တာတော့ ရီ(စ်) အသိဆုံးဖြစ်သည်။

ကြည့်ပြောသလိုသာ ရီ(စ်) ရင်သွေးလေးက ဘိုရင်သွင်လေး ပေါက်နေလျှင် ဒါမှမဟုတ် အရှေ့တိုင်းရပ်သွင်နှင့် လုံးဝကွဲပြားနေ လျှင်...။

ဟင်္သာအင်း တွေ့မိရုံနှင့် ရီ(စ်) စိတ်တွေ ချောက်ချားမိပါသည်။ ဒီလိုအခြေအနေဖြစ်လာလျှင် မောင် လက်ခံနိုင်မည်လား။

“ဘုရားရေ ဒါ မင်းတို့ ကလေးလား”

“ညီသူ နှင့်ကလေးက နင်နဲ့မတူဘူး၊ ရီ(စ်)နဲ့လည်း ဘယ်လိုမှ ကို မတူတာ အဆန်းပဲနော်”

ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့စကားသံတွေ ဝေဖန်သံတွေကို မောင် ခံနိုင် ပါ့မည်လား။ ရီ(စ်) ကိုယ်တိုင်ကော နာခံနိုင်မည်လား။

တွေးကြည့်ရုံနှင့် ရင်ထဲမှာ မောဟိုက်နဲ့ချီလာတာမို့ ရီ(စ်) ခုတင်လေးပေါ်က အသာပဲ ဆင်းလိုက်မိသည်။

ခြောက်ကပ်နေသော ပါးစပ်ထဲကို ရေသန့်တူးထဲက ရေတစ်ခဲ မော့သောက်လိုက်၏။ ရင်ထဲမှာ အေးချမ်းမသွားခဲ့ပါ။

ပင်သက်ကြီးရှိကကာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော မောင်ကို ရီ(စ်) လှည့်ကြည့်မိသည်။ တကယ့်ကို အပြစ်ကင်းစွာ မောင် အိပ်ပျော် နေ၏။ ပေါ်လွင်ထင်ရှားသော မျက်ခုံးနှင့် တိုစိပ်စိပ်မျက်တောင်တွေ

တစ်လျှစ်ပြီး အချိုးကျသော နာတံ။ အနားသပ်လေးတွေ ပိပိခိုခို နှုတ်ခမ်းတစ်ဝိုက်မှာ စိမ်းမြဲသမ်းနေသော မှတ်ဆိတ်ပါးသိုင်းရာ ရေးရေး နှင့် မောင်သည် ယောက်ျားပီသချောမောလွန်းပါသည်။

ရီ(စ်)ကို သိပ်ချစ်သောမောင်သည် ရီ(စ်)နှင့်မောင်တို့ရဲ့ ရင်သွေး လေးအတွက် မျှော်လင့်ချက်တွေ ကြီးမားတာ ရီ(စ်) သိပါသည်။

“သားသားလေးပဲဖြစ်ဖြစ် မီးမီးလေးပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်က ချစ်မှာ ဆိုပါ မောင်တို့ရင်သွေးလေးကို ပညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင် မောင် ဂရုစိုက် ချီးထောင်ပေးမယ် သိလား”

“မောင်ရယ် ရီ(စ်)လေ မောင်ကို သိပ်ချစ်တယ် သိလား။ ခါပေမဲ့ ရီ(စ်) ပထမဆုံးမွေးဖွားမယ့်ရင်သွေးလေးက မောင်နဲ့ရီ(စ်)ရဲ့ သွေးသားမဟုတ်”

“ဟာ ဘာတွေပြောနေတာလဲကွာ၊ ရီ(စ်) ဝမ်းနဲ့လွယ်မွေးရမှာ ရီ(စ်)ရဲ့ရင်သွေးပဲပေါ့။ ဘယ်သူမှ မသိတဲ့ကိစ္စကြီးကို ရီ(စ်) ခေါင်းထဲက မပစ်လိုက်ကွာ၊ မောင်တောင် မေ့ထားတယ်”

မေ့ထားသည်တဲ့လား မောင်ရယ်။ အမှန်တရားကြီးကို ဘယ်လို မေ့ပစ်လို့မရနိုင်တာ သေချာပါတယ်။

တကယ်တမ်း မွေးဖွားလာမယ့် ရင်သွေးလေးက အများတကာ ခွဲခွဲစရာကောင်းလောက်အောင် ရီ(စ်)တို့နဲ့ ကွဲပြားခြားနားနေတဲ့အခါ မောင် ဘယ်လိုခံစားရမှာလဲ။

ရေရာသော အဖြေတစ်ခုမရှိသော မေးခွန်းတွေနှင့် ချာလည်

ရင်း ရှိ(စ်) အခန်းထဲက အသာလေး ထွက်ခဲ့သည်။ ဝရန်တာလေးမှာ ရပ်ရင်း ခြံထဲကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ကြည့်မိသည်။

နီယွန်မီးရောင်အောက်မှာ ညသည် တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းနေ သည်။ ရှိ(စ်)-နှစ်သက်သော နှင်းဆီရနံ့သင်းသည့် လေပြည့်ကလည်း ရင်ကို မအေးမြစေနိုင်ပါ။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ရှိ(စ်) အတိတ်ကို ပြန်သွားချင်သည်။ မှားခဲ့သော အမှားကြီးကို ပြင်လိုရနိုင်လျှင် ပြင်ပစ်လိုက်ချင်၏။ ဒါပေမဲ့

ပြင်လို့မရသော အမှားကြီးကို ရှိ(စ်)တစ်ဘဝလုံး သောကတွေ နှင့် ပွေ့ပိုက်ခံယူသွားရတော့မည်လား။

“ဟင် ရှိ(စ်) ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

ဝရန်တာလေးမှာ ရှိ(စ်) ရပ်နေတုန်း မောင် ရောက်လာသည်။ ရှိ(စ်)လှည့်ကြည့်ရင်း မပွင့်တပွင့်လေး ပြုံးပြမိ၏။

“အိပ်မရလို့ ခဏအပြင်ထွက်နေတာပါ မောင်”

“အပြင်က အေးတယ် ရှိ(စ်)ရဲ့”

ရှိ(စ်)ပခုံးလေးကို သိုင်းဖက်ရင်း မောင် ပြောသည်။ လေပြည့် အေးအေးက မောင့်ရင်ခွင်ငွေ့အောက်မှာ နွေးထွေးသွားခဲ့၏။

“ရှိ(စ်) အိပ်မပျော်ဘူးလားဟင်။ အိပ်ရေးပျက်ရင် မကောင်း ဘူးနော်”

“တစ်ရေးနိုးတာပါ မောင်ရဲ့။ နေ့လယ်ကလည်း အိပ်တာ တယ်လေ”

မောင်က ရှိ(စ်) ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းဖက်ထား ရင်း ပါးချင်းအပ်ထား၏။

“ရှိ(စ်) အားဆေးတွေ ဘာတွေသောက်တာ မောင် မတွေ့ဘူး၊ အိုဂျီက ဘာမှဆေးမပေးဘူးလားဟင်”

“လနသေးလို့ မလိုသေးဘူးတဲ့မောင်ရဲ့၊ မနက်ဖြန်တောင် မမ ဗွန်ဆီ သွားရဦးမယ်”

“ဟုတ်လား ဒါဆို မောင်ပါလိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“မောင်အလုပ်နားရက်မှ မဟုတ်တာ၊ လိုက်မပို့ပါနဲ့ ရှိ(စ်) ဘာသာ သွားမှာပေါ့”

“မရဘူး မောင်စိတ်မချဘူး”

“အဟင်း မောင်ကလည်း စိုးရိမ်ပိုလိုက်တာ၊ ဒါကြောင့် ကြည် ပြာက မောင့်ကိုပြောတာ”

ရှိ(စ်) ပြုံးပြုံးလေးပြောတော့ မောင် ခေါင်းလေးခါရင်း

“အလကား အဲဒီအပျိုကြီးက မောင့်ကို အမြဲနှိပ်ကွပ်ဖို့ ချောင်း နှုတ်၊ သူ လင်ရသားမွေးမှ သိလိမ့်မယ်”

မောင့်စကားကြောင့် ရှိ(စ်) သဘောကျစွာ ရယ်မိသည်။ မောင် က ရှိ(စ်)နဖူးက ဆံနွယ်လေးတွေကို ညင်သာစွာ သပ်တင်ပေးနေ၏။

“မနက်ဖြန် မောင်လိုက်ပို့မယ်၊ အလုပ်က နေ့လယ်မှ သွားလို့ ရတယ်၊ ရှိ(စ်)ရဲ့အိုဂျီနဲ့လည်း မောင် တွေ့ချင်တယ်”

“ဟင် ဘာလုပ်မလို့လဲ မောင်ရဲ့”

“ရို့(စ်)ကို ရှိရိုက်ဖို့ မှာရမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ လိုအပ်တာတွေ မေးရမယ်၊ မောင်နဲ့လည်း မဆုံဖူးသေးလို့လေ”

မောင် လိုလိုလားလားပြောနေတော့ ရို့(စ်) မတားချင်တော့ပဲ၊ ရို့(စ်)ကို မောင်နဲ့ ရှိရိုက်ကြင်နာမှုတွေပိုလေလေ။ ရို့(စ်) ကြည်နူးရလေလေ။ ဒါပေမဲ့ အမှားကြီးအတွက်လည်း ကြေကွဲနောင်တက ရမိပြန်သည်။

“ကဲ ရို့(စ်) သိပ်အေးလာပြီကွာ အထဲဝင်နော်၊ အိပ်ရေးမအားရှိမှာကွ”

ရို့(စ်) ခေါင်းလေးညိတ်ပြကာ မောင်နှင့်အတူ အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ ရို့(စ်)ကို ရင်ခွင်ထဲမှာပွေ့ထားရင်း မောင်က အိပ်စက်စေသည်။

မောင်ရင်ခွင်အရိပ်က အရာရာပြည့်စုံ နွေးထွေးနေခဲ့သည်။ မျက်ဝန်းလေးတွေ မှိတ်ကာ ရို့(စ်) အိပ်စက်ကြည့်သည်။

ဒါပေမဲ့ စိတ်က အိပ်စက်ခြင်းကို လက်မခံခဲ့ပါ။ မမြင်နိုင်သော ဝမ်းထဲက ရင်သွေးလေးက ရို့(စ်)ကို ခြောက်လှန့်နေခဲ့၏။

အရာရာကိုသာ တစ်ကပြန်စဉ်ရလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမည်လဲ။

အခန်း (၂၅)

ဒေါက်တာ ခင်မြတ်စွန်က နားကြပ်လေးထောက်ကာ ရို့(စ်)ကို မိသော်နေတော့ မောင် အနားက မတ်တပ်လေးရပ်ကာ စောင့်နေသည်။

“အားလုံး ပုံမှန်ပါပဲ၊ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူးကွယ်”

မမမွန်က ထုံးစံအတိုင်း အပြုံးချိုချိုလေးနှင့် ပြောသည်။ ဒါပေမဲ့ မောင်က မကျေနပ်နိုင်ဘဲ

“ဟို ဟိုလေ ကျွန်တော် တစ်ခုမေးပါရစေ မမမွန်”

“မေးလေ ညီသုတ၊ ဘာမေးချင်လို့လဲ”

“ဟို ကျွန်တော့်မိန်းမက နှစ်လရှိပေမယ့် ခိုက်က မပူသလိုပဲ ခန့်”

“အို မောင်ကလည်း ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိဘူး”

ရို့(စ်) မျက်နှာလေး ပန်းနုရောင်သမီးကာ တားမိသည်။ မမမွန်

ကတော့ သဘောကျစွာ ဂုဏ်မောရင်း

“သန္ဓေသားက ချက်ချင်း လက်ငင်းကြီးထွားလာတာမှ မဟုတ်ဘဲ ညီသုတရဲ့ တဖြည်းဖြည်း ပေါ်လွင်လာမှာပေါ့။ နှစ်လဆိုတာ ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လွင်လာတဲ့ကာလ မဟုတ်သေးဘူးလေ”

“ခင်ဗျာ ဟုတ်ကဲ့ ဟို ကျွန်တော်က စိုးရိမ်လို့ပါ။ အဟဲ ပယ်ထားတဲ့ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီတွေ ရှိ(စ်)ကို ဝတ်စေချင်ပြီ မမမွန်ရဲ့”

“အဟင်း မပူနဲ့ ဝတ်ချိန်တန်ရင် ဝတ်ရမှာပဲ။ အခုတော့ လှလှပပလေး နေပါရစေဦးကွယ် အဟင်း ဟင်း”

“မောင်ကလည်း ရှိ(စ်)ကို ဗိုက်ကြီးတကားကားနဲ့ မြင်ချင်လား”

ရှိ(စ်) စကားကြောင့် အားလုံးရယ်မိကြပြန်ပါသည်။ မောင်မေးချင်တာတွေကို ထပ်မေး၏။

“မမမွန် ရှိ(စ်)အတွက် ဘာအားဆေးလိုသလဲဟင်၊ ကိုယ်ဆောင်အားဆေးတွေ ဘာညာမသောက်ရသေးဘူးလား”

“သောက်ဖို့ မလိုသေးလို့ပါ။ ရှိ(စ်)လေးက ကျန်းမာရေးကောင်းပြီး အားရှိနေတာပဲကွယ်၊ လိုအပ်ရင် မမမွန် သောက်ခိုင်းမှာပေါ့”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ မမ”

မောင် ကျေနပ်သွားသလို ခေါင်းညိတ်တည်။ ဒီတော့မှ မောင်ကို လက်တို့ကာပြောရ၏။

“မောင် အပြင်က ခဏစောင့်နော်”

“ဘာလို့လဲ ရှိ(စ်)ရယ် မောင် ဒီမှာပဲ စောင့်မှာပေါ့”

“ဘာ မောင်ကလည်း ဒီမှာ ရှိ(စ်) မမမွန်ကို မေးစရာလေးရှိလို့ပါ။ ခဏလေး အပြင်ကစောင့်နော်”

ဒီတော့မှ မောင် သဘောပေါက်သွားသလို ခေါင်းညိတ်ကာ အခန်းအပြင်ထွက်သွားခဲ့သည်။

“ရှိ(စ်) ဘာပြောချင်လို့လဲဟင်”

မမမွန်မေးတော့မှ ရှိ(စ်) လေသံတိုးတိုးနဲ့ပဲ သိချင်တာတွေကို ဦးလင်းစွာပဲ မေးမိ၏။

“ဟိုလေ ရှိ(စ်) ရင်ထဲမှာ မတင်မကျကြီးဖြစ်နေလို့ပါ မမမွန်”

“ဘာလဲ မမမွန်ကို ပြောလေ”

“ရှိ(စ်) ဝမ်းထဲက သန္ဓေသားလေးက အနောက်တိုင်းပြည်မှာ ဖြစ်သန္ဓေနည်းနဲ့ ရယူခဲ့တာဆိုတော့ ရှိ(စ်) မွေးလာမယ့် ကလေးက သံလုံမျိုးရိုးဗီဇမျိုး ဖြစ်နိုင်မလဲဟင် ဟိုလေ ရှိ(စ်) သံသယဖြစ်နေတာ ချစ်ရည်သွင်ပြင်အကျင့်စရိုက် ကွဲပြားနေမှာစိုးလို့ပါ”

ရှိ(စ်) စကားကြောင့် မမမွန် မျက်နှာလေးတည်သွားခဲ့ကာ ဦးမိလေး စဉ်းစားနေခဲ့သည်။ ပြီးမှ

“အင်း မျိုးရိုးဗီဇဆိုတာတော့ ဘယ်တော့မှ ပျောက်လို့မရဘူး၊ ရှိ(စ်)က မျိုးရိုးဗီဇဘက်က အလှူရှင်ရဲ့သုတ်ပိုးတွေနဲ့ သန္ဓေယူခဲ့တာဆိုတော့ အဲဒီအလှူရှင်တွေဗီဇကတော့ မလွဲမသွေ ပါလာမှာပဲ။ အိမ်နဲ့အောက်တော့ ကွဲပြားခြားနားမှာ သေချာတယ်”

“ဟင် ဒါဆိုရင် ရှိ(စ်) မွေးဖွားမယ့်ကလေးက အနောက်တိုင်း သားရပ်မျိုး ဖြစ်နေမှာလား”

“အင်း သေချာသလောက်ရှိတယ်၊ သန္ဓေသားရဲ့မျိုးရိုးမိမိရင်ရင် ရဲ့ရပ်သွင်အမူအကျင့်တော့ ပါလာမှာပဲပေါ့”

မမမွန်စကားကြောင့် ရှိ(စ်) ရင်လေး မောနဲ့သွားသည်။ ရှိ(စ်) စိုးရိမ်နေသော အခြေအနေကြီးကို မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ရတော့မည်မို့

ရှိ(စ်) မျက်နှာလေးညှိုးကာ ငြိမ်သက်သွားတာကို မမမွန် အီကဲခတ်စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ

“ရှိ(စ်)”

“ရှင် မမမွန်”

“ရှိ(စ်) နောင်တရနေတာလားဟင်”

ရှိ(စ်) မဲဖြေနိုင်ပါ။ ဒီအချိန်ကျမှ ရှိ(စ်)ရဲ့နောင်တတွေက ပြုပြင် လိမ့် မရနိုင်တော့တာပဲလေ။ ရှိ(စ်)ရဲ့ဝမ်းထဲက သန္ဓေသားလေးက တည် နေခဲ့ပြီ။

“ရှိ(စ်) ဝန်ခံပါတယ် မမမွန်၊ ရှိ(စ်) စိုးရိမ်နေတာ တစ်ခုစီ ရှိ(စ်)ရဲ့ရင်သွေးလေးက မောင်နဲ့ရှိ(စ်) လက်မခံနိုင်အောင် ကွဲပြားနေမှာ ကိုပဲ ကြောက်တာပါ”

“ညီသဲ့တက ဒါတွေသိပြီး ဖြစ်မှာပဲလေကွယ်၊ သူက ရှိ(စ်) လေးကို နားလည်ချစ်နိုင်တာပဲ”

မမမွန်စကားကို ရှိ(စ်) ခွန်းတုံ့မပြန်နိုင်ပါ။ မောင် ခွင့်လွှတ်နို

စိုးစိုးဝေဝေ

တာ ရှိ(စ်) သိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က ရိုက်ခတ်မှုတွေကို မောင် ခံနိုင်ပါမည်လား။ အခုချိန်မှာ ရှိ(စ်)နှင့်ပတ်သက်ပြီး မောင် အရာရာကို ခွင့်လွှတ်နိုင်သည်ဟု ကြွေးကြော်နေခဲ့သည့်တိုင်း...

ရှိ(စ်)ရဲ့ရင်သွေးလေး လူ့လောကကြီးထဲ ရောက်ရှိလာခဲ့လျှင် ရင်ဆိုင်ရမည့် အခြေအနေတွေက ရှုပ်ထွေးလွန်းပါသည်။

ကိုယ့်သွေးသားမဟုတ်သော ရင်သွေးကို မောင် သံယောဇဉ် ထားနိုင်မည်လား။ မောင်က ထားနိုင်သည်ပဲရှိစေဦးတော့ မောင်မိဘတွေ က ရင်သွေးကိုမြင်တွေ့လျှင် ဘာပြောကြမည်နည်း။ ရှိ(စ်)တို့ လိမ်ညာ ခဲ့သော အမှန်တရားကြီး ပေါ်သွားခဲ့လျှင်...

“ရှိ(စ်) စိတ်တွေပူလောင်နေတာလားကွယ်”

ရှိ(စ်) ပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး မမမွန်မေးမှ ရှိ(စ်)အတွေး မောကြီးကို ခေါင်းတွေခါရမ်း မောင်းထုတ်ပစ်ရင်း စိတ်ကိုတင်းလိုက်မိ၏။

“ရှိ(စ်) အရာရာကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ မမမွန်ရယ်”

ရှိ(စ်) အဖြေကြောင့် မမမွန်ရဲ့ပင့်သက်ရှိကံသံကို ကြားသည်။

ရှိ(စ်)အဖြစ်ကြီးက မမမွန်အတွက်တောင် ပူလောင်စရာကြီး ဖြစ်နေပြီထင်သည်။

ရှိ(စ်)အမှားကို ရှိ(စ်) ရင်ဆိုင်ဖို့ ခွန်အားတွေ မွေးရပါဦးမည်။

စိုးစိုးဝေဝေ

အခန်း (၂၆)

“ရို့(စ်) ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင် မျက်နှာလည်း မကောင်းဘူး ကွာ”

ညီသုတ အရိပ်လိုကြည့်နေမိသော ရို့(စ်) မျက်နှာလေးကို စိတ်မချမ်းသာနိုင်စွာ မေးမိသည်။

ရှားရှားပါးပါး ရသည့်နားရက်ကလေးမှာ ရို့(စ်) စိတ်ချမ်းသာ ကြည်နူးအောင် အပြင်ခေါ်ထုတ်ခဲ့သည်။

ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးကို ဖူးဖြစ်သည်။ ရို့(စ်)ကြိုက်သော မြီးရှည်နှင့် ဂဏန်းပေါင်းဟင်းကျွေးချင်တာမို့ ဆိုင်ကို ခေါ်ခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ ရို့(စ်) ဟုတ်တိပတ်တိ မစားဘဲ ငေးငေးလေး ရှိနေ သည်။

“ရို့(စ်) နေမကောင်းဘူးလားဟင်”

“ဟင် ကောင်းပါတယ် မောင်ရယ်”

တကယ်ဆို မနက်ကတည်းက အိမ်ကထွက်ခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။ ဘုရားရင်ပြင်ပေါ် စောစောတက်ချင်တာမို့ အိမ်က ကော်ဖီတောင် မသောက်ဖြစ်ခဲ့ကြပါ။

ဘုရားပေါ်မှာတုန်းက ရို့(စ်) မျက်နှာလေး ကြည်လင်နေပေမယ့် အခု စားသောက်ဆိုင်ထဲရောက်မှ ညှိုးသွားတာ နားမလည်နိုင်ပါ။

“ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်ဆိုတာ အစားပျက်အသောက်ပျက်တာ မျိုး ရှိတတ်တယ်ဟ၊ ကိုယ်ဝန်ရှိစရာ ပိုဆိုးတာပေါ့၊ ချဉ်ခြင်းတက်တာ တို့တောင် ဖြစ်တတ်တယ်၊ နင့်မိန်းမက ဒါမျိုးတော့ မရှိဘူး၊ တချို့ဆို ငိုက်ကြီးနာစွဲပြီး မစားနိုင် မသောက်နိုင်ဘူးလေ”

ကြည်ပြာ ပြောခဲ့သော စကားတွေ ပြန်ကြားယောင်မိတော့ ရို့(စ်) မျက်နှာလေးကို သူ အသေအချာ ကြည့်မိသည်။

နနညက်ညက် ပြည့်ပြည့်မိမိလေး လှနေသော မျက်နှာလေးက ဘာမှမပြောလဲဟု ထင်ပါသည်။ ကြည်ပြာပြောသလို အစားအသောက် ပျက်တာလားဟု စိုးရိမ်မိ၏။

“ရို့(စ်) ဘာစားချင်လဲဟင်”

“ဟင် ဒီမှာ စားစရာတွေ အများကြီးလေ မောင်ရဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး ကြည်ပြာက ပြောဖူးတယ်၊ ကိုယ်ဝန်တည်စမှာ ချဉ်ခြင်းဖြစ်တတ်တယ်တဲ့၊ ရို့(စ်) ဘာများစားချင်သလဲမေးတာ”

သူ့စကားကြောင့် ရို့(စ်) နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြုံးသွားသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းလေးမော့ကာ စဉ်းစားဟန်ပြုရင်း

“ရှောက်သီးသုပ်စပ်စပ်လေးနဲ့ သံပုရာသီးကို ထက်ခြမ်းခွဲပြီး ဆားတို့အစိမ်းလိုက်စားချင်တာ”

“အာ”

ရို့(စ်) ခြောက်ရပ်ရိုသေးသည်။ သူ့မျက်နှာကြီးမဲကျသွားခဲ့ကာ ပါးတွေတောင်၊ သွားတွေကွဲနိုးသွားမိသည်။

“အဟင်း ဟင်း သိဘူးလေ စားချင်တာပြောတာ”

“ရို့(စ်) ပြောတာနဲ့ မောင် သွားတွေကွဲနိုးလာလို့ပါ”

“အဟင်း နောက်တာပါ မောင်ရယ်၊ ဒီနေ့ ရို့(စ်) နည်းနည်း လေခံနေလို့ စားမရဖြစ်နေတာပါ မောင် စားလေ”

“ရို့(စ်)လည်း စားပေါ့၊ ရော့ ဒီမှာ ပါးစပ်ဟကွာ”

အစိမ်းကြော်ထဲက ကြက်အသည်းဖတ်လေး ခပ်ယူကာ သူ့ ခွံကျွေးတော့ ရို့(စ်) ပြုံးပြုံးလေး ပါးစပ်ဟပေးသည်။

“ကဲ ရို့(စ်) စားကွာ၊ ပြီးရင် ဟက်ပီးဝေါလ် သွားရအောင်”

• “ဟင် ဘာလုပ်မလို့လဲ မောင်ရဲ့”

“ရို့(စ်) စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်အောင်ပေါ့ကွ၊ ပြီးတော့ ရို့(စ်) ဝမ်းထဲက သားသားလေးမွေးလာရင် မျောက်ရှုံးအောင် ဆော့ အောင်လို့ ကိုယ်က အမုတ်ကြိုပြီး ဆော့ပေးထားရင် ကောင်းမလားလို့”

သူ့စကားကြောင့် ရို့(စ်) သဘောကျကာ ရယ်သည်။ ရို့(စ်) မျက်နှာလေး ပြန့်ရွှင်ပြုံးလာတော့ သူ ဝမ်းသာကျေနပ်ရပြန်ပါသည်။

ရို့(စ်) ပြုံးပျော်နေတာပဲ သူ မြင်တွေ့ချင်သည်။ ဒါ သူ့ရင်ထဲ

က ချစ်သောချစ်ခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

စားသောက်ပြီးတော့ ကားလေးကို သူ ဟက်ပီးဝေါလ်ဘက် မောင်းနှင်ခဲ့သည်။ ရို့(စ်) ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့်ဆိုလျှင် ဘယ်မှသွားလာလို့ အဆင်ပြေမှာမဟုတ်တာမို့ ကိုယ်ဝန်လေးမပေါ်တုန်းဘဲ သူ ပို့ပေးနိုင်တာ ဖြစ်၏။

ဟက်ပီးဝေါလ်ထဲရောက်တော့ ရို့(စ်) လက်ကလေးဆွဲကာ လျှောက်ကြည့်ဖြစ်ကြသည်။

ကလေးတွေ ပျော်ရွှင်စွာ ကစားနေတာကြည့်ရင်း ရို့(စ်)လည်း ပျော်နေသည်။ သူလည်း ကြည်နူးမဆုံးပါ။

မြိုင်ကားလေးတွေ မောင်းနှင်ကစားနေသော ကလေးတွေကို သူနှင့်ရို့(စ်) ကြည့်မိကြသည်။ အသံမျိုးစုံ ဟစ်အော်လျက် လွတ်လပ်စွာ ပျော်နေသော ကလေးတွေကို သူ ငေးရင်း နံဘေးက တိတ်ဆိတ်နေသော ရို့(စ်)ကို မော့ကြည့်တော့

“ဟင်”

ရို့(စ်)အကြည့်တွေက ကစားကွင်းအပြင်ဘက်ကို ငေးနေသည်။ ရို့(စ်) မျက်ဝန်းတွေ ဦးတည်ရာကို သူ ကြည့်မိတော့ အသက်ငါးနှစ်ကျော် ခန့် ကောင်လေးကို ဖခင်ဖြစ်သူက ပွေ့ချီကာ ကလေးတွေ ကူးမောင်း ကစားနေတာကို ရပ်ကြည့်နေသည်။

ကရုဏာသက်စရာ မြင်ကွင်းက ထိုကလေးငယ်ရဲ့ ညာဘက် ခြေထောက်တွေက သေးသိမ်ကာ ဒုက္ခတလေးဖြစ်နေ၏။ ဒါကိုကြည့်ကာ

ရဲ့(စ်) စာနာသနားနေတာ ထင်၏။

ရဲ့(စ်) မျက်နှာလေး ညှိုးနေတာမို့ သူ လက်ဖက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ရင်း

“ရဲ့(စ်) ကလေးလေးကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ လား”

“ဟုတ်တယ် မောင်ရယ်၊ သနားစရာနော် မွေးရာပါထင်တယ်”

“အင်း ပိုလီယိုအရိုးပျော့ရောဂါ ပါလာလို့ ထင်တယ်”

သူလည်း ကြည့်မြင်နေရတာ စိတ်မချမ်းသာသလို ရဲ့(စ်) မျက်နှာလေးသည်လည်း ညှိုးနေတာမို့ အသာလက်ဆွဲပြီး ခေါ်ခဲ့သည်။ အပန်းဖြေနားသည့် ခုံတန်းလေးမှာ ရဲ့(စ်)နှင့်နှစ်ယောက်သား အတူထိုင်မိကြချိန်အထိ ရဲ့(စ်) မျက်နှာလေး အပြုံးတွေပျောက်ဆုံးနေ၏။

“စောစောက ကလေးအတွက် ရဲ့(စ်) စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ လားဟင်၊ သူ့ရှေးကုသိုလ်ပဲပေါ့ ရဲ့(စ်)ရယ်”

“ရဲ့(စ်) ကလေးရဲ့မိဘတွေနေရာက ခံစားကြည့်တာပါ မောင် ရယ်၊ သူ့သားသမီးအတွက် ဘယ်လောက် ကြေကွဲစားရရှာမလဲနော်၊ တခြားကလေးတွေ ကစားနေရပေမယ့် သူ့ခမြာ ကစားခွင့်မရရှာဘူး”

“ကဲပါ ရဲ့(စ်)ရယ်၊ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ မောင်တို့ ရင်သွေး လေးကျရင် ကျန်းမာအောင် ရဲ့(စ်)က အားရှိအောင် ဂရုစိုက်နော်”

သူ ဆိုတော့ ရဲ့(စ်) မော့ကြည့်သည်။ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ရဲ့(စ်) စိုးရိမ်နေသည်လား။

“ရဲ့(စ်) ဘာပြောချင်လို့လဲဟင်”

“မောင်ကို ရဲ့(စ်) တစ်ခုပြောချင်တယ်”

“ပြောလေ မောင် နားထောင်နေတာပဲ”

ရဲ့(စ်) မျက်နှာလေးတည်သွား၏။ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေ သူ့ မျက်နှာဆီက ဖယ်သွေကာ အဝေးမှာ ကစားနေသော ကလေးအုပ်စုဆီ ရောက်သွား၏။

ဒါပေမဲ့ ရဲ့(စ်) စိတ်အာရုံတွေက ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပူးကပ်မှုမရှိ သလိုရှိ၏။

“မောင် ရဲ့(စ်) ဝမ်းထဲက ကလေးလေးကို မောင် တကယ့် သားအရင်းလို ချစ်နိုင်ပါ့မလားဟင်”

“ဟာကွာ ဘာလို့ မချစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ဒါ ရဲ့(စ်)ရဲ့ရင်သွေးလေ မောင်ရဲ့ ရင်သွေးပဲပေါ့ကွာ”

“ဟင့်အင်း ဒါ မောင်နဲ့ရဲ့(စ်)ပဲသိတဲ့ကိစ္စပါ၊ ရဲ့(စ်) စိုးရိမ်တာ က ဒီရင်သွေးလေးက တစ်ပါးသူရဲ့သွေးသားပါ၊ ကြည်ပြာ ပြောသလို မွေးလာတဲ့အခါ မျိုးရိုးဗီဇအရ ရဲ့(စ်)တို့နဲ့ ကွဲပြားခြားနားနေခဲ့ရင် မောင် ဘယ်လိုခံစားရမလဲ”

“ဟင်”

ရဲ့(စ်) မေးခွန်းက သူ့ရင်ထဲအထိ စူးစူးနစ်နစ် တိုးဝင်စေသည်။ သူ တစ်ခါမှ မစဉ်းစားခဲ့သော ကိစ္စကြီးပဲဖြစ်သည်။

“စဉ်းစားကြည့်လေ ရဲ့(စ်)ရဲ့၊ သန္ဓေသားလေးက ဘာသလို

မျိုးရိုးမိတွေနဲ့ ပေါင်းစပ်တည်ခဲ့တာလဲဆိုတာ မသိနိုင်ဘူး”

သူ ဘာမှခွန်းတုံ့ပြန် မဆိုနိုင်အောင် မင်သက်နေမိသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့ သူ ဘာလို့ မစဉ်းစားခဲ့တာလဲ။ ရှိ(စ်) ဝမ်းထဲက သန္ဓေသား လေးသည် ရှိ(စ်)ရဲ့သွေးသားက ဖြစ်တည်လာတာ မဟုတ်သလို သူ့ရဲ့ သွေးသားလည်းမဟုတ်ခဲ့။

ဒါကို အရင်ကတည်းက လက်ခံပြီးဖြစ်ပေမယ့် ရှိ(စ်)ကို မြတ်နိုး ချစ်စိတ်နှင့် သူ ဥပေက္ခာပြုထားခဲ့၏။

“မောင့်ကို ရှိ(စ်) နားလည်ပါတယ် မောင်ရယ်”

ရှိုက်သံလေးနှင့် ရှိ(စ်)ပြောတော့ သူ ရှိ(စ်)ကို သနားမိပြန်၏။

“မ မဟုတ်ဘူး ရှိ(စ်)၊ မောင် ရှိ(စ်)ကိုချစ်တယ်”

“ရှိ(စ်)လည်း မောင့်ကိုချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင့်ကို ရှိ(စ်) လက်မထပ်သင့်ဘူး”

“ဟာကွာ ဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ မောင် ဒါတွေသိရက်နဲ့ လက်ထပ် ခဲ့တာပဲ၊ အရေးကြီးတာ ရှိ(စ်)နဲ့မောင်တို့ နှလုံးသားတွေပဲလေ”

“မဟုတ်ဘူး မောင်၊ ဒါ ရှိ(စ်)နဲ့မောင်တို့နှစ်ယောက်နဲ့ပဲ သက် ဆိုင်တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာပါ၊ အသေအချာ တွေးကြည့်ရင် ရှိ(စ်)ရဲ့ရင်သွေး လေးမွေးလာခဲ့ရင် အမှန်တရားတွေက သိသာထင်ရှားလာမှာပဲ၊ နောက် ဆုံး မောင့်ရဲ့မေမေတို့က ခိုပိမိမှာပဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း သိမှာပဲ၊ အဲဒီအခါကျ မောင် ဘယ်လိုခံစားရမယ်ဆိုတာ ရှိ(စ်) သိတယ်”

“ဟင့်အင်း မောင် အားလုံးကို လက်ခံနိုင်တယ်ကွာ၊ အဲဒါတွေ

ရှိ(စ်) မေ့ထားလိုက်စမ်းပါ၊ ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပြော ရှိ(စ်)က မောင့်ရဲ့ဇနီးမယားပဲ၊ မောင် လက်ထပ်ထားတဲ့ ဇနီးပဲလေ”

ရှိ(စ်)ကို ရင်ခွင်ထဲမှာ တင်းတင်းပွေ့ဖက်ထားရင်း သူ ဆိုမိ သည်။ ရှိ(စ်) ပါးပြင်က မျက်ရည်တွေကို သူ ပွတ်သုတ်ပေးနေမိသည်။

ရှိ(စ်)ကို သူနှလုံးသား မြတ်နိုးစုံမက်တာတော့ အသေအချာပဲ ဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ ရှိ(စ်) ပြောသလို ရင်သွေးလေးက အားလုံး လက် ခံနိုင်အောင် တစ်ခုခု လွှဲချော်နေခဲ့လျှင်ကော...။

ချောက်ချားစရာအတွေးကြီးကို သူ့ခေါင်းထဲက မောင်းထုတ်ပစ် လိုက်မိပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ ကတုန်ကယင် ခံစားချက်ကြီးက ဖြစ်တည် နေဆဲ။

မင်းကို မောင်သိပ်ချစ်တယ် ရှိ(စ်)ရယ်။

ပြေးထွက်ခဲ့မိသည်။

ဆံပင်နီကျင်ကျင်တွေ ကောက်ကောက်ကွေးကွေးနှင့် နက်မှောင်လွန်းသော အသားအရေက ကပ္ပလီလေးတစ်ယောက်အတိုင်း။

ဒါက သူ့ရဲ့သားတဲ့လား။

ရဲ့(စ်) မွေးခဲ့တဲ့ ရင်သွေးတဲ့လား။

“ဟား ဟား ဟား”

“အဟင်း ခစ် ခစ် ခစ်”

ဝေါခနဲ ရယ်မောသံတွေ သူ့အနောက်က ပြေးလိုက်လာသလို နားစည်ထဲမှာ ပဲ့တင်သွားခဲ့သည်။ ရှက်စိတ်နှင့် လူက နေရာမှာ အငွေ့ပျံ့ပျောက်သွားချင်မိသည်။

ကမူးရှူးထိုး ပြေးလာသော ခြေလှမ်းတွေက ကော်ရစ်တာ ချိုးအကွေ့တစ်ခုမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် လျှောက်လာသူတစ်ဦးနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်မိ၏။

“အွတ်”

“အာရေးရေး အားကိုကြီးရယ် နာ လာတယ်နော်၊ ဖြည်းဖြည်းလေး အားကိုကြီး ဝင်းတိုက်တာ နဲ့ ရင်ဘတ်ရိုးနော် ကျိုးပြီ အားကိုကြီး”

“ဟာ ဘာလဲကွာ သွား သွားစမ်း သွား”

မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့ကာ သူ့ကို လက်ညှိုးတထိုးထိုး အပြစ်တင်နေသော အိန္ဒိယအမျိုးသားပုဂ္ဂိုလ်ကို သူ စောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့

လူက အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ

“ဝုန်း”

“ဟင် မောင် မောင် ဘာဖြစ်တာလဲ”

စိုးရိမ်တကြီး ခေါ်သံလေးနှင့် ရဲ့(စ်) အသံကြားမှ သူ မျက်ဝန်းတွေကို အလန့်တကြား ဖွင့်ကြည့်မိသည်။

ခုတင်ပေါ်က ခြုံစောင်ကြီးနှင့် လုံးထွေးကျတာမို့ တော်သေးသည်။ ဒါတောင် ငြီးညောင်းရိုးက နည်းနည်းနာနေသေး၏။ ရဲ့(စ်) ခုတင်လေးပေါ်က ဆင်းလာကာ သူ့ကိုစိုးရိမ်စွာ မေး၏။

“မောင်ရယ် အထိတ်တလန့်နဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

“ဟို ဟို အဲ မောင်”

သူ အခန်းထဲကို ဝေ့ဝဲကြည့်ကာ မျက်လုံးလေး ပေကလပ်ပေကလပ်ဖြစ်နေ၏။ သူ ရောက်နေတာ ဆေးရုံမှမဟုတ်ဘဲ။ ဒါဆို သူ အိပ်မက်မက်နေတာပဲပေါ့။

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး ရဲ့(စ်) မောင် အိပ်မက်မက်လို့ ဟား ဟား”

ပြောရင်း သူ့အိပ်မက်ကို သဘောကျစွာ ထရယ်နေတော့ ရဲ့(စ်) မျက်တောင်ရှည်ကြီးတွေ ပုတ်ခတ်ကြည့်ရင်း

“ဘာအိပ်မက်တွေ မက်လို့လဲ မောင်ရယ်၊ တကယ့် အထိတ်တလန့်ပဲ”

ရဲ့(စ်)မေးတော့ သူ အရယ်မျက်နှာနှင့် ရဲ့(စ်)ကို မော့ကြည့်မိ

သည်။ ညဝတ်ဂါဝန်ရှည်ကြီးအောက်မှာ ရှို့(စ်) ဝမ်းဗိုက်လေးတောင်
စုထွက်မလာသေးဘဲ ကလေးမွေးသည်တဲ့။

ရယ်စရာကောင်းလွန်းသည့် အိပ်မက်ပါလား။

“ဟား ဟား မောင့်အိပ်မက်ထဲမှာ ရှို့(စ်) ကလေးမွေးတာ
ယောက်ျားလေး။ ဒါပေမဲ့ ကပ္ပလီလေးတဲ့ကွ ဟား ဟား”

“ဟင်”

ရှို့(စ်) မျက်နှာလေး မရယ်မောနိုင်ဘဲ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားတာ
မြင်မှ သူ ရှို့(စ်)ခန္ဓာကိုယ်လေးကို သိုင်းဖက်ရင်း

“အိပ်မက်က ရယ်ရတာ ရှို့(စ်)ရဲ့၊ ဆေးရုံမှာ ရှို့(စ်) ကလေး
မွေးတာလန့်ပြီး ကိုယ် ထွက်ပြေးတော့ ဝင်တိုက်မိတာ ကုလားကြီးတစ်
ယောက်ကွ ဟား ဟား တော်တော် ရယ်ရတယ်”

သူ့မှာသာ အားပါးတရ ရယ်မောနေမိပေမယ့် ရှို့(စ်)ကတော့
မျက်နှာလေးပျက်ချင်နေပြီ။ သူ့အိပ်မက်ကြောင့် ရှို့(စ်)လည်း စိတ်ညစ်ညစ်
သွားစေသည်လား။

ရှို့(စ်)ကို သူ ဖွဖွလေးသိုင်းဖက်ရင်း နဖူးလေးကို နမ်းလိုက်မိ
၏။

“အလကားပါကွာ ရှို့(စ်) နေ့လယ်က ပြောခဲ့တာကို ပြန်တော့
ပြီး အိပ်ပျော်သွားလို့ပါ။ မောင့်မိန်းမက ဒီလိုကလေးမျိုး မွေးမလာ
ဟား ဟား လာနော် ပြန်အိပ်လိုက်တော့ အိပ်ရေးပျက်ရင် ခေါင်းမူးမယ်”

ရှို့(စ်)ကို နုတ်တင်ပေါ် ပြန်တင်ပေးရင်း ခြုံစောင်လေး လွှမ်းမော်

လိုက်၏။ ရှို့(စ်) မျက်နှာလေးတွေ မှိတ်ကာ အိပ်လိုက်ပေမယ့် အိပ်ပျော်
နိုင်ပါမည်လား။ သူလည်း မျက်နှာလေးတွေကြောင့်တွေနေတာတော့ အမှန်။

အိပ်မက်ထဲကလို ရှို့(စ်) ရင်သွေးလေး မွေးခဲ့လျှင်တော့ သူ
ဘယ်လိုမျက်နှာနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရင်ဆိုင်ရမည်လဲ။

သူ မရယ်မောနိုင်ဘဲ ပင့်သက်တွေပဲ အခါခါရှိက်ရင်း...။

စိတ်ညစ်ညူလွန်းတာကြောင့် နေစိုးကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ကာ ဒီဘီယာဆိုင်ကို သူ ရောက်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

လည်ချောင်းထဲက ပြန်ဆန်တက်လာသော လေချဉ်တွေကို အသားကင်တစ်ဖတ် ကောက်ယူဝါးကာ သူ ပြန်မျိုချရ၏။

“နေစိုး မင်း ငါ့ကို ဘာအကြံပေးနိုင်သလဲ”

နေစိုး ဟားခနဲ လေပူမှုတ်ထုတ်ရင်း ခေါင်းကို ခါရမ်းသည်။ ပြီးမှ အာလူးကြော်တစ်ဖတ်ကို ကောက်ဝါးရင်း

“ငါ ဘာမှမပြောတတ်တော့ဘူး ညီညီ ဒီကိစ္စက မင်း ရွေးချယ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကြီးလေ”

“ဟား မင်းကို အားကိုးပြီး ဖုန်းဆက်ခေါ်ပါတယ်၊ ဘာမှ အကြံဉာဏ်လေးတောင် မရပါလား”

“ဟ မင်းကိစ္စကြီးက ငါ့ဘာမှ အကြံပေးလို့မရတဲ့ကိစ္စကြီးပဲကွ၊ မင်း မိန်းမ ကလေးမွေးလာတဲ့အခါ အားလုံးသံသယဖြစ်စရာ ဖြစ်နေ ရင်လည်း အမှန်အတိုင်း ဖြေရှင်းပြလိုက်ပေါ့၊ ဒါ မင်းမိန်းမ ဖောက်ပြား လို့ ဖြစ်တဲ့ပြဿနာမှ မဟုတ်တာပဲ”

“ဟ အဲဒီလောက် မလွယ်ကူဘူးလေကွာ၊ ရှိ(စ်)နဲ့ငါ လက်ထပ် ထားတာ တရားဝင်ကြီး၊ ဒီကိစ္စကြီးကို လျှို့ဝှက်ထားပြီးမှ ဖွင့်ချပြောရင် တောင် ငါ့မိဘတွေက ယုံဖို့ခက်လိမ့်မယ်”

“ဟား တော်ပြီကွာ ငါ စိတ်ညစ်သွားပြီ”

ပြောရင်း နေစိုး ဘီယာပုလင်းထဲက ဘီယာတွေငွေ့ထည့်ကာ

တစ်ဟုန်ထိုး မော့သောက်သည်။ သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို နေစိုး လည်း အကြံမပေးနိုင်တာ သူ နားလည်ပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ဘာမှပြောမနေခဲ့တော့ သောက်၊ အဖြေက ရှင်း ရှင်းလေးပဲ မင်းမိန်းမကို မင်း မချစ်နိုင်ရင် အချိန်မရွေး ကွာရှင်းပစ် လိုက်၊ မင်းတို့ရလာမယ့် ကလေးက မင်းသွေးသားမှ မဟုတ်တာ”

နေစိုး စကားက သူ့ရင်ထဲအထိ စူးနစ်ဝင်သော မြားတစ်စင်း လို စူပန်နာကျင်စေသည်။ ရှိ(စ်)ဝမ်းထဲက သန္ဓေသားသည် သူ့သွေးသား မဟုတ်တာ သူ မငြင်းချင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ရှိ(စ်)ကို သူ သိပ်ချစ်သည်။ ဘယ်လိုမှ မုန်းလို့မရတာ သေချာသည်။

“ငါ ရှိ(စ်)ကို သိပ်ချစ်တယ် နေစိုးရာ”

“ဒါဆို ရှင်းတာပဲ၊ ရှိ(စ်)နဲ့ပတ်သက်သမျှ ကောင်းသမျှ ဆိုး သမျှ မင်း ခံယူလိုက်မေ့ကွာ”

နေစိုး စကားက ရှင်းပါသည်။ သို့ပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာ တုန် လှုပ်ချောက်ချားနေသော အခြေအနေတစ်ခုအတွက် ဖြေဆေးတော့ မဟုတ်ခဲ့ပါ။

ရှိ(စ်) ဝမ်းထဲက ရင်သွေးလေးကို သူ ချစ်ခင်ကြင်နာနိုင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ထိုရင်သွေးလေးက သူ့သွေးသားမဟုတ်မှန်း မေမေတို့ သိသွား လျှင်ပဲ ပြဿနာတွေက တသီကြီး။

ပြီးတော့ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းမှာ သူသည် နွားတစ် ကောင်ဖြစ်သွားမည့်ကိစ္စ။

ထိုအချိန်ကျမှ ရှိ(စ်)နှင့်ပတ်သက်သော အမှန်တရားကို သူ ထုတ်ဖော်ကြေညာတော့ကော ဘယ်သူက ယုံလာတဲ့လဲ။

အားလုံးသည် ရှိ(စ်) မှားယွင်းခဲ့သော အမှားများသာဖြစ်သည်။ ထိုအမှားကြီးကို သူ ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့သည် ထင်ခဲ့ပြီးမှ သွေးပျက်ကြောက် လန့်နေခဲ့တာလည်း အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

ရှိ(စ်)ရယ် မင်းဘဝမှာသာ ဒီအမှားကြီး မကျူးလွန်ခဲ့ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။

ကိုယ်နှုမင်းရဲ့ ရင်သွေးလေးဟာ မင်းနဲ့ကိုယ် မြတ်နိုးချစ်ခြင်း နဲ့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတဲ့ ရင်သွေးလေးဖြစ်ခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။

အခုတော့ ကိုယ့်အဖြစ်က...။

မောင် အိမ်ပြန်လာတော့ အတော် ညဉ့်နက်နေပြီ။ မောင့်မိ ဖုန်းခေါ်တော့လည်း ဖုန်းပိတ်ထားသည်။

မောင့်အတွက် စိုးရိမ်စွာ ရှိ(စ်) ညှော်ခန်းထဲမှာ စောင့်နေတော့ ကြည်ပြာကလည်း အဖော်အဖြစ် ဝိုင်းကူစောင့်ပေးသည်။

“ညီသူ အရေးကြီးကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ နောက်ကျတာ ဖြစ်မှာပါ။ ရှိ(စ်)ရယ်၊ အရမ်းလည်း စိတ်မပူပါနဲ့”

ကြည်ပြာက နှစ်သိမ့်စကားတွေ ပြောနေပေမယ့် အိမ်ပြန် နောက်မကျစဖူး မောင့်ကို ရှိ(စ်) စိတ်ပူမိတာ အမှန်။

ပြန်ရောက်လာတော့ မောင် ခေါင်းမထောင်နိုင်အောင် မူးလာ

သည်။ နေရိုးသာ ကားမောင်းပြန်မယ့်လျှင် မောင့်အဖြစ်က တွေးရဲစရာမရှိ။

“အိုကေ အိုကေ ရဒယ် နေရိုး ငါ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

ဗလုံးဗထွေးစကားတွေနှင့် ယိုင်ထိုးကာ ခေါင်းပိုက်စိုက်ကျနေ သော မောင့်ကို နေရိုး တွဲခေါ်လာ၏။

“ရှိ(စ်)ရေ ဒီကောင် နည်းနည်းများသွားတယ်၊ ဆောရီး ဆောရီး၊ ငါ အိမ်အရောက်ပို့ပေးခဲ့တယ်နော် တာဝန်ကျေပြီ”

နေရိုးလည်း အမှူးရှိန်မြင့်နေပေမယ့် အိမ်ပြန်သွားနိုင်ခဲ့တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရတော့မည်။

“ညီသူ နင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“အင် ဘယ်တူရဲ ဘာလဲ”

“ဟဲ့ ငါ ကြည်ပြာလေ ဘာလဲ နင်က ငါ့ကိုတောင် မသိတော့ အောင် မူးနေပြီလား”

“ဟာ ကြည်ပြာ နီး နီးနော်ပလစ် ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ငါ အရမ်း ခံစားရလို့ အရမ်းစိတ်ညစ်လို့ပါဟာ”

“ဟဲ့ နင်က ဘာစိတ်ညစ်စရာရှိလဲ၊ ဒီမှာ နင့်မိန်းမက စိုးရိမ် ပြီး မျှော်နေတာ နင် သတိရသင့်တယ်”

“အန် ရှိ(စ်) ရှိ(စ်)လား ဆောရီး၊ မောင့်ရင်ထဲမှာ ပူလောင် နေလို့ပါ ရှိ(စ်)ရယ်”

“ကဲပါ ကြည်ပြာရယ် မောင့်ကို အခန်းထဲအထိ ကူတဲ့ပုံပေးပါ နော်”

ရို့(စ်)နှင့်ကြည့်ပြာ မောင်ကို တွဲခေါ်ကာ အိပ်ခန်းထဲအထိ ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ မောင် ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် စကားသံတွေ ဗလုံးဗထွေး ပြောလာသည်။

“ရို့(စ်) ရို့(စ်)ရယ် မင်းကိုမောင် သိပ်ချစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင် မောင် မင်းကြောင့် စိတ်ညစ်နေပြီ သိလား အေ့”

“ဟဲ့ ညီသူ ဘာတွေပြောနေတာလဲ အိပ်တော့ ရို့(စ်) သူ့ကို အဝတ်အစားလဲပေးပြီး အိပ်ခိုင်းလိုက်တော့၊ နေဦး မနက်ကျမှ ကောင်း ကောင်း ကောပစ်မယ်၊ သူ့မိဘတွေသိရင် ဒီကောင် မလွယ်ဘူး”

ကြည့်ပြာက မောင်မူးနေတာကို စိတ်ပျက်သလိုကြည့်ရင်း ပြော သည်။ ရို့(စ်)မှာသာ မောင်ကို အဝတ်အစားတွေ လဲပေးရင်း မျက်ရည် တွေ အဝဲသွားနှင့် ငုတ်တုတ်လေး ထိုင်ကြည့်နေခဲ့ရ၏။

“ရို့(စ်) ရို့(စ်) မင်းကိုမောင် သိပ်ချစ်တယ်”

ခုတင်ကြီးပေါ်မှာ မောင် ပက်လက်ကြီး လှဲအိပ်လျက် နှုတ်က ပြောချင်တာတွေ လျှောက်ပြောလို့နေသည်။

“ရို့(စ်) မောင် သိပ်ဝမ်းနည်းတယ်၊ မင်းနဲ့ကိုယ့်ရင်သွေးလေး အစစ်အမှန်သာ မွေးခဲ့ရင် ကိုယ် အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာမှာ ကွ၊ အခုတော့ အေ့ ကိုယ် ခံစားရတယ်ကွာ အေ့”

မောင့်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ရို့(စ်) အထင်အရှား မြင်တွေ့ လိုက်သလိုပဲ။ မောင် ခံစားနေတာ ရို့(စ်) ဝမ်းထဲက ရင်သွေးလေး အတွက်ပဲပေါ့။

ဝမ်းနည်းစိတ်ကြောင့် ရို့(စ်) မျက်ရည်တွေ စီးကျလာတာကို မောင် မြင်နိုင်မှာမဟုတ်ပါ။

“ရို့(စ်) ရို့(စ်)ကို မောင် သိပ်ချစ်တယ်”

သိပ်ချစ်တယ်ဟု တဖွဖွဆိုရင်း ရို့(စ်)ကို ဖက်ကာ မောင် နမ်းရှိုက်နေသော အနမ်းတွေကိုလည်း မျက်ရည်တွေကြားက ခံယူနေခဲ့ ရ၏။

ရို့(စ်) မြတ်နိုးခဲ့သော မောင့်အနမ်းတွေက အခုချိန်မှာ ရို့(စ်) အတွက် ပူလောင်လွန်းပါသည်။

ရို့(စ်)ရဲ့အမှားကြီးက မောင့်အတွက် ကြေကွဲခံစားစရာကြီး ဖြစ်နေခဲ့ပြီလား။ ရို့(စ်)ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်သည်ဆိုသော မောင့်ရင်ထဲမှာ သောကအပူတွေနှင့် လောင်မြိုက်နေပြီထင်သည်။

မမှားစဖူး မှားလာသော မောင်သည် ရို့(စ်) ရင်ခွင်ထဲမှာ ငြိမ်သက် သွားခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာ မောင် ကြေကွဲနေဦးမည်လားမသိ။ မောင့်ကို ကြည့်ရင်း ရို့(စ်) မျက်ရည်တွေပဲ စီးကျနေမိသည့်အဖြစ်မှာ...

စိတ်ကူးယဉ်မှုပေး မှားယွင်းခဲ့သော အတိတ်ကို ရှိ(စ်) ပြန်ဖို့ ဆိုင်ခွင့်သာ ရနိုင်ခဲ့လျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမည်လဲ။

ညွတ်ခွေကျမတတ် ခူးတွေကို အားယူထိန်းရင်း ညှော်ခန်းက ဆိုဟာထိုင်ခုံကြီးမှာ ရှိ(စ်) အရပ်ကြီးပြတ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

မျက်ဝန်းတွေကို ဖိတ်ထားရင်း နောက်မှီမှာ ခေါင်းကိုမှောက် ပြီး ရှိ(စ်) ငြိမ်သက်နေခိုက်

“ရှိ(စ်) နွားနို့သောက်မလားဟင်”

ကြားလိုက်ရသော ကြည်ပြာအသံကြောင့် မျက်ဝန်းတွေ ဖွင့် ကြည့်မိ၏။ ကြည်ပြာ ရှိ(စ်)ကိုငေးငေးလေး ပြေးကြည့်ကာ မေးနေသည်။

ကြည်ပြာနှုတ်ခမ်းက အပြေးတွေကို မယုံကြည်ရဲလောက်အောင် ရှိ(စ်) ရွံရှာနေမိတာတော့ အသေအချာပဲ ဖြစ်၏။ ဒါပေမဲ့လည်း ဟန် ဆောင်ခြင်းနှင့် မျှိုသိပ်ပစ်ရင်း

“ဟင်အင်း ရှိ(စ်) ဒီနေ့ ဘာမှမစားချင်ဘူး ကြည်ပြာ”

“နွားနို့ မသောက်ရင် ဘာစားမလဲ ရှိ(စ်) ဗီစာ စားမလားဟင်”

ရှိ(စ်) ခေါင်းကိုပဲ ခါလိုက်သည်။ ကြည်ပြာ အပြေးလေးတွေ ကွယ်ပျောက်ကာ ရှိ(စ်) မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်နေခဲ့၏။

“ရှိ(စ်) အစားအသောက်ပျက်တာ မကောင်းဘူး။ စားချင်တဲ့ ဟာပြောလေ ကြည်ပြာ သွားစီစဉ်ပေးမှာပေါ့”

ရှင် ကျွန်မရှေ့က ထွက်သွားရင် အကောင်းဆုံးပဲဟု ပြောပစ် လိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ရှိ(စ်) နှုတ်က ဘာစကားမှ ထွက်မလာခင်

ကြည်ပြာ လက်ထဲက ဟန်းဖုန်းက မြည်လာ၏။

ကြည်ပြာ ဖုန်းလေးကို ဖွင့်ကာ နားထောင်နေတော့ ရှိ(စ်) စူးစူးနစ်နစ်လေး စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ဟဲလို ဟဲလို”

ကြည်ပြာ ခေါ်ပေမယ့် တစ်ဖက်က တုံ့ပြန်သံမကြားတော့ မျက်မှောင်လေးကပ်ကာ ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်ရင်း

“ဖုန်းကျသွားပြီ ထင်တယ်”

“ဘယ်သူ့ဆီက ဖုန်းလဲ ကြည်ပြာ”

“ညီသူဆီက ဖုန်းလေ ကြည်ပြာရဲ့၊ ဘာလို့လဲမသိဘူး ဖုန်း ပြန်ပိတ်သွားတယ်”

ရှိ(စ်) ရင်ထဲမှာ ပိုလို့ နာကျင်သွားရသည်။ ဒီအခြေအနေထိ တောင် ဖြစ်နေကြပြီတဲ့လား။ ကြည်ပြာမှာ ဖုန်းပါလာတာ မဟုတ်ပါဘဲ ဘယ်ကဖုန်းက လက်ထဲရောက်နေတာလဲ။

“အရင်က ကြည်ပြာမှာ ဖုန်းမမြင်မိပါဘူး”

“ဟုတ်တယ် ရှိ(စ်) ဒါ အိမ်မှာ အရေးအကြောင်းရှိရင် ဆက် လို့ရအောင်တဲ့ ညီသူ ပေးထားတာလေ၊ နောက်ပြီး ကြည်ပြာ မိဘတွေ ဖုန်းဆက်သွယ်ရင်လည်း အဆင်ပြေအောင် ညီသူ ပေးထားတာပါ”

ကြည်ပြာဆီ ဖုန်းပေးခဲ့တာ ရှိ(စ်)တောင် ဘာမှမသိခဲ့။ ရှိ(စ်) မသိအောင် မောင် ပေးခဲ့တာတော့ သေချာနေပြီ။

“ဪ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ် ကြည်ပြာကုန်ီသူက

တော်တော် သံယောဇဉ်ရှိ ဂရုစိုက်ရှာသားပဲနော်"

"ဟုတ်တယ် ရှိ(စ်)ရဲ့၊ ကြည်ပြာတို့ မိဘတွေနဲ့ ညီသူ မိဘတွေက သိပ်ရင်းနှီးကြတာလေ၊ ကြည်ပြာနဲ့ညီသူကလည်း အရမ်းခင်မင်တဲ့ သူငယ်ချင်းရင်းချာကြီးတွေပါ၊ ညီသူက ကြည်ပြာဆို အမြဲအနိုင်ကျင့်တာ၊ ကြည်ပြာမှာလေ သူ့ဆိုးသမျှ အမြဲခံခဲ့ရတာ အဟင်း"

"ဟုတ်လား အခုချိန်ထိလည်း သူ့ဒဏ်ခံနေရတုန်းပဲပေါ့နော်"

"ဟင်"

ကြည်ပြာ မျက်မှောင်လေးကုန်ကာ ရှိ(စ်)ကိုကြည့်တော့ ရှိ(စ်) နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ဟန်ဆောင်ပြီးမိရင်း

"ဪ ဝီလိုလေ ကြည်ပြာရဲ့၊ အခုအရွယ်တွေ ကြီးလာတော့လည်း သူ့ရဲ့မိန်းမကို ကြည်ပြာပဲ ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှုတွေ လာလုပ်ပေးနေရတယ် မဟုတ်လား"

"အဟင်း ဟင်း ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ညီသူ မေမေက အကူအညီတောင်းတော့ ကြည်ပြာလည်း သင်တန်းတက်တာနဲ့ အံ့ကိုက်လေ၊ ညီသူကို သံယောဇဉ်ရှိသလို ရှိ(စ်)ကိုလည်း ကြည်ပြာ ခင်မင်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကူညီပေးရတာ ဝမ်းတောင်သာမိသေးတယ်"

ကြည်ပြာကတော့ ဟန်ဆောင်ကောင်းလွန်းစွာ ရယ်ရယ်မောမော ပြောပြနေသည်။

ရှိ(စ်)ကတော့ စောစောကပဲ မောင်နှင့်ကြည်ပြာတို့ ဖုန်းစကားတွေ ကြားသိထားတာမို့ ကြည်ပြာ စကားတွေကို မယုံသလို ရွံရှာမိပါ

သည်။

"ကဲ ကြည်ပြာ လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပါ၊ ရှိ(စ်) ခဏလောက် နားလိုက်ချင်လို့"

တမင်စကားဖြတ်ကာ ကြည်ပြာရှေ့က ထွက်ခဲ့မိသည်။ အခန်းထဲရောက်တော့ တံခါးပိတ်ကာ ရှိ(စ်) ဝမ်းနည်းမျက်ရည်လေး ဝိုင်းလာမိသည်။

ကြည်ပြာနှင့်မောင်တို့ အခြေအနေတွေက ဒီလောက်အထိ တောင် အခြေရောက်နေပြီထင်ပါသည်။

ရှိ(စ်)ကို အသက်မကချစ်ပါသည်ဆိုသော မောင်သည် ရှိ(စ်)ကို စွန့်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ ဘာကြောင့်လဲ၊ မစဉ်းစားရဘဲ အဖြေက ရှင်းပါသည်။

ရှိ(စ်) ဝမ်းထဲက သန္ဓေသားကြောင့်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

မောင်ကို ဗိုက်မိစွာ လက်ထပ်ဖို့ ခေါင်းညိတ်ခဲ့မိတာ ရှိ(စ်) မှားခဲ့တာတော့ သိပ်ကို သေချာပါသည်။

တကယ်ဆို ဘယ်ယောက်ျားက သူနှင့်မသက်ဆိုင်သော ရင်သွေးအတွက် ဘဝတစ်ခုပုံကာ ပေးဆပ်မည်လဲ။

ရှိ(စ်) နားလည်သင့်ဖို့ ကောင်းပါသည်။

အခုတော့ အရာရာသည် လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သလို မောင်ကို စွန့်လွှတ်ဖို့လည်း ရှိ(စ်) နှလုံးသားက သတ္တိမရှိပါ။

မောင်ကို ရှိ(စ်) မြတ်နိုးချစ်နေဆဲဆိုတာ...

အခန်း (၃၀)

“မောင် ရှင် ကြည်ပြာကို ဖုန်းပေးထားတဲ့ကိစ္စ ရှိ(စ်)ကို ဘာလို့ မပြောတာလဲ”

ပျက်နေသော ကွန်ပျူတာ မော်နီတာကိုဖြုတ်ပြီးပြင်နေတုန်း အနားရောက်လာကာ ရှိ(စ်)အမေးကြောင့် ညီသုတ ခေါင်းမောကြည့် သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ရှိ(စ်)ရဲ့၊ အိမ်မှာ ပိုနေတဲ့ဖုန်းတစ်လုံး သုံးဖို့ ပေးထားတာလေ၊ ရှေးကြီးခွင့်ကျယ်ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ၊ ရှိ(စ်)ကို မောင် ဘာလို့ပြောရမှာလဲ”

ဆားကဒ်ပြားတွေကို စုတ်တံလေးဖြင့် ဖုန်တွေသုတ်ဆေးနေရင်း ညီသုတ မျှော်လင့်ပါးပါး ပြောသည်။ ရှိ(စ်)ကတော့ မကျေမနပ် မျက်နှာ လေး မာတင်းတင်းနှင့် သူ့အနားမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“နေပါဦး မောင် အရေးကြီးကိစ္စမဟုတ်ဘူးဆိုတော့ ဘာက အရေးကြီးကိစ္စလဲ၊ ကြည်ပြာ ဖုန်းကိုင်ထားမှ ရှိ(စ်) သိတာတော့ မဟုတ် သေးဘူး ထင်တယ်”

ငေါက်ဆတ်ဆတ်လေသံမှာ ဒေါသရိပ်တွေ သင့်နေတော့ ညီသု တ လုပ်လက်စ အလုပ်ကိုရပ်ပြီး ရှိ(စ်)ကို မော့ကြည့်သည်။

အဖြူမှာ အနက်စင်းပါသော ဆွဲသားဘာလောက်စိအင်္ကျီ ခါးရှည်လေးနှင့် ရှိ(စ်) မျက်နှာမူန့်ကုပ်ကုပ်လေးက မကျေနပ်ရိပ်တွေ ထင်ဟပ်နေဆဲ။

“ရှိ(စ်)ရယ် ကိုယ့်အပေါ် ဘာတွေ မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာလဲ ကွာ”

“မကျေနပ်တာ အမှန်ပဲ မောင်၊ အခုတလော အားလပ်တဲ့ အချိန်တွေမှာတောင် မောင် ရှိ(စ်)ဘေးမှာ အချိန်ပြည့်မရှိတော့ဘူး၊ ရှိ(စ်)ကို အရင်ကလိုတောင် ဂရုမစိုက်တော့သလိုပဲ”

ရှိ(စ်)အသံလေးက ဝမ်းနည်းသံလေးစွက်ကာ အဖျားခတ်တုန် နေသည်။ ရှိ(စ်)ရဲ့သံသယတွေအတွက် သူ တကယ် စိတ်ညစ်သွားမိသည်။ တကယ်ဆို ဒီရက်တွေမှာ သူ အလုပ်တွေနဲ့ပဲနေတာ ရှိ(စ်) သိသင့်သည်။

ရှိ(စ်)မှာ အပြင်ထွက်သွားလာတာမျိုး မရှိသလောက်မို့ သူပဲ ရှိ(စ်)ရဲ့အလုပ်တွေကို ဦးဆောင်စီမံပေးရသည်။ ပြီးတော့ သူ့အလုပ်ကိစ္စ တွေကလည်း တစ်ဖက်မှာရှိသည်။

ဒါကို ရှိ(စ်) သိရက်နှင့် ပြောနေတာတော့ မဟုတ်သေးဘူး

ထင်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူး ရှိ(စ်)ရယ်၊ ရှိ(စ်) တစ်ဖက်သတ် အထင်လွဲ
နေတာပဲ၊ မောင့်ဘက်က အခုချိန်အထိ မရိုးသားတာမျိုး ဘာတစ်ခုမှ
မလုပ်ခဲ့ဘူး”

ရှိ(စ်) နှုတ်ခမ်းလှလှလေးတွေ မွဲချပစ်သည်။

“တော်ပါတော့ မောင်၊ လျှာအရိုးမရှိတိုင်း ရှင် လျှောက်မပြော
ပါနဲ့၊ လိမ်ညာတဲ့သူတွေဆို ရှိ(စ်) အထင်မကြီးတတ်ဘူး၊ မောင့်ခြေလှမ်း
တွေ အမှုအရာတွေ ပျက်နေတာ ရှိ(စ်) သိတယ်၊ ရှိ(စ်)က ခပ်တုံးတုံး
မိန်းမမဟုတ်ဘူး မောင်”

ရှိ(စ်) စကားတွေ စွပ်စွဲချက်တွေက ပိုမိုပြင်းထန်လာသည်။
ညီသူတစ်ယောက် မျက်မှောင်ကြီးကုပ်ကာ ခေါင်းကိုခါမိသည်။

တကယ်ဆို ဒီရက်တွေမှာ သူ့စိတ်တွေ ညစ်ညူးနေတာတော့
အမှန်၊ အလုပ်ကိစ္စတွေက တစ်ဖက်၊ ရှိ(စ်)နှင့်ပတ်သက်သော ခံစားချက်
ကြီးကလည်း သူ့စိတ်ကို ညစ်ညူးနှောက်ကျဲစေ၏။

“ရှိ(စ်)ရယ် သိပ်ပြီး ဒေါသမကြီးစမ်းပါနဲ့၊ ရှိ(စ်)မှာ ကိုယ်ဝန်
ကြီးနဲ့နော်၊ အဲဒီလို မျက်နှာကြီး စူပာနေရင် မွေးလာမယ့် ကလေးက
အရှုပ်ဆိုး အကျည်းတန်လိမ့်မယ် သိလား”

သူ ရယ်မောမော နောက်ပြောင်ပြောင်ပြောရင်း ရှိ(စ်)ပါးလေး
ကို ညင်သာစွာ လိမ်ဆွဲတော့ ရှိ(စ်) မျက်နှာလေး တစ်ဖက်လှည့်ကာ
သူ့လက်ကို ပုတ်ထုတ်ပစ်သည်။

“ဟုတ်တယ် ကျွန်မ မွေးတဲ့ကလေးက အကျည်းတန် ရုပ်ဆိုး
ချင်ဆိုးမှာပဲ၊ အဲဒီကလေးအတွက်လည်း ရှင် စိုးရိမ်ပို သောကရောက်
နေတာလည်း ရှိ(စ်) သိတယ်၊ ရှင် ရှိ(စ်)ကို ယူလိုက်မိတဲ့အတွက်
အကြီးအကျယ် နောင်တရနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်”

“ဟာကွာ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

“အမှန်တွေ ပြောနေတာ မောင်၊ အဲဒီအတွက် တစ်နေရာရာ
မှာ ရှင်စိတ်ရဲ့ ထွက်ပေါက်တစ်ခု ရှာနေတယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်မ
သိပါတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်မတို့ ပွင့်လင်းသင့်ပြီ မောင်၊ ရှိ(စ်)ကို မပေါင်း
သင်းချင်တော့ဘူးဆိုရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ ကွာရှင်းပေးမယ်”

ပြောရင်း ရှိ(စ်) မျက်ရည်တွေ ဝဲတက်လာသည်။ သူ ရှိ(စ်)
ကိုကြည့်ရင်း ခေါင်းတခါခါ စုတ်တသပ်သပ်နှင့် စိတ်ညစ်ညူးနေမိ၏။

“မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ ရှိ(စ်)၊ မင်းစိတ်တွေ ကယောင်
ချောက်ချား ဖြစ်နေပြီလား”

“ရှိ(စ်) ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မောင်က
သာ မွေးလာမယ့် ရှိ(စ်) ရင်သွေးလေးအတွက် စိတ်ထင်ရာတွေးပြီး
သွေးပျက်နေတာ ရှိ(စ်) သိတယ်၊ ပုတ်ဝန်းကျင်အလယ်မှာ ရင်ဆိုင်ရ
မယ့်အရေးတွေးပြီး အိပ်မက်တွေမက် ထိတ်လန့်နေခဲ့တာပါ”

သူ မက်ခဲ့သော အိပ်မက်ကို ရှိ(စ်) သိနေတာမို့ သံသယတွေ
နှင့် အပြစ်မြင်နေတာကို သူ နားလည်လိုက်ပါသည်။

တကယ်ဆို သူ့စိတ်တွေ ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်ခဲ့သတဲ့

တော့ ရှိ(စ်)ကို ပြတ်နိုးချစ်စိတ်နှင့် သူ မမုန်းနိုင်ခဲ့။ မစွန့်လွှတ်နိုင်ခဲ့ပါ။

“ရှိ(စ်)”

ရှိ(စ်) ပခုံးလေးကို သူ ဆုပ်ကိုင်နှစ်သိမ့်ဖို့ ကြိုးစားတာကို ရှိ(စ်)က အထိမခံဘဲ ယိမ်းနွဲ့ရှောင်တိမ်းသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ထောင်းခနဲ ဒေါသဖြစ်သွား၏။

“ရှင် ရှိ(စ်)ကို မထိပါနဲ့၊ တော်ဝင်ရှိ(စ်)ဆိုတဲ့ မိန်းမက ရွံရှာ ရောကောင်းတဲ့ မိန်းမပါ”

“ဟာကွာ အေး ဟုတ်တယ်၊ မင်းထင်ချင်သလိုသာ ထင်တော့ ကဲ ကျေနပ်ပြီလား။ ကိုယ်ရှင်းပြတာကို မင်း နားမထောင်နိုင်မှတော့ မင်းဆန္ဒ သဘောအတိုင်းပဲ ရှိ(စ်)”

ညီသုတ ခပ်ရွဲရွဲပြောပြီး ရှိ(စ်)အနားက ထထွက်သွားခဲ့သည်။ ဒီလိုကျတော့ ရှိ(စ်) နှလုံးသားက မခံနိုင်ပါ။

ရှိ(စ်) ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရ၏။ မောင့်ရဲ့ခါးသီးသော ဆက်ဆံမှုတွေကို ရှိ(စ်) မခံစားနိုင်တာတော့ အသေအချာပါပဲ။

မခံချင်စိတ်တွေနှင့် ရှိ(စ်) ဘယ်လိုပဲ ပေါက်ကွဲပြောမိပါစေ။ မောင့်ဘက်က စိမ်းကားစွာ ဆက်ဆံမှုကိုတော့ ရှိ(စ်) နည်းနည်းလေး တောင် ခံနိုင်ရည်မရှိခဲ့ပါ။

တကယ်တမ်း မောင်သာ ရှိ(စ်)အနားက ထွက်ခွာသွားခဲ့လျှင် ရှိ(စ်) ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမည်လဲ မတွေးရဲပါ။

အခုတော့ မျက်ရည်နိုင်လွန်းပါသည်ဆိုသော ရှိ(စ်) မျက်ရည်

တွေ ရစ်ဝံ့နေခဲ့မိတာ ချစ်တတ်လွန်းသော နှလုံးသားကြောင့် ထင်ပါရဲ့။ အားလုံးဟာ ရှိ(စ်)ရဲ့ မဆင်မခြင် အမှားတစ်ခုကြောင့်ပါပဲ။

အခန်း (၃၁)

ဟင်”
“ညီသု နင်နဲ့ရဲ့(စ်) အခုတလော ပြဿနာဖြစ်ထားကြလား

သူ အလုပ်နားသည့်တစ်ရက် ခြံထဲမှာ ဒရင်းဘတ်နှင့်ဆင်း
ထိုင်နေတော့ ကြည်ပြာ ရောက်လာကာ မေးသည်။ သူ စိတ်မပါဘဲ
ထိုင်ဖတ်နေမိသော ဂျာနယ်ကို ရှေ့ကစားပွဲလေးပေါ် လှမ်းတင်လိုက်ရင်း

“အေးဟာ ငါတို့ စကားများ ရန်ဖြစ်ထားလို့”

ကြည်ပြာ ခေါင်းလေးညိတ်ကာ ခွေးခြေခုံလေးမှာ ဝင်ထိုင်
သည်။ ပြီးမှ ခေါင်းလေးတညိတ်ညိတ် ရှိနေခဲ့ရင်း

“အေး ငါ ထင်တော့ထင်သားဟဲ့၊ ငါ့ကိုလည်း သိပ်ပြီးစကား
ကောင်းကောင်း မပြောဘူး၊ အင်း နင့်သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ငါ့ကိုလည်း

နင့်ဘက်ပဲပါမှာဆိုပြီး သိပ်မကြည်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ကြည်ပြာရဲ့ထင်မြင်ချက်ကို သူ ဘာမှ ခွန်းတုံ့မပြန်မိဘဲ နှုတ်
ဆိတ်နေမိသည်။ တကယ်ဆို ကြည်ပြာ ဘာမှမသိသေးတာ အမှန်ဖြစ်
သည်။

အမှန်တရားကြီးက သူနှင့်ရဲ့(စ်)ပဲ သိထားကြသောကိစ္စကြီး
ဖြစ်သည်။ ထိုအမှန်တရားကြီးကြောင့်ပဲ သူနှင့်ရဲ့(စ်)ကြားမှာ အဆင်
မပြေမှုတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု သူ ဘယ်တုန်းကမှ တွေးမထင်ထားခဲ့ပါ။

အခုတော့ သူ့စိတ်တွေ ညစ်ညူးရှုပ်ထွေးနေသည်။ မနွေကပဲ
မေမေဆီက ဖုန်းလာသည်။ ရဲ့(စ်)ကို ဂရုစိုက်ဖို့တွေ သူနှင့်ရဲ့(စ်)ရဲ့ရင်သွေး
လေး မွေးခါနီးမှာ မေမေတို့ ရန်ကုန်လာကြမည်ဆိုသည့်အကြောင်းတွေ
ပြောသည်။

မေမေ့ကို သူ အလိုက်အထိုက် ပြန်ပြောနေခဲ့ရပေမယ့် ရင်ထဲ
မှာတော့ စိုးရိမ်ချောက်ချားခြင်းတွေ ပြည့်နေခဲ့သည်။

ရဲ့(စ်)သာ ရင်သွေးလေးမွေးခဲ့လျှင် ဟန်ဆောင်မရနိုင်သော
ကိစ္စကြီးကို မေမေတို့လည်း သိရှိသွားကြမှာသေချာသည်။ ထိုအခါ
ရင်ဆိုင်ရမည့်အရေးတွေက စဉ်းစားမိတိုင်း သူ့ကို ရင်မောပူလောင်စေ
၏။

“ဟဲ့ ညီသု”

ခပ်ဆောင့်ဆောင့်လေး ခေါ်လိုက်သော ကြည်ပြာအသံကြား
သူ အတွေးစတွေပြတ်ကာ မော့ကြည့်မိသည်။ မျက်မှောင်ကြီးကလေး

နေသော ကြည်ပြာ မျက်ဝန်းတွေက သူ့ကိုအကဲခတ်ကြည့်နေခဲ့၏။

“နင့်စိတ်တွေ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ၊ ငါ ဒီလောက်ခေါ်နေတာ တောင် နင် မကြားဘူးလား”

“ဆောရီးဟာ အခုတလော ငါ့စိတ်တွေ ညစ်ညူးနေတယ်”

“ဘာလဲ နင့်မိန်းမနဲ့ အဆင်မပြေတာကြောင့်လား။ နင် သူ့ကို ချောလိုက်ပေါ့ဟယ်၊ မိန်းမဆိုတာ အချောကြိုက်တဲ့အမျိုးဟာ နင် မချော မချင်း သူ့စိတ်ထဲမှာ ကသိကအောက် ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ သနားပါတယ်ဟာ ရှိ(စ်)ကြားက ပြဿနာသည် ထိုထက်မက ကြီးမားနေတာကို ကြည်ပြာ လုံးဝမသိရှာတော့ အခက်။

“ဟဲ့ ငါ ပြောတာ နင် သဘောပေါက်သလား”

“အင်း အေးပါဟာ ငါ ချောမှာပါ”

ပြောရင်း သူ ဒရင်းဘက်မှာ ဗိုလဲ့လိုက်တော့ မျက်ဝန်းတွေက အိမ်ရဲ့ဝရန်တာဆီ မရည်ရွယ်ဘဲ အကြည့်ရောက်သွားခဲ့သည်။

ဝရန်တာလေးမှာရပ်ကာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်နေ သော ရှိ(စ်)ရဲ့အရိပ်လေးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ရှိ(စ်) ချာခနဲ အကြည့်လွဲကာ အိပ်ခန်းထဲ လှမ်းဝင်သွားခဲ့ သည်။ သူ ပင့်သက်မောကို ချစ်သည်။

ရှိ(စ်)ရဲ့သံသယတွေကတော့ သူနှင့်ကြည်ပြာအပေါ်မှာ ပိုလို့ ကြီးမားတော့မှာ သေချာ၏။

တကယ်ဆို ရှိ(စ်) အထင်လွဲနေတာကို ဖြေရှင်းပြဖို့ထက် သူ့

မှာ ညစ်ညူးစရာတွေထဲမှာ များနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဟိုတစ်ချက်က သူ ကြည်ပြာကို ဖုန်းဆက်ခဲ့တာ အမှန်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ရည်ရွယ်ချက်က ကြည်ပြာနှင့်နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့ကာ သူနှင့် ရှိ(စ်)တို့တို့စွာကို မမြဲမြာပြုချင်တာကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ သူတို့အစီအစဉ်ကို ဖျက်ပစ်ခဲ့သည်။

သူနှင့်ရှိ(စ်)ပဲ သိသည့်ကိစ္စကြီးကို ကြည်ပြာကို ဖွင့်ပြောလို့ မဖြစ်ပါ။ ရှိ(စ်) သိလျှင် ပိုလို့ အထင်လွဲနိုင်သည်။

သူနှင့်ကြည်ပြာက ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင်ဖက်တွေဆိုတာ ရှိ(စ်)မှမသိနိုင်ဘဲ။

ရင်ဖွင့်ပြောပြခွင့်မရှိသော ပြဿနာကြီးကို ရင်ထဲမှာ တအံ့ နွေးနွေး သူ ခံယူနေခဲ့သည့်အဖြစ်က ကြာလျှင်ကောင်းမည်မထင်ပါ။

ဝမ်းနည်းစိတ်တွေက ရှိ(စ်) ရင်ထဲရောက်ဖို့တက်လာသည်။

စောစောက ခြံထဲမှာ မြင်ခဲ့ရသော မြစ်ကွင်းကြီးက ရှိ(စ်)ရင်ကို နာကျင်စေ၏။ မောင်နှင့်သူမကြားက အဖုအထစ်ကြီးကတော့ ကြီးမား လာပြီထင်သည်။

မောင်နှင့်ရှိ(စ်) စကားများပြီးကတည်းက တစ်ယောက်နှင့်တစ် ယောက် တစ်အိမ်တည်းရှိနေလျက် သူ့စိမ်းဆန်နေခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ်သည်။

နှစ်ဦးဆုံလျှင်တောင် အရင်လို ရင်းနှီးချစ်ခင်စွာ စကားမပြော ဖြစ်ကြတာ လေးငါးရက်မကတော့ပါ။

ထမင်းဝိုင်းမှာတောင် နှစ်ဦးစကားမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်မိကြသည်။ ညဘက် မောင် သူ့ရဲ့အလုပ်စာရင်းတွေ လုပ်နေချိန်မှာ ရှိ(စ်) တမင်ပဲ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။

မောင် အိပ်ရာဝင်တာလည်း သိသည်။ ရှိ(စ်)ကိုသိုင်းဖက်ကာ မောင် နှစ်သိမ့်ချော့မော့ စကားဆိုလာမည်လား၊ မျှော်လင့်မိပေမယ့် မောင် အိပ်မောကျသွားခဲ့သည်။

ထိုအခါတိုင်း ရှိ(စ်) မျက်ရည်လေးဝိုင်းကာ အိပ်မောကျနေသော မောင်မျက်နှာလေးကို တစ်မိမိမိကြည့်မိတတ်စမြဲ။

မောင်ရဲ့ချစ်ခင်ကြင်နာခြင်းတွေက ရှိ(စ်)အပေါ်မှာ တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးသွားခဲ့သည်လား။ တစ်နေ့မှာ ဒီလို အခြေအနေတွေ ရင်ဆိုင်လာရမှာကို ရှိ(စ်) ဘယ်တုန်းကမှ မျှော်လင့်မထားခဲ့ပါ။

နှစ်ရက်တစ်ခါလောက် ရှိ(စ်)ဆီ ဘွားဖုန်းဆက်တိုင်း မေးတတ်သော ဘွားရဲ့အမေးကို ရှိ(စ်) လိမ်ညာဖြစ်နေခဲ့တာ ဘွား စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးတာကြောင့် ဖြစ်၏။

“ဘွား သမီးကို သတိရတယ်၊ မောင်သူနဲ့သမီး အဆင်ပြေကြတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွား”

“အေး အေး ဘွား ယုံတယ်၊ မြေးလည်း ကိုယ့်ရင်သွေးကို ဂရုစိုက်နော်၊ လနသေးတယ်ဆိုပြီး ပေါ့ပေါ့မနေနဲ့၊ မောင်သူကော ဂရုစိုက်ရဲ့လား၊ မပန်းချစ်တို့က နှစ်လေး လွှတ်ပေးထားတယ်ဆို”

“ဟုတ် မောင်လည်း ဂရုစိုက်ပါတယ် ဘွား၊ ရှိ(စ်)အတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့ ဘွားပဲ နေကောင်းအောင်နေပါ”

“အေး အေး ဘွား မကြာခင် ပြန်လာမှာပါ မြေးရယ်”

ဘွားကတော့ ဖုန်းဆက်တိုင်း ရှိ(စ်)နှင့်မောင်အကြောင်း မေးတတ်သလို မိန့်မိန့်ကလည်း ရှိ(စ်)ကို မေးတတ်ပါသည်။

“ရှိ(စ်) နှင်တို့အဆင်ပြေကြတယ်လို့လား၊ ဘွားကတော့ နေ့တိုင်း နှင်တို့အကြောင်းပြောနေတာ ဒီမှာ သုံးလပြည့်အောင်တောင် နေပါ့မလား၊ မသိဘူး”

“ငါ့အတွက် မပူပါနဲ့ဟယ် နှင် ဘွားကိုဂရုစိုက်ပါ”

“အေးပါ နှင်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်နော်၊ ငါ ပြန်လာရင် နှင်ရဲ့ကိုယ်ဝန်ကို ဂရုစိုက်ပေးမယ်၊ တူလေးလား၊ တူမလေးလား၊ ငါ ရင်ခုန်နေတာဟာ အဟင်း ဟင်း”

ဘွားကော မိန့်မိန့်ပါ ရှိ(စ်)ရဲ့ရင်သွေးအတွက်ပဲ ပြောနေကြသည်။ ဒါတွေကြားတိုင်း ရှိ(စ်) ရင်မှာ ခံစားရ၏။

ဒီအမှားကြီးကြောင့်ပဲ မောင်နှင်ရှိ(စ်)ကြားမှာ အဖုအထစ်ကြီး ဖြစ်ခဲ့တာ ဘွားတို့ မသိကြပါလား။ တွေးရင်း ရှိ(စ်) မျက်ရည်တွေ ဝဲလာမိ၏။

ရှိ(စ်) ဝမ်းထဲမှာ မောင်ရဲ့ရင်သွေးအစစ်အမှန်သာ တည်ရှိနေခဲ့လျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမည်လဲ။

ပြင်မရသော နောင်တကြီးနှင့် ရှိ(စ်) နေ့စဉ် နောင်တရ ကြောင့်

နေရသည့်အဖြစ်ကြီးက ဘယ်လိုအဆုံးသတ်မည်လဲ။ ကြိုမတွေးရဲလောက်
အောင် ရှိ(စ်) ရင်မှာ ထိတ်လန့်ခြင်းနှင့်အတူ တစ်နေ့နေမှာ မောင့်ရဲ့
အချစ်တွေကို ရှိ(စ်) ဆုံးရှုံးရလျှင်...။

ဟင့်အင်း ရှိ(စ်) သေလိမ့်မယ် မောင်ရယ်။

အခန်း (၃၂)

ကြည်ပြာ အကဲခတ်နေခဲ့တာ ကြာပြီ။

ညီသူနှင့်ရှိ(စ်)ရဲ့ အခြေအနေတွေက ထူးခြားမလာတာ သတိ
ထားမိနေ၏။ တစ်အိမ်တည်းအတူနေကြသည့် လင်မယားတွေ ဒီလောက်
အထိ စိတ်ဆိုးနေတာတော့ မဖြစ်သင့်ဟု ထင်သည်။

သတိထားကြည့်မိတော့ ရှိ(စ်)နှင့်ညီသူတို့ တစ်ယောက်နှင့်
တစ်ယောက် စကားပြောတာတောင် မတွေ့ရပါ။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ဦးစလုံးရဲ့
မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ခါးခါးသီးသီး မုန်းနေတာမျိုးမရှိတာလည်း သိသည်။

ဒါတွေကို တွေ့နေတော့ ကြည်ပြာ စိတ်တိုဒေါသထွက်မိတာက
ညီသူကိုပဲဖြစ်သည်။

တကယ်ဆို သူက အိမ်ထောင်ဦးစီးယောက်ျားရင့်မာကြီးတစ်

ယောက်။ ပြီးတော့ ကိုယ်ချစ်လို့ ယူထားတဲ့မိန်းမနဲ့အပြိုင် လိုက်စိတ်
ကောက်နေတာ မဖြစ်သင့်ဟု ထင်သည်။

အခုတော့ သင်းက ရှိ(စ်)နဲ့ ထိပ်တိုက်မဆုံအောင် ကြိုးစား
နေသလိုလုပ်နေတာက ဆိုးသည်။ ခါတိုင်းဆို မိန်းမအနားမှာနေ ထင်
ထင်ရှားရှား မပေါ်သေးသော မိန်းမ ဝမ်းဗိုက်ကို အရိပ်တကြည့် ရှိနေ
တတ်သည့်သူ။

အခုမှ ဥပေက္ခာပြုသလို လုပ်နေတာ ဘာသဘောလဲ။

ကြည့်ပြာ တွေးနေတုန်းမှာ ခြံထဲကိုမောင်းဝင်လာသော ညီသူ
ရဲ့ ကားမီးရောင်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

အရင်ကဆို ညီသူ ဘယ်အချိန်ပြန်လာလာ ရှိ(စ်) ဧည့်ခန်း
ထဲမှာ လည်တဆန့်ဆန့်နှင့် မျှော်နေတတ်ပေမယ့် အခုတော့ အခန်းထဲ
ကတောင် မဆင်းပါ။

“ကဦ”

ဆင်ဝင်အောက်မှာ ထိုးရပ်သွားသောကားပေါ်က ညီသူ ဆင်း
လာသည်။ ကားတံခါးကို တမင်အသံမြည်အောင် ဂျှင်းခနဲ ဆောင့်ပိတ်
လိုက်တော့ ကြည့်ပြာ မျက်မှောင်ကုပ်ရပ်ကြည့်နေမိ၏။

“တောက်”

ကားတံခါးဆောင့်ပိတ်တာနဲ့ အားမရတဲ့ တက်ခေါက်လိုက်တာ
ကြောင့် ကြည့်ပြာ မျက်မှောင်တွန့်ထားတာ မလျော့ဘဲ ခါးထောက်ရပ်
စောင့်နေလိုက်သည်။

စူးခနဲ နာဝခပ်တိုးဝင်လာတာ ချဉ်စူးစူး ယမကာရနံ့က အရင်
ဆုံးဖြစ်၏။ ညီသူ သောက်စားလာပြန်ပြီ ထင်သည်။

“ညီသူ”

ခပ်ပြတ်ပြတ်စူးစူး ခေါ်လိုက်တော့ ညီသူ မှန်တောတော ပြန်
ကြည့်သည်။ မျက်နှာကရဲရဲနီလျက် သေသေသပ်သပ် အမြဲရှိတတ်သော
ဆံပင်တွေက ဘုတ်သိုက်ဖြစ်နေ၏။

“နင် အရက်တွေသောက်လာတာလား ညီသူ”

“အရက် နီး ဘီယာပါဟာ နည်းနည်းပါ”

ပြောရင်း ဆိုဖာထိုင်ခုံကြီးမှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ဝင်ထိုင်သည်။
ရှုပ်အင်္ကျီကြယ်သီးတွေက ဟင်းလင်းပွင့်လို့ ဆံပင်တွေထဲ လက်ချောင်း
တွေထိုးသွင်းကာ ခေါင်းတိုက်စိုက်ပုံက ထုရှိက်ပစ်ချင်စရာ။

“ဘီယာလည်း အရက်ပဲ ညီသူ၊ ပြောစမ်း နင် ဘာလို့ ဒီအချိုး
တွေ ဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ တကယ် နင့်ကို ပေါက်ကွဲနေတာ”

“အန် ဘာလို့လဲ”

“ဟဲ့ နင်လုပ်နေတာတွေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နင် ရှိ(စ်)ကိုတစ်ချက်
လေး ဂရုမစိုက်ဘဲ ထင်ရာစိုင်းနေတာ ကောင်းသလား”

စူးခနဲ လျှောက်ချက် မှုတ်ထုတ်ကာ ညီသူ ခေါင်းကိုခါသည်။
ပြီးမှ သူမကို မော့ကြည့်ရင်း

“ငါ အရမ်းခံစားနေရတာ နင် မသိပါဘူး ကြည့်ပြာရယ်
နင် မသိဘူး ဖူး”

“ငါဘာမသိတာလဲ မသိတာ မရှိပါဘူး။ နင့်အချိုးတွေ ပြောင်း
နေတာ လုံးဝ မဟုတ်သေးဘူး”

“ကြည်ပြာ နင် ဘာမှမသိဘူး”

“လာပြန်ပြီ ဒီစကား။ ငါ ဘာမသိတာလဲ ကဲ နင်ပြောစမ်း”

ကြည်ပြာ ဒေါသလေးဆူဝေလာကာ ညီသူရှေ့အထိ လျှောက်
သွားပြီး မေးလိုက်မိသည်။

“ကြည်ပြာ ငါ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ ငါ နင့်ကို ဖွင့်ပြောမယ်ဟာ။
ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်းတွေကို ငါ အေးအေးဆေးဆေး ပြောချင်တယ်။
ဒီလိုလုပ်ဟာ မနက်ဖြန် နှင့် အချိန်ပေးနိုင်မလား”

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ ညီသူ၊ နင့်အတွက် ငါ ဘာလို့ အချိန်
မပေးနိုင်စရာရှိမှာလဲ”

“အိုကေ ကျေးဇူးဟာ မနက်ဖြန် ငါ အလုပ်ပိတ်ရက်လေ၊
နင်နဲ့ငါ တစ်နေရာသွားပြီး ငါ ပြောပြမယ်။ ငါ့ကို နင် နားလည်မယ်
ထင်တယ်”

ညီသူ လေးနက်စွာပြောနေတော့ ကြည်ပြာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်
၏။ ဒီအချိန် ဒီလိုအခြေအနေကြီးမှာ ညီသူနှင့်လည်း စကားတွေ အကြာ
ကြီး ပြောမနေချင်တော့ပါ။

“အေး ငါ မနက်ဖြန် နင့်အတွက် အသင့်ရှိနေမယ် ကဲ နင်
အိပ်တော့ အမူးပြေသွားအောင် နားလိုက်တော့”

ရီ(စ်) လှေကားထိပ်မှာရပ်နေရာက အသာပြန်လှည့်ကာ အခန်း

ဘက် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခဲ့သည်။

မောင့်ကားသံကိုကြားကတည်းက ရီ(စ်) မောင် ပြန်ရောက်ပြီ
ဟု သိ၏။ မောင် တော်တော်နှင့် အခန်းဘက်ရောက်မလာမှ ရီ(စ်)
ထွက်ခဲ့တာဖြစ်၏။

ရီ(စ်) မြင်တွေ့ကြားလိုက်ရသည်က မောင်နှင့်ကြည်ပြာတို့
ချိန်းဆိုနေကြသော စကားတွေဖြစ်သည်။

မောင်ရယ် ရက်စက်လိုက်တာ။

ရီ(စ်) တစ်ယောက်လုံး ရှိနေခဲ့တာတောင် မောင်တို့က အလေး
မထား၊ ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ထင်ရာစိုင်းနေကြတဲ့ အခြေအနေရောက်နေခဲ့
ပြီပေါ့။

ရီ(စ်) နှလုံးသားတွေကို တဖဲ့စီ ပဲ့ကြွေအောင် မောင် ကြံစည်
နေခဲ့တာလား။ ရီ(စ်)နှင့်ပတ်သက်သမျှ အရာအားလုံးကို ခွင့်လွှတ်နိုင်
သည်ဟု ဆိုခဲ့သောမောင် ဘာကြောင့် ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာလဲ။

အသေအချာ စဉ်းစားကြည့်တော့ အဖြေက ရှင်းလင်းပြတ်သား
လွန်းပါသည်။ ရီ(စ်) ဝမ်းထဲက သန္ဓေသားလေးက မောင့်ရဲ့သွေးသား
မဟုတ်တာကြောင့်ပဲဖြစ်သည်။

ရီ(စ်)ကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိုအခြေအနေကြီးကို ကြိုတင်တွက်
ဆသိထားပြီးလျက်နှင့် မောင့်ကို ငြိတွယ်သွားခဲ့တာ မဟာအမှားကြီးပါပဲ။
မောင့်ကိုမှန်းလို့မရအောင် ချစ်မိနေခြင်းက ရီ(စ်)အတွက်တော့
ဝေဒနာကြီးကို မွေးမြူထားရသလိုပါပဲ။

ရို့(စ်) နားလည်လိုက်ပါပြီ မောင်ရယ်။

ပစ္စုပ္ပန်ဘဝကြီးထဲက ရို့(စ်) ရုန်းထွက်ဖို့အတွက် ရို့(စ်) နှလုံးသားကို ကိုယ်တိုင်ပဲ နင်းချေပစ်သင့်ပြီဆိုတာ။

ရို့(စ်) ဖျတ်ခနဲ နိုးလာတော့ မောင်သည် အနားမှာရှိမနေခဲ့ပါ။ မျက်ဝန်းတွေ ကသောက်မျော ဖွင့်ကာ ရို့(စ်) လူးလဲထားလိုက်မိ၏။

မောင်ရဲ့ခေါင်းအုံးလေးက သည်အတိုင်းပဲရှိကာ မောင့်နေရာက အိပ်ရာခင်းက ပြန်ပြန်လေး ရှိနေဆဲ။ သေချာတာက မောင် ညက ရို့(စ်)အနားမှာ မအိပ်ခဲ့ဘူးပေါ့။

ရင်ထဲမှာ စူးခနဲ နာကျင်မှုတွေနှင့် ရို့(စ်) ခုတင်ပေါ်က ဆင်းလိုက်တော့ ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားတာမို့ ခုတင်ပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်လေး ပြန်ထိုင်လိုက်ရသည်။

“ဟင် ရို့(စ်) ဘာဖြစ်တာလဲ”

အခန်းထဲ လှမ်းဝင်လာသော မောင် ရို့(စ်)ကို စိုးရိမ်တကြီး မေးကာ ပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်လာ၏။ ရို့(စ်) ချာခနဲ ခေါင်းမောပြီး မောင့်လက်တွေကို ပုတ်ချပစ်လိုက်သည်။

“ရှင် ရို့(စ်) အခန်းထဲ ဘာလို့ဝင်လာတာလဲ ညီသုတ”

“ဟင်”

ရေမိုးချိုးပြီး မွေးပွသဘက်ကြီးနှင့် ခေါင်းကဆံပင်တွေကို ပွတ်သုတ်နေသော မောင် ရို့(စ်)ကို မျက်လုံးပြူးကြည့်၏။

“ဟုတ်တယ် ဒီအခန်းထဲကို ရှင် မဝင်ပါနဲ့တော့၊ တော်ဝင်ရို့(စ်) ဆိုတဲ့ ခပ်ကြောင်ကြောင် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရှင် ရွံရှာနေပြီလား”

“ဟာကွာ ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ညက ရှင် ကျွန်မအခန်းထဲ ဝင်မအိပ်ဘူးလေ၊ ရှင် ဘယ်မှာ သွားအိပ်တာလဲ၊ အဲဒီအခန်းမှာပဲ ရှင် တစ်သက်လုံး အိပ်လိုက်ပါ”

“ဟာ ရို့(စ်) ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကိုယ် ညက အခန်း အပြင်ဘက်မှာ ဒရင်းဘက်နဲ့အိပ်တာ၊ ကိုယ့်ဘီယာနဲ့တွေ့က မင်း ရှူရှိုက်မိရင် ဗိုက်ထဲက ကလေးကို ထိခိုက်မိမှာစိုးလို့ကွ”

“တော်စမ်းပါ ရှင့်စကားတွေကို ရို့(စ်) မယုံကြည်တော့ဘူး ညီသုတ၊ ကျွန်မ မျက်စိရှေ့မှောက်မှာတင် ရှင်တို့ ဂရုမစိုက်ဘဲ ဖောက်ပြန်နေတာ ကျွန်မ သိတယ်”

“ဟာ ရို့(စ်) မင်း မင်း ငါ့သိက္ခာကို မစော်ကားနဲ့”

မောင် ရှူးရှူးရှဲ့ရှဲ့ ဒေါသထွက်သွားကာ မျက်နှာကြီးရဲရဲနီသွားခဲ့သည်။ အနာပေါ်တုတ်ကျ ခံစားလိုက်ရသည်လား။

“ဘာလဲ ညီသုတ အနာပေါ်တုတ်ကျ ခံစားရလို့လား၊ ရှင်တို့က အချစ်ဆုံး အခင်ဆုံး သံယောဇဉ်အရှိဆုံး သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့”

“ရို့(စ်) မင်း တော်တော့ ငါကွာ”

မောင့်လက်တစ်ဖက် မြှောက်တက်သွားခဲ့သည်။ ရို့(စ်) အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ရင်း မောင့်ကို စူးစူးနစ်နစ် ကြည့်လိုက်၏။

“ရိုက်လေ ရိုက်စမ်းပါ မောင်ရဲ့”

“ရဲ့(စ်) ရဲ့(စ်) မင်း တော် တော်ကွာ တောက်”

မောင် ခေါင်းတွေခါကာ ချာခနဲ အခန်းထဲက ထွက်သွားခဲ့သည်။

ရဲ့(စ်) မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် စီးကျလာ၏။

မောင် လက်နှင့်ရွယ်ပြီး မရိုက်ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ရဲ့(စ်) နှလုံးသား မှာတော့ စူးစူးနစ်နစ် နာကျင်လှသည်။

မောင်ရဲ့မျက်ဝန်းတွေမှာ ရဲ့(စ်)ကို ကြင်နာယုယခဲ့သော နွေးထွေးမှုတွေ တကယ်ပဲ မရှိတော့ဘူးပေါ့။ ပြီးတော့ ထိုအရာအားလုံးက ကြည်ပြာဆီမှာပဲ စုပုံသွားခဲ့ပြီလား။

ရဲ့(စ်) မည်မျှကြာအောင် ရှိက်ငိုနေမိသည်မသိပါ။ မောင်ရဲ့ကား မောင်းထွက်သံကိုကြားမှ သတိဝင်လာကာ အခန်းထဲက လှမ်းထွက်လိုက်သည်။

“ဟင်”

အခန်းအပြင်မှာ ရှိနေသော ဒရင်းဘက်နှင့်ခြုံစောင်တစ်ထည်က ဒီအတိုင်းရှိနေသည်။ ညက မောင် အပြင်မှာအိပ်ခဲ့တာ အမှန်ပဲပေါ့။

ရဲ့(စ်) ဇေဇေဝေဝေရင်း အိမ်အောက်ထပ်ကို ဆင်းခဲ့ရမှာပဲ မိဖြူနှင့်ဆိုသည်။

“မိဖြူ နင့်အစ်ကိုလေးကော”

“အခုပဲ မမကြည်ပြာကို ခေါ်ပြီး အပြင်ထွက်သွားပြီ မမလေး”

“ဟင်”

ရင်ထဲမှာ ဟာလာဟင်းလင်းနှင့် အရာအားလုံးကို ဆုံးရှုံးသွားခဲ့

သလိုပါပဲ။ ရဲ့(စ်) ရင်ထဲမှာ ပူလောင်စူးနစ်သော ဝေဒနာနှင့်အတူ ရဲ့(စ်) နားလည်လိုက်ပါပြီ မောင်။

အားလုံးကို ရဲ့(စ်) အရှုံးပေးလိုက်ပါပြီ မောင်ရယ်။

အခန်း (၃၃)

“နင် နင်ပြောနေတာတွေ တကယ်ပဲလား ညီသု”

ကြည်ဖြာ အံ့သြမျက်စိကလေးတွေ ဝိုင်းစက်ကာ မယုံသလို မေးသည်။ သူ ခေါင်းကိုပဲ ညိတ်ပြမိသည်။

မေမေတို့ကိုတောင် အသိမပေးဖြစ်သောကိစ္စကြီးကိုတော့ ကြည်ဖြာကို သူ ဖွင့်ပြောမိခဲ့ပြီ။ မျိုးသိပ်ထားလို့မရအောင် ရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်နေပြီ။ ပြီးတော့ သူနင့်ရဲ့(စ်)ကြားမှာ ပြဿနာတွေက တစ်ခု ပြီးတစ်ခု ရင်ဆိုင်နေရပြီ။

“ငါ ဘယ်သူမှ ဖွင့်ပြောချင်ဘူးဟာ၊ မေမေတို့တောင် မသိဘူး။ ရဲ့(စ်) ဝမ်းထဲက သန္ဓေသားက နိုင်ငံခြားက ယူလာတဲ့ ဖန်ပြန်သန္ဓေသားလေး၊ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါရယ်မသိပေမယ့် နိုင်ငံခြားသားတွေရဲ့ မျိုးရိုး ဗီဇကကဆိုင်တော့ ငါ ငါ မွေးလာမယ့်ကလေးကို လက်ခံဖို့ ခက်ခက်

ဖြစ်နေတယ်ဟာ”

သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို အခင်မင်ဆုံးသူငယ်ချင်း ကြည်ဖြာကိုပဲ ဝန်ခံပြောမိသည်။

ကြည်ဖြာ တစ်ငုံမျှ မသောက်ရသေးသော ကော်ဖီခွက်ကို ဂူကြီး ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။ မှာထားသော ကော်ဖီတွေကို မသောက် ဖြစ်သေးတာတော့ နှစ်ဦးစလုံးပါပဲ။

“ညီသုရယ် တကယ်ပဲ ငါ အံ့သြတယ်၊ ရဲ့(စ်)က အဲဒီလောက် အထိတောင် ဆုံးဖြတ်လုပ်ခဲ့တာလား”

“ဟုတ်တယ် ကြည်ဖြာ၊ သူနဲ့ငါ ဆုံမိချိန်မှာ သူ့ကိုငါ သိပ်ချစ်သွားခဲ့တယ်၊ သူကလည်း ငါ့ကိုသိပ်ချစ်တာ ငါ သိတယ်”

“ငါသဘောပေါက်ပြီ ညီသု၊ နင် ရဲ့(စ်)ကို ခွင့်လွှတ်နားလည်နိုင်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“သိပ်သေချာတာမပေါ့ ကြည်ဖြာ၊ ရဲ့(စ်)ကို ငါ့ဘဝ ငါ့နလုံးသား ပုံအပ်ချစ်ခဲ့တာပါ။ ရဲ့(စ်)ကလည်း နောင်တကြီးရနေတာပဲ၊ ငါ ခွင့်လွှတ်ပြီး ချစ်နိုင်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် မေမေတို့မသိအောင် လက်ထပ်ခဲ့တာ”

ကြည်ဖြာ သူ့ကိုငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ခေါင်းလေးညိတ်သည်။

“ဒါဆို ဘာကြောင့် နင်က အခုမှ ပြောင်းလဲသွားတာလဲ ညီသု”

“ငါ ပြောင်းလဲတာ ရဲ့(စ်)ကိုချစ်တဲ့ ချစ်ခြင်းတွေ လျော့ပါးသွားတာမဟုတ်ဘူး ကြည်ဖြာ၊ နင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်၊ ဒီကလေးရဲ့မျိုးရိုး

ဗီဇက ငါတို့နဲ့ ဘယ်လိုမှ တူမှာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒါကို ငါ လက်ခံဖို့ခက်
နေတာ၊ မေမေတို့ သိရင်လည်း ဘယ်လိုမှ လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့
ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငါ ဘယ်လိုမျက်နှာပြင် ရင်ဆိုင်ရမလဲ”

“မဟုတ်သေးဘူး ညီသူ၊ ရှိ(စ်) ဝမ်းထဲက သန္ဓေသားက လူ
သားလေးတစ်ယောက်လို့ နှင် တွေးကြည့်ပါ၊ ပြီးတော့ ဘာမှမသိတဲ့
အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ ကလေးလေးပါဟယ်၊ ရှိ(စ်)က ဒီရင်သွေးလေးကို
ဝမ်းနဲ့လွယ်ပြီး ကိုးလလွယ် ဆယ်လဖွားမှာ၊ ဒါ ရှိ(စ်)ရဲ့သွေးသားနဲ့
ကြီးထွားလာတဲ့ ကလေးပဲလေ၊ နှင့်အသက်မက ချစ်တဲ့ ရှိ(စ်) ရင်သွေးကို
နှင့် လက်မခံနိုင်ဘူးလား”

ကြည်ပြာ စကားတွေက သူ့ရင်ထဲအထိ စူးစူးနစ်နစ် တိုးဝင်
သည်။ ရှိ(စ်) ဝမ်းထဲက ရင်သွေးလေးက ရှိ(စ်)ရဲ့သွေးသားနဲ့ ကြီးထွား
ရှင်သန်မွေးဖွားလာမယ့် ရင်သွေးတဲ့လား။

“ငါ လက်ခံနိုင်တယ် ကြည်ပြာ၊ ဟုတ်တယ် ရှိ(စ်) မွေးတဲ့
ကလေးလေးက လူမျိုးခြားလေးပဲဖြစ်ဖြစ် အိုဟာ ကပ္ပလီလေးပဲဖြစ်ဖြစ်
ငါ ချစ်တယ်”

“ဒါဆို နှင် အားလုံးကို ရင်ဆိုင်ဖို့ သတ္တိရှိနေပါဟာ နှင် ကိုယ်တိုင်
က တွန့်ဆုတ်နေရင် ရှိ(စ်)က ပိုခံစားရမှာပေါ့၊ ရှိ(စ်)ခံမြဲ သန္ဓေသားလေး
ကို တည်ထားရတဲ့အချိန်မှာ လင်ယောက်ျားဖြစ်တဲ့ နှင့်ရဲ့ယုယမှုတွေ
ကင်းဝေးနေတာ မဖြစ်သင့်ဘူး”

“ကြည်ပြာ နှင့်ကို ငါ အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ်၊ ဟုတ်တယ်

ရှိ(စ်)အတွက် ငါ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးကိုမဆို ရင်ဆိုင်မယ်ဟာ၊ ရှိ(စ်)
ရှေ့မှာ ငါ ရှိနေမယ်”

သူ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ဆိုတော့ ကြည်ပြာ ကြည်နူးစွာ ပြုံးသည်။

“မလိုပါဘူး ညီသူရယ်၊ ငါက နှင်တို့နှလုံးသားတွေကို မြင်သိ
ခံစားနိုင်တယ်လေ၊ ရှိ(စ်)က နှင့်ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်”

“ငါ အကြွင်းမဲ့ယုံတယ်၊ ငါလည်း ရှိ(စ်)ကို ချစ်တယ်ဟာ”

ကြည်ပြာ မျက်စောင်းလေးထိုးသည်။ ဒါပေမဲ့ နှုတ်ခမ်းလေး
တွေက ပြုံးနေဆဲဖြစ်ကာ

“အစွဲအလန်းတွေနဲ့ နှင်တို့တုန်လှုပ်နေတာတွေ မမှပစ်လိုက်
စမ်းပါ စိတ်ချ နှင့်မိဘတွေ လက်ခံနားလည်လာအောင် ငါလည်း ပြောပြ
မှာပေါ့ဟာ၊ ချက်ချင်းကြီး လက်မခံနိုင်တောင် ကြာရင် သူတို့မြေးကို
ချစ်လာမှာပါ”

“ဟုတ်တယ် ငါ အားလုံးကို ရင်ဆိုင်ခဲ့တယ်၊ အရေးကြီးတာ
ရှိ(စ်)ရဲ့ရင်သွေးလေးအဖော်မှာ ငါနဲ့ရှိ(စ်) ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးပဲဖြစ်
ဖြစ် ပြည့်ဝတဲ့မိဘမေတ္တာကို ပေးစွမ်းနိုင်ဖို့ပါပဲဟာ”

“ကောင်းတယ် ညီသူ၊ နှင်ကော ရှိ(စ်)မှာပါ အဲဒီ နားလည်မှု
ရှိခဲ့ရင် အရာရာ ခိုင်မြဲသွားမှာပါ”

ကြည်ပြာကတော့ သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးသော သူငယ်ချင်း
ပါပဲ။ အခုလည်း သူနှင့်ရှိ(စ်)ကြားမှ ပြဿနာကြီးကို ကြည်ပြာ အခြေ
ဉာဏ်ကောင်းတွေ ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

အချစ်ဆိုတာ လေးယတ်ကုမ္ပဏီ အလွယ်တကူ မျောက်ဖျက်ပစ်
လို့ရတဲ့အရာမှ မဟုတ်ဘဲ ရှိ(စ်)ရယ်။

မင်းတစ်ဖက်သတ်ကြီး မောင့်ကို မထားရစ်ခဲ့ပါနဲ့။ မင်းကို
မောင် ဘယ်လောက်မြတ်နိုးချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ...။

သူ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အမှောင်ရိပ်သမ်းနေပြီ။ ကြည်ပြာနှင့်
မိဖြူတို့ သူ့ကိုစိုးရိမ်တကြီး စောင့်မျှော်နေကြ၏။ ကြည်ပြာက သူ့ကားပေါ်
က မဆင်းခင် အပြေးလေးရောက်လာရင်း

“ရှို(စ်) ရှို(စ်)ကို တွေ့ခဲ့သလား ညီသု”

“ဟင့်အင်း လုံးဝမတွေ့ခဲ့ဘူး ကြည်ပြာ၊ ငါ ကားဂိတ်တွေ
ဘူတာတွေအနံ့ ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ”

“အေး ငါလည်း ဖုန်းဆက်ပြီး အားလုံးမေးကြည့်တယ် ရှို(စ်)
ဘယ်မှာမှ သတင်းမရဘူး၊ ရှို(စ်)ရဲ့ အိုကိုဒေါက်တာ ခင်မြတ်မွန်ဆီလည်း
ဖုန်းဆက်ကြည့်သေးတယ်”

“ရှို(စ်) ရှို(စ်) မလာဘူးလားဟင်”

“ဟင့်အင်း သူ မရောက်လာဘူးတဲ့”

“ဟား”

သူ ဆိုဟကြီးပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ
မောဟိုက်မှုလောင်လုံပြီ။

ရှို(စ်) သူ့ကိုဥပေက္ခာပြု ရက်စက်ရက်ပြီလား။

“ညီသု နင် ထွက်သွားပြီးမကြာဘူး ရှို(စ်) ဘွားဆီက ဖုန်း
လာတယ်”

“ဟင် ဘွားဆီက”

“အေး နောက်နှစ်ပတ်လောက်ကြာရင် သူတို့ ပြန်လာတော့
မယ်တဲ့၊ နီးမှ ရက်အတိအကျကို ဖုန်းဆက်မယ်တဲ့”

ကြည်ပြာ စကားကြောင့် သူ ရင်မောရပြန်သည်။ ဘွားရောက်
လာလျှင် သူဘယ်လိုရင်းပြရမည်လဲ။

ရှို(စ်)သည် အားလုံးကို ဥပေက္ခာပြု စိမ်းကားသွားခဲ့ပြီလား။

၏။ ဒါပေမဲ့ ရှိ(စ်) အဝေးကြီးကို ထွက်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါ။ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ စိမ်းမြရဲ့ ခြံလေးထဲမှာပဲ လာခိုနေတာ ဖြစ်၏။

ရှိ(စ်) ရည်ရွယ်ချက်က ဘွား ပြန်ရောက်လာလျှင် ဘွားနှင့်ပဲ ရှိ(စ်) ဘဝကိုရှင်သန်တော့မည်။

ရှိ(စ်) ဘွားတွေပဲမှားခဲ့ မှားခဲ့ ဘွားက ခွင့်လွှတ်မှာ ယုံကြည် သည်။ တစ်ချိန်လောကကြီးထဲမှာ ဘွားမရှိတော့လျှင်တော့ ရှိ(စ်) ရင်သွေး လေးနှင့် အမေရိကားမှာပဲ ဘဝကို အဆုံးသတ်ရှင်သန်တော့မည်။

တကယ်ဆို ထိုစိတ်ကူးကြီးက ရှိ(စ်) ခက်ခဲစွာချခဲ့ရသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကြီးသာ ဖြစ်သည်။

ရှိ(စ်) ဘယ်တော့မှ မြန်မာပြည်ကို မခွဲဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ထား ပေမယ့် ရှိ(စ်) ရင်သွေးလေးအတွက် အသင့်တော်ဆုံးနေရာကို ရှိ(စ်) ရွေးချယ်ရတော့မှာပဲ ဖြစ်သည်။

ရှိ(စ်) အမှားကြီးကြောင့် မောင့်အချစ်ကို ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီ။ ဒီအမှား ကြီးကြောင့်ပဲ ရှိ(စ်) ရင်သွေးလေး အနာဂတ်မှာ အချိန်မည်းကြီး မထင် ရစ်စေချင်ပါ။

“ရှိ(စ်) မနက်ကတည်းက နင် ဘာမှမစားရသေးဘူး။ လာဟာ တစ်ခုခုသွားစားရအောင်”

စိမ်းမြ ရှိ(စ်) ပခုံးလေးကိုဖက်ကာ ကြင်နာသံလေးနှင့် ခေါ် နေတော့ ရှိ(စ်) မငြင်းချင်တော့ပါ။ ခေါင်းလေးညိတ်ကာ ခုံတန်းလေး က ထရစ်မိ၏။

“အိုး အမေ”

စိုးစိုးစာပေ

“ဟင် ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ရှိ(စ်)”

စိမ်းမြ မေးတာကို ရှိ(စ်) ချက်ချင်း မဖြေနိုင်ပါ။ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ချောက်ချားစိတ်နှင့် မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်သွားခဲ့၏။

“ငါ ငါ ဟို ဟို”

ရှိ(စ်) ဂါဝန်လေးကိုမကာ အသံတုန်တုန်လေးနှင့် ဆိုမိသည်။ စိမ်းမြ ရှိ(စ်)ကို မျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းကြည့်ရင်း

“နင် နင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ ငါ့ရင်သွေးလေး တစ်ခုခုဖြစ်ပြီထင်တယ် စိမ်းမြရယ်”

“ဘုရားရေ”

စိမ်းမြ အထိတ်တလန့် ဘုရားလေးတသည်။ ရှိ(စ်) ရင်ထဲမှာ ကြောက်လန့်စိတ်ကြီးနှင့် စိမ်းမြ လက်မောင်းကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင် ရင်း

“စိမ်း စိမ်းမြ ငါ့ကို မမေ့နဲ့ဆီ လိုက်ပို့ပေးပါဟယ်”

ခုတင်လေးထက်မှာ ပက်လက်ကလေးလဲ့ရင်း ရှိ(စ်) ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းစိတ်တွေ တရိပ်ရိပ် တိုးလာ၏။

ရှိ(စ်)ရဲ့ဝမ်းထဲက သန္ဓေသားလေး ပျက်စီးခဲ့ပြီတဲ့လား။ ဒေါက် တာ မမေ့နဲ့ကတော့ ရှိ(စ်)ကို ဘာမှမကြောက်လန့်ဖို့ ပြောကာ ခုတင် လေးပေါ်မှာပဲ လှဲနေစေ၏။

“မ မမေ့နဲ့ ရှိ(စ်) ရှိ(စ်) ရင်သွေးလေး ပျက်ကျတာလားဟင်”

“ခဏလေး လှဲနေလိုက် ရှိ(စ်)လေး။ ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့နော်”

စိုးစိုးစာပေ

ခဏလေးစောင့် နော်”

မမမွန် နှစ်သိမ့်ကာ ရှိ(စ်)ကို ဘာမှပြန်မဖြေခဲ့ပါ။ မိနစ်ပိုင်းမျှ ကြာတော့ အခန်းထဲဝင်လာတာ

“ဟင် မောင်”

“ရှိ(စ်) အချစ်ရယ်”

မောင်က ရှိ(စ်)ကို အပြေးလေး ခုတင်စွန်းမှာထိုင်ကာ လက် ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထား၏။ ကြည်ပြာကလည်း နှစ်လို့ဖွယ် အပြေးလေး နှင့် ပြုံးကြည့်ရင်း

“ရှိ(စ်)နဲ့ စောစောတွေ့တာ ညီသူကကောင်းတယ်၊ နို့မို့ဆို ခံစားနေတဲ့ ဝေဒနာက ဆေးမတိုးဘူး၊ ဒီကောင် အသည်းကွဲသေမှာ ရှိ(စ်)ရဲ့”

“ဟုတ်တယ် ရှိ(စ်) ဘာလို့ မောင့်ကိုခွဲသွားတာလဲ၊ မောင် ရှိ(စ်)ကို သိပ်ချစ်တာပါကွာ ကြည်ပြာကလည်း မောင်တို့ကိစ္စတွေ ပြောပြ တော့ အကောင်းဆုံး အကြံတွေပေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှိ(စ်)က မောင် ယုယကြင်နာမှုတွေကို လက်မခံဘဲ ထွက်ပြေးတယ်၊ ရှိ(စ်) မရှိရင် မောင်လည်း သေလိမ့်မယ် သိလား”

မောင် ရှိ(စ်)ကို တတွတ်တွတ် ပြောနေသည်။ ကြည်ပြာက လည်း ပြုံးလို့ မမမွန်ကလည်း ရှိ(စ်)တို့ကို ပြုံးကြည့်နေ၏။

ရှိ(စ်)မှာသာ ရှိ(စ်) ရင်ဆိုင်ခံစားနေရသော ခံစားမှုဝေဒနာကြီး နှင့် တုန်လှုပ်နေခဲ့ကာ

“မောင် ရှိ(စ်)၊ ရှိ(စ်)ရဲ့ရင်သွေးလေး ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊

ရှိ(စ်)ကို ပြောစမ်းပါ ရှိ(စ်) မှားခဲ့ပေမယ့် ဒီရင်သွေးလေးကို မရက်စက် ရက်ခဲ့ပါဘူး”

ရှိ(စ်) စကားကြောင့် ဒေါက်တာ မမမွန် ပြုံးပြီးလေး ခေါင်းခါ ရင်း

“ဟင့်အင်း ရှိ(စ်)လေးမှာ ဘာကိုယ်ဝန် ဘာသန္ဓေသားမှ မရှိဘူး”

“ရှင် ဘယ်လို မဟုတ်တာ”

“မမမွန် ရှင်းပြမယ် ရှိ(စ်)၊ အမေရိကားမှာ မမမွန်ရဲ့အစ်မ ဒေါက်တာ ခင်မေလွင်နဲ့ ဖန်ပြန်သန္ဓေသားယူဖို့ ရှိ(စ်) ကြိုးစားခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမမွန်”

“ရှိ(စ်) စိတ်ထက်သန်နေပေမယ့် မမ ခင်မေလွင်က ရှိ(စ်) ဆန္ဒကို မဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့ပါဘူးကွယ်”

“ရှင် ဘယ်လို”

“ဒါ ပြန်မာမိန်းကလေးတွေနဲ့ မအပ်စပ်တဲ့ကိစ္စကြီးလေ၊ ဒါ ကြောင့် မမခင်မေလွင်က ရှိ(စ်) ကျေနပ်အောင် လိမ့်ညာပြောပြီး မြန်မာ ပြည်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်တာ၊ ဒါတွေကို မမမွန် အစောကြီးကတည်းက သိနေခဲ့တယ်”

ရှိ(စ်) ခေါင်းလေးရှုပ်ထွေးသွားသည်။ ရှိ(စ်) ဝမ်းထဲမှာ သန္ဓေ သားလေး ရှိနေတာ တကယ်မဟုတ်ဘူးတဲ့လား။

“မ မမမွန် ပြောတော့ ရှိ(စ်)မှာ သန္ဓေသားရှိနေပြီဆိုတာ”

“ဟင် မောင်”

“မောင်ကို ဘယ်တော့မှ ခွဲမသွားနဲ့နော်”

“ဘယ်တော့မှ မခွဲပါဘူး မောင်ရယ်”

မောင်ပန်းလေးကို မှီကာ ရှိ(စ်) ပြောတော့ မောင် ရှိ(စ်)နား အနားကပ်ကာ တိုးတိုးလေးပြောသည့်စကားကြောင့် ရှိ(စ်) မျက်နှာလေး ရဲသွားခဲ့၏။

“နော် ရှိ(စ်) မောင်ကော ဘွားကော ကျေနပ်စိတ်ချမ်းသာတဲ့ မိသားစုဘဝလေး ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်”

ရှက်မျက်နှာလေးနှင့် ရှိ(စ်) ခေါင်းညိတ်ပြရင်း မောင်လက် မောင်းမှာ ခေါင်းလေးမှီထားလိုက်ပါသည်။

အနာဂတ်လှလှလေးမှာ မောင်နဲ့ရှိ(စ်)တို့ရဲ့ သာယာလှပသော ဘဝလေးက အသေအချာ စောင့်ကြိုနေမှာပါ။

အဲဒီဘဝလေးထဲမှာ မောင်ရယ်၊ ရှိ(စ်)ရယ်၊ မောင်နဲ့ရှိ(စ်)ရဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ စစ်မှန်သော ရင်သွေးလေးတွေရယ်။

ဘယ်လောက် ငြိမ်းချမ်းသာယာလိုက်မလဲ။

ပရိသတ်အတွက်

အမြဲတမ်း

ဗျူး